WALDEMAR BONSELS

Albina Maia şi aventurile ei

Editura Tineretului, 1966

Cuvînt înainte

Capitolul întîi: Maia zboară departe de locul unde s-a născut

Capitolul doi: Casa din trandafir a lui Pepi

Capitolul trei: Lacul din pădure şi locuitorii săi

Capitolul patru : Ifi şi Kurt

Capitolul cinci: Lăcusta

Capitolul şase : Puc

Capitolul şapte: Maia ajunge prizoniera unui păianjen

Capitolul opt: Ploşniţa de grădină şi fluturele

Capitolul noua: Lupta lui Anibal cu oamenii

Capitolul zece: Minunăţiile nopţii

Capitolul unsprezece: Călătoria cu zîna

Capitolul doisprezece: Alois Şaptepuncte

Capitolul treisprezece: Cetatea tîlharilor

Capitolul paisprezece: Evadarea

Capitolul cincisprezece: Întoarcerea acasă

Capitolul şaisprezece: Bătălia dintre albine şi gărgăuni

Capitolul şaptesprezece: Prietena reginei

CUVÎNT ÎNAINTE

Puţine cărţi pentru copii din literatura universală au avut o soartă atît de fericită ca "Albina Maia şi aventurile ei".

La scurt timp după ce a fost scrisă (în anul 1912), cartea a început să cunoască o tot mai largă răspîndire, din cele două Americi pînă în Asia şi Africa, şi, bineînţeles, în Europa.

Copiii din Japonia, din Brazilia, ca şi cei care citesc în dialectele africane xhosa sau sesotho o îndrăgesc deopotrivă cu cei din Germania - ţara sa de baştină, Uniunea Sovietică (unde a fost tradusă în limbile rusă, ucraineană, georgiană şi estonă), Bulgaria, Cehoslovacia, Islanda şi multe alte ţări.

De ce a plăcut şi continuă să placă atît de mult această carte ? Pentru că, înainte de orice, Waldemar Bonsels (1880-1952) ştie să povestească tinerilor cititori cu sinceritate şi căldură întîmplari pline de tîlc

din lumea tainică a micilor vieţuitoare.

Scriitorul însuşi a fost un mare îndrăgostit de natură.

Cu o răbdare care ne aminteşte pe Topîrceanu sau Emil Gîrleanu, el era capabil să stea ceasuri întregi, cu o lupă în mînă, urmărind fiecare mişcare a unei gîze sau cea mai uşoară tresărire a unui boboc de trandafir în curs de înflorire.

Aproape şaptesprezece ani Waldemar Bonsels şi i-a petrecut în călătorii, prin ţările Europei, în India, Egipt, California şi Brazilia, încercînd să cunoască lumea sub feluritele ei aspecte, admirînd pretutindeni, cu neostenită pasiune, feericul univers al animalelor şi plantelor.

Deşi spusese odată că visul vieţii sale fusese să devină naturalist, Waldemar Bonsels nu priveşte lumea înconjurătoare cu ochii unui om de ştiinţă, ci cu aceia ai unui poet. El ştie să zugrăvească natura cu atingeri atît de delicate şi pline de poezie, încît emoţionează nu numai pe tinerii, ci şi pe vîrstnicii săi cititori.

În mijlocul naturii, căreia scriitorul îi înalţă un adevărat imn, se desfăşoară povestea micuţei albine Maia. Atrasă de lumina soarelui şi de parfumul florilor, ea uită să se mai înapoieze la stup. Trăieşte o sumedenie de întîmplări, întîlnind în calea sa gîndăcei, fluturi, libelule, păianjeni, lăcuste, muşte, gărgăuni şi bineînţeles păsările şi flori.

Fiindcă dorise să-l cunoască pe om, cea mai înaltă creaţie a firii, sub înfăţişarea sa cea mai frumoasă, zîna florilor îi arată, într-un boschet de iasomie, un băiat şi o fată, într-o noapte cu lună, şoptindu-şi cuvinte de dragoste.

În cele din urmă Maia ajunge prizonieră în ghearele războinicilor gărgăuni, duşmanii de moarte ai albinelor. Dar ea evadează şi contribuie direct la salvarea stupului. Ca urmare, i se iartă vina de a fi hoinărit atîta timp prin lume, departe de ai săi.

"Cartea este scrisă în aşa fel, încît după ce o citeşti - nota unul dintre biografii lui Bonsels - te simţi parcă mai bun, şi încrederea în puterea neînvinsă a binelui îţi sporeşte."

Este adevărat că în unele lucrări autorul acestei cărţi rămîne tributar unor idei depăşite. Dar, în partea cea mai valoroasă a operei sale, atît în "Albina Maia" cît şi în celelalte povestiri cu animale şi plante, în amintiri, evocări istorice, însemnări de călătorie etc., Waldemar Bonsels vrea să-i facă pe copii să deosebească răul de bine. Îi convinge că împotriva răului trebuie să lupţi. Şi că omul nu are vreo datorie mai importantă decît aceea ca în toate gîndurile şi acţiunile sale să ţină seama de binele obştesc.

Solicitat de Editura Tineretului să tălmăcesc în româneşte valoroasa carte a lui Waldemar Bonsels : "Albina Maia şi aventurile ei", am încercat să realizez lucrul acesta într-o formă cît mai clară, în sensul modern al cuvîntului, şi cît mai potrivită cu înţelegerea de azi a copiilor.

Dacă am reuşit sau nu în ţelurile mele, nu o pot spune decît cititorii.

AL. MITRU

CAPITOLUL ÎNTÎI

Maia zboară departe de locul unde s-a născut

Îndată ce mica Maia se trezi la viaţă şi ieşi din cămăruţa ei de ceară, fu luată în grijă de o albină mai vîrstnică şi cu multă trecere în stup, numită Casandra.

Tocmai atunci se nimeriseră să fie nişte zile foarte agitate. În mijlocul poporului albinelor izbucnise o tulburare, pe care regina nu izbutea să o potolească.

Şi, chiar în vremea cînd priceputa Casandra încerca să-i zvînte micuţei Maia - ale cărei întîmplări urmează să vi le povestesc - ochii mari şi lucitori şi să-i pună cît de cît în ordine aripioarele plăpînde, întreg stupul răsuna de un zumzet ameninţător.

În aceste împrejurări, mica Maia nu găsi altceva să-i spună bătrînei doamne decît că-i este prea cald.

Casandra privi în jur îngrijorată, şi pentru o clipă nu-i răspunse. În sinea ei se minuna că un copil abia venit pe lume afla numaidecît ceva care să nu-i fie pe plac. Deşi acesta era adevărul, căldura şi îmbulzeala din stup erau aproape de nesuportat. Maia văzu albine după albine trecînd în goană pe lîngă ea.

Zorul şi înghesuiala erau atît de mari, încît unele călcau pe spinarea celorlalte, şi toate înaintau grămădite parcă într-un singur ghem.

La un moment dat, trecu pe-acolo însăşi regina stupului. Casandra şi Maia fură împinse de mulţime ceva mai la o parte. În ajutorul lor se repezi însă un tînăr foarte curtenitor şi fercheş la înfăţişare, dintre cei pe care albinele îi numesc trîntori. Acesta îi făcu Maiei o plecăciune. Şi, oarecum emoţionat, începu să-şi netezească perişorii strălucitori de pe piept cu picioruşele din faţă, acelea care le ţin albinelor loc de mîini.

- Nenorocirea e pe-aproape! îi spuse el apoi Casandrei. Roiul de albine răzvrătite va părăsi în curînd stupul nostru. Şi-au şi ales o nouă regină.

Casandra aproape că nu-l băgă în seamă pe tînăr. Nici măcar nu se gîndi să-i mulţumească pentru că le sărise în ajutor. Şi Maiei i se păru că bătrîna doamnă se arăta prea neprietenoasă fată de chipeşul cavaler. Dar nu îndrăzni s-o întrebe pentru ce se purta în felul acesta. Mai ales că impresiile se grămădeau în capul ei atît de repede, încît aproape-aproape o copleşeau.

Neliniştea care domnea în stup o cuprinse însă şi pe ea. Si, deodată, asemenea tuturor celorlalte albine, începu să scoată un zumzet. Un zumzet subţire şi armonios.

- Ei, ce-ţi veni să-ncepi şi tu ? o certă Casandra. Nu e si aşa destulă gălăgie ?

Maia tăcu numaidecît, dar îşi ridică ochii întrebători catre vîrstnica sa prietenă.

- Vino-ncoace ! îi porunci aceasta Maiei. Să-ncercăm să ne venim puţin în fire.

Şi o apucă uşor pe Maia de aripioarele sale frumoase şi strălucitoare, încă prea proaspete, moi, şi minunat de străvezii, trăgînd-o într-un colţ mai retras, lîngă nişte faguri cu miere.

Ajunsă acolo, Maia se opri şi se agăţă de unul dintre faguri.

- Ah ! Ce bine miroase aici ! îi spuse ea Casandrei.

Bătrîna se îngrijoră iarăşi.

- Trebuie să te deprinzi să aştepţi ca să le afli pe toate la timpul cuvenit - o mustra ea. În primăvara aceasta, am luat în grijă, copila mea, pîn-acum sute şi sute de tinere albine ca să le pregătesc pentru cel dintîi zbor al lor. Dar încă nu mi s-a mai întîmplat să-ntîlnesc vreuna atît de neastîmpărată ca tine. Tu pari să ai o fire cu totul deosebită.

Maia se înroşi şi, vîrîndu-şi două degeţele gingaşe în gură, întrebă cu sfială :

- Ce-nseamnă asta... fire deosebită ?

- Oh ! Dar ceea ce faci acum este mai mult decît necuviincios ! strigă Casandra, referindu-se prin aceste cuvinte la gestul cu degetele al micuţei albine, fără însă ca să-i răspundă la întrebare. Acum ia aminte bine la tot ce-am să te-nvăţ - continuă ea - fiindcă n-am decît foarte puţină vreme să mă ocup de tine.

Mă mai aşteaptă şi alţi copii de albine nou-născuţi. Singura mea ajutoare, în acest etaj al stupului, este o albină cu numele de Turca. Dar ea abia mai poate dovedi cu munca. Şi, pe deasupra în ultimele zile mi s-a plîns că e bolnavă. Îi vîjîie urechile. Aşază-te deci aici !

Maia o ascultă fără să crîcnească, uitîndu-se doar cu ochii ei mari de un căprui închis, la învăţătoarea sa.

- Cea dintîi regulă pe care trebuie s-o respecte orice albina

tînără - rosti Casandra oftînd - este aceea de a ţine seama în

toate gîndurile si faptele sale numai de binele obştesc. În felul cum este organizată viaţa la noi, această regulă se afla la temelia bunăstării tuturor albinelor. Ea a fost socotită, încă din timpuri străvechi, drept cea mai înţeleaptă si s-a dovedit într-adevăr, nespus de folositoare. Mîine vei începe să zbori. Te va însoţi o albină cu experienţă. Primele zboruri vor trebui să fie doar pe distanţe foarte scurte. Totodată va trebui să ţii minte perfect locurile pe unde vei trece, pentru ca oricînd să poţi regăsi uşor drumul spre casă. Însoţitoarea ta îţi va arăta, cu de-amănuntul cele o sută de flori care dau mierea cea mai bună. Pe toate acestea va trebui să le cunoşti pe de rost. Nici o albină n-are dreptul să fie scutită de învăţătura. Cele dintîi denumiri ţi le poţi însuşi numaidecît. Este vorba de floarea ierbii de cîmpie şi de florile de tei. Repetă şi tu după mine !

- Nu pot. Numirile mi se par prea grele - răspunse mica Maia. O să-ncerc altă dată.

Bătrîna Casandra, la auzul acestui răspuns, făcu ochii mari, apoi îşi clătină capul şi suspină :

- Văd de pe-acum că lucrurile au să meargă cam prost cu tine, fetiţa mea.

Dar Maia nu-i dădu răgaz şi întrebă :

- Va trebui ca, mai tîrziu, s-adun toată vremea miere ?

Casandra oftă acum din adînc şi cată spre tînăra albină cu

o privire grea şi plină de mîhnire.

Dintr-o dată îşi revăzu în minte propria ei viaţă, care nu însemnase altceva, de la început şi pînă la sfîrşit, decît muncă şi oboseală. După aceea îi răspunse Maiei cu un glas schimbat, uitîndu-se la ea cu duioşie :

- Vei cunoaşte însă, micuţă Maia, şi strălucirea soarelui, copacii înalţi şi împodobiţi cu cununi verzi, livezile încărcate de flori, lacurile argintii, pîraiele repezi şi scînteietoare, cerul albastru şi luminos, şi, în cele din urmă, chiar pe oameni, care sînt cea mai înaltă şi mai desăvîrşită creaţie a naturii. Printre toate aceste minunăţii, munca îţi va deveni un izvor de bucurie. Iată ce te-aşteaptă, inimioara mea. Vei avea de ce să fii fericită.

- Atunci e bine - rosti Maia. Asta-mi doresc şi eu. Casandra surîse cu bunătate. Fără să poată înţelege de ce, simţi că a îndrăgit-o pe această micuţă Maia, cu totul altfel decît pe celelalte tinere albine din trecut.

Şi asta o făcu să-i povestească micuţei Maia mai multe lucruri decît se cuvine să afle o albină în primele ei zile de viaţă. O şi povăţui în fel şi chip. Îi atrase luarea-aminte asupra unor primejdii care o pot pîndi, oricînd, pe lume, din partea celor răi. Ba îi şi numi pe cei mai primejdioşi dintre duşmanii albinelor. Îi vorbi în cele din urmă, îndelung, despre oameni, sădind în inima tinerei albine un început de dragoste faţă de ei, făcînd să încolţească sămînţa unei dorinţe aprinse de a-i cunoaşte cît mai îndeaproape.

- Fii politicoasă şi îndatoritoare cu toate gîzele ce-ţi vor ieşi în cale - o sfătui ea. În acest fel, vei reuşi să înveţi de la ele mai multe decît am putut să-ţi spun eu astăzi. Fereşte-te însă de gărgăuni şi de viespi. Gărgăunii sînt duşmanii noştri cei mai puternici şi mai răi. Iar viespile sînt un netrebnic neam de tîlhari, care n-au nici măcar un cuib al lor şi nu cred în nimic. În fond, noi sîntem mai capabile şi mai înzestrate decît toţi aceştia. Numai că ei pradă şi ucid oriunde le stă în putinţă. Cînd vrei să impui respect şi să te

aperi de alte insecte, poţi să te foloseşti de acul cu care eşti înarmată. Dacă însă vei împunge cu el vreun animal cu sînge cald sau chiar vreun om, să ştii că va trebui să mori. Asta fiindcă acul rămîne prins în piele şi se rupe. Deci nu înţepa astfel de fiinţe decît la cea mai mare strîmtoare. Dar dacă va trebui totuşi s-o faci, fă-o cu curaj şi nu te teme de moarte. Să nu uiţi că noi, albinele, ne datorăm stima şi consideraţia de care ne bucurăm pretutindeni numai curajului şi înţelepciunii noastre. Şi-acum mergi cu bine, mică Maia. Îţi urez să ai noroc în viaţa şi să rămîi de-a pururi credincioasă poporului şi reginei tale.

Micuţa albină dădu din cap în semn de mulţumire bătrînei sale dăscăliţe. Şi-i întoarse sărutarea, pe care aceasta i-o dăduse, strîngîndu-se amîndouă în braţe cu căldură.

Se duse apoi să se culce, cuprinsă de o tainică bucurie şi de emoţie. Însă nu izbuti să aţipească decît cu greu, din pricina curiozităţii care-i da ghes, fiindcă începînd de-a doua zi urma să cunoască lumea cea largă, soarele, cerul şi florile.

Între timp, în stup, zgomotele se potoliseră.

O mare parte dintre tinerele albine părăsiseră stupul (care pentru ele însemna un fel de stat sau cetate), ca să întemeieze o nouă aşezare. Dar încă multă vreme se mai auzi afară, în lumina vie a soarelui, zumzetul roiului de albine, care se depărta.

Această părăsire a stupului nu se făcuse de altfel nici din ambiţie şi nici din duşmănie faţă de regină. Albinele se înmulţiseră însă din cale-afară. Stupul devenise neîncăpător pentru un număr atît de mare de gîze. Şi nici nu mai era cu putinţă să se adune o cantitate suficientă de miere, din care fiecare să se îndestuleze pe timpul iernii. Mai cu seamă că o parte destul de mare din mierea strînsă vara trebuia predată oamenilor.

Existau în privinţa aceasta vechi înţelegeri, potrivit cărora, în schimbul mierii, oamenii asigurau, la rîndul lor, bunul trai al albinelor, se îngrijeau de liniştea lor, le fereau de primejdii şi iarna le apărau de frig.

În dimineaţa următoare, Maia auzi, din locul unde se odihnea, un strigăt vesel :

- A răsărit soarele !

Cît ai clipi, fu în picioare şi, după cum o sfătuise Casandra, se apropie de o strîngătoare de miere mai vîrstnică, rugînd-o să o ia cu ea.

- Bine - se învoi aceasta prietenoasă. Poţi să mă-nsoţeşti în zbor.

La porţile cetăţii o opriră însă străjerii. Aici era o mare îmbulzeală.

Umul dintre paznici o învăţă pe micuţa Maia cuvîntul secret de recunoaştere al neamului de albine din care făcea şi ea parte. (Aceasta era parola, fără de care nici o albină nu mai era lăsată să se întoarcă în stup.)

- Ţine minte bine - o îndemnă el. Şi mult noroc la cel dintîi zbor.

Cînd mica albină ieşi afară, trecînd prim urdiniş, închise pentru o clipă ochii în faţa şuvoiului de lumină care o întîmpină. De pretutindeni o învăluia o strălucire de auriu şi de verde, atît de bogată şi de caldă, încît de fericire nu mai ştiu nici ce să spună, şi cu atît mai puţin ce să facă.

- Asta este ceva dincolo de-nchipuirile mele ! şopti însoţitoarei sale. Putem să zburăm prin lumină ?

- Cu curaj ! o îmbărbăta albina.

Atunci Maia îşi ridică plină de îndrăzneală căpşorul şi bătu din aripioarele ei noi şi frumoase. La început avu senzaţia că scîndurica urdinişului, pe care stătuse pînă atunci, începe să se cufunde de sub picioruşele sale. În acelaşi timp i se păru că pămîntul alunecă pe sub ea înapoi. Şi că, spre ea, vin cu toată viteza cupolele mari şi verzi ale arborilor.

Ochii albinuţei scînteiau şi inimioara ei cînta de bucurie.

- Zbor ! strigă ea. Fără-ndoială că ceea ce fac acuma nu poate fi altceva decît zborul. Şi mă simt cum nu se poate mai bine !

- Da, da... Zbori - îi confirmă însoţitoarea, străduindu-se să se ţină de Maia. Iată, aceştia spre care ne-ndreptăm sînt teii, teii din parcul castelului. După ei te poţi orienta în ce parte se găseşte stupul. Însă tu, Maia, zbori, într-adevăr, foarte... foarte repede...

- O ! - îi răspunse Maia - nu este nici pe departe atît de repede cît mi-aş dori eu... Şi ce frumos miroase lumina soarelui !...

Însoţitoarea ei abia putea să mai respire.

- Nu - îi preciza ea - nu lumina, ci florile răspîndesc parfumul. Însă zboară mai încet, altminteri rămîn în urmă, şi tu n-ai să mai ţii minte locurile pe unde-ai trecut, ca să te poti întoarce acasă.

Dar micuţa Maia nici nu mai auzea. Ea se înălţa în zbor, într-un fel de beţie a soarelui şi a fericirii de a trăi. Era ca şi cum ar fi lunecat, asemenea unei săgeţi, printr-o mare verde şi strălucitoare de lumină, către o lume de basm.

Florile colorate în fel şi chip i se părea că o strigă, depărtările scăldate într-o lumină calmă o ademeneau şi cerul albastru îi binecuvînta zborul vesel şi tineresc.

"Niciodată nu va mai fi atît de frumos ca astăzi ! se gîndi ea. De aceea nu pot să mă-ntorc. Nici nu sînt în stare să mă gîndesc la altceva decît la soare..."

Dedesubtul ei, tablourile mereu altfel zugrăvite se perindau necontenit. Şi cît putea privi cu ochii în lung şi în lat, se întindea pămîntul cel paşnic, scăldat în lumină.

"Soarele cu siguranţă că trebuie să fie făcut din aur" - se gîndi micuţa albină.

Cînd ajunse însă deasupra unei grădini mari, care părea că se odihneşte între norii înfloriţi ai ramurilor de cireşi, de liliac şi de măceş, se lăsă deodată să cadă, din zbor, aproape moartă de oboseală. Căzu într-un strat de lalele roşii. Se prinse de una dintre aceste flori boghioase. Se alipi de petalele ei; răsuflă adînc, fericită ; şi privi, peste marginile sclipitoare în lumină ale corolei, către cerul albastru.

- O ! De-o mie de ori e mai frumos aici, afară, în lumea largă - exclamă ea - decît în întunecata cetate a albinelor !

Niciodată n-am să mă mai întorc acolo, ca să adun miere, ori să pregătesc ceară ! O, nu ! Niciodată n-am să fac asta ! îmi doresc numai să văd şi să-cunosc lumea cea înfloritoare. Fiindcă eu nu sînt ca toate celelalte albine. Inima mea este menită doar bucuriilor şi surprizelor, faptelor îndrăzneţe şi unei vieţi neobişnuite. Şi nici măcar primejdiile nu le voi ocoli. N-am oare eu tărie şi curaj, şi nu sînt înarmată cu un ac ?

Izbucni apoi într-un hohot de rîs plin de încredere şi de voioşie. Şi luă o înghiţitură bună de suc dulce din potirul lalelei.

"Ce minunat mă simt ! se gîndi ea. Într-adevăr, este o mare

fericire să trăieşti !"

Dacă însă mica Maia ar fi ştiut, în acea clipă, cîte primejdii şi necazuri avea să întîmpine, desigur că ar fi chibzuit ceva mai cu temei. Aşa, însă, rămase la părerile de mai înainte. Osteneala o doborî şi în curînd adormi.

Cînd se deşteptă, soarele plecase să se culce şi peste întreg ţinutul se coborîse înserarea. Inima îi zvîcni puţin de teamă şi, cu părere de rău, părăsi floarea, ale cărei petale începuseră să se închidă, pe încetul, pentru vremea nopţii.

Se ascunse sub o frunză mare din vîrful unui copac bătrîn, şi înainte de a se lăsa furată din nou de somn, îşi spuse :

"Nu trebuie să-mi pierd de la-nceput curajul ! Fără doar şi poate, soarele va răsări din nou, aşa cum mi-a destăinuit Casandra. Acum trebuie doar să dorm bine şi liniştită !..."

CAPITOLUL DOI

Casa din trandafir a lui Pepi

Cînd micuţa Maia se trezi din somn, se luminase iarăşi de ziuă. Îi fusese cam frig sub frunza cea mare şi verde. Aripioarele îi cam înţepeniseră. Aşa încît cele dintîi mişcări le făcu destul de încet şi cu greutate.

Se agăţă însă bine de una dintre vinişoarele frunzei şi bătu din aripioare, scuturîndu-le, ca să le dezmorţească şi să le cureţe de praf, îşi netezi apoi firişoarele bălaie de păr, şi-şi şterse ochii mari şi lucitori. Cu băgare de seamă, făcu cîţiva paşi pînă la marginea frunzei şi se uită de jur împrejur.

Măreţia şi strălucirea soarelui de dimineaţă aproape că o orbiră. Frunzele de deasupra ei sclipeau, ca şi cum ar fi fost făcute dintr-un aur verde. Numai în locul unde se afla ea era încă răcoare. "O, tu, splendidă lume !" o slăvi în sine mica albină.

După aceea, încetul cu încetul, îşi reaminti toate cîte le trăise în ziua dinainte, bineînţeles şi primejdiile, dar, mai ales, frumuseţile pe oare le admirase. Şi rămase neclintită în hotărîrea ei de a nu se mai întoarce în stup. Este adevărat că, gîndindu-se la Casandra, inima-i bătu ceva mai tare. Dar Maia socoti că nu va mai avea prilejul să dea vreodată ochii cu bătrîna albină.

Nu, ea nu se putea mulţumi cu viaţa aceea din stup unde, într-un freamăt neîncetat, se aducea mierea şi se prepara ceara. Voia să fie fericită şi liberă ; să-şi trăiască zilele, aşa cum îi plăcea - întîmplă-se pentru asta orice s-ar fi întîmplat - ea era gata să îndure.

Maia judeca pe vremea aceea aşa de uşuratic, pentru că nu era încă în stare să-şi facă o imagine completă asupra încercărilor ce o aşteptau pe lume.

Undeva, departe, în bătaia soarelui, licărea ceva roşu. Maia cătă îndelung către acea lumină vie şi ademenitoare. Şi dintr-o dată simţi o dorinţă aprigă de a vedea ce-i acolo.

Totodată, îşi dete seama că-i era foame.

Se avîntă atunci cu îndrăzneală, scoţînd un zumzăit melodios şi plin de voioşie. Pluti prin văzduhul limpede, tremurător, sub razele calde ale soarelui. Şi se îndreptă către lumina aceea purpurie, zărită de departe, care era a unei flori şi ei i se păruse că o chema.

Cînd se apropie de ea, simţi că o învăluie, pe neaşteptate, o adiere parfumată. Iar parfumul era atît de dulce şi de pătrunzător, încît aproape o ameţi şi numai cu greutate putu să mai ajungă pînă la floarea cea roşie şi mare.

Îşi făcu vînt pe cea mai dinafară sepală, boltită, a florii, şi se prinse bine. Dar în timp ce sepala se clatina, văzu rostogolindu-se prin faţa ei ceva ce semăna cu un fel de bilă scînteietoare, de argint. Bila avea aproape aceeaşi mărime ca şi ea însăşi, era străvezie şi licărea în toate culorile curcubeului.

Maia se sperie grozav - deşi splendoarea acestei reci bobite

argintii o fermeca.

Mingiuţa aceea străvezie se rostogoli însă mai departe, trecu de marginea sepalei, sări în lumina soarelui şi căzu în iarbă.

Văzînd bila aceea minunată sfărîmîndu-se într-o mulţime de perle, care de oare mai mărunte, Maiei îi

scăpă un ţipăt uşor de spaimă. Însă ele continuau să licărească prin iarbă, la fel de vii şi de proaspete, curgînd în mici şuvoaie sclipitoare, de-a lungul tulpiniţelor subţiri, scînteind, aşa cum numai diamantele ştiu să scînteieze în lumina unei lămpi.

Şi Maia începu să înţeleagă că tot ceea ce văzuse nu era altceva decît o picătură de apă strînsă în caliciul florii din umezeala de peste noapte.

Întorcîndu-şi apoi privirea către floare, văzu, chiar la gura caliciului, un gîndăcel cu nişte aripioare scorţoase, cafenii, şi care purta o platoşă neagră în jurul pieptului. Era doar puţin mai mărunt decît ea. Şedea pe locul ce şi-l alesese, foarte liniştit, uitîndu-se la albinuţă cu seriozitate, dar fără duşmănie.

Maia îl salută politicoasă.

- A dumitale era bila aceea ? încercă ea să lege o discuţie. Şi, fiindcă văzu că gîndăcelul tăcea, adăugă : Să ştii că-mi pare rău c-am făcut-o să cadă.

- A ! Vorbeşti cumva de picătura de rouă ? zise gîndăcelul, zîmbind cam de sus. Din pricina ei nu trebuie să-ţi faci griji. Eu apucasem să sorb, iar soţia mea nu bea niciodată apă, fiindcă suferă de rinichi. Dar... cu ce ocazie pe la noi ?

Maia însă, nerăspunzîndu-i la întrebare, continuă :

- Ce floare minunată ! Vrei să fii bun să-mi spui şi mie cum se cheamă ?

Maia îşi adusese aminte de sfaturile Casandrei şi se purta cu multă politeţe faţă de gîndăcel.

Acesta îşi trase puţin capul sub carapacea care-i acoperea spatele. Carapacea luneca de altfel uşor înainte şi înapoi, fără zgomot. Iar capul îi încăpea perfect sub carapace.

- Parcă n-ai fi pe lume decît de ieri! glăsui gîndăcelul din locul unde se găsea, şi rîse, fără delicateţe, de neştiinţa Maiei.

Şi, ce-i drept, în felul lui de-a vorbi era ceva cam necioplit, lucru care-o surprindea neplăcut pe Maia, fiindcă se ştie că albinele sînt binecrescute şi se pricep să se poarte cum se cuvine în lume. Totuşi gîndacul părea să fie destul de cumsecade, căci atunci cînd observă că obrăjorii Maiei încep să se înroşească din cauza încurcăturii în care se găsea, deveni mai îngăduitor faţă de lipsa ei de cunoştinţe şi o lămuri:

- Dacă vrei să ştii, este un trandafir. Noi ne-am mutat într-însul în urmă cu vreo patru zile. Dar, între timp, datorită îngrijirilor noastre, s-a dezvoltat admirabil. Te rog, dacă vrei, apropie-te !

Maia ezită puţin, dar pe urmă îşi învinse teama şi înainta cîţiva paşi.

Gîndăcelul dete la o parte o petală strălucitoare. Amîndoi intrară în nişte încăperi înguste, ai căror pereţi parfumaţi aveau o culoare roşie deschisă, şi unde pătrundea doar o lumină discretă.

- Ai, într-adevăr, un apartament foarte frumos - exclamă Maia, sincer entuziasmată. Iar parfumul ce domneşte aici este de-a dreptul ameţitor.

Gîndăcelul nu mai putea de bucurie că Maia era atît de încîntată de locuinţa lui.

- Trebuie să te pricepi unde să-ţi faci lăcaşul - rosti el si zîmbi, de data asta, cu bună voinţă. "Arată-mi unde stai şi-am să-ţi spun cît preţuieşti", zice o vorbă bătrînească. Nu ţi-e poftă să guşti puţină miere ?

- Ah ! Asta ar fi chiar pe gustul meu - mărturisi Maia.

Gîndăcelul se înclină şi dispăru în dosul unuia dintre pereţi. Maia privi mulţumită în jurul ei îşi alipi obrăjorii şi mînuţele de perdelele diafane de un roşu delicat şi trase adînc în piept parfumul îmbătător.

Se simţea cum nu se poate mai bine, fiindcă avusese norocul să păşească într-o asemenea locuinţă.

"Aşa da, aici este o plăcere să trăieşti - se gîndi ea. Casa asta n-are nimic comun cu caturile supraîncărcate şi apăsătoare în care albinele îşi duc viaţa muncind. Şi-n plus, domneşte o linişte !..."

Pe cînd cugeta astfel, îl auzi pe gîndăcel sfădindu-se destul de tare cu cineva din dosul pereţilor. Bombănea înciudat şi nervos. Ba chiar Maiei i se păru că gîndăcelul înşfăcase pe acel cineva, şi-l da afară cu de-a sila. Între timp mai desluşi şi un alt glăscior, plin de mînie, dar şi de teamă :

- Fără îndoială, numai fiindcă sînt singură îndrăzneşti să te porţi aşa. Aşteaptă însă puţin, şi-ai să vezi ce-ai să păţeşti. Am să-mi chem în ajutor suratele. Eşti un bădăran ! Bine ! Voi pleca. Dar să ţii minte ce ţi-am spus. Iar numele ţi se potriveşte de minune !...

Cuvintele din urmă fuseseră rostite tăios şi ameninţător de glăsciorul acela ascuţit, şi Maia se cam sperie. Apoi auzi pe cineva care se îndepărta cu grabă. Gîndăcelul veni înapoi şi-i întinse albinei, cam ursuz, o picătură de miere.

- E un scandal ! ţipă el. Nicăieri nu poţi să mai ai linişte de răul acestor calici!

Din pricina foamei, Maia uită să mulţumească, îşi umplu repede gura cu miere şi începu să-nfulece, în vreme ce gîndăcelul îşi ştergea sudoarea de pe frunte şi încerca să-şi lărgească puţin inelul scorţos de lîngă gît, ca să poată răsufla mai în voie.

- Şi cine era, în definitiv ? întrebă Maia cu gura plină.

- Mănîncă mai întîi tot, înghite bine ; căci altfel nu pot să înţeleg ce spui - îi recomandă el.

Maia se supuse, însă stăpînul locuinţei nu-i dădu răgaz pentru vreo altă întrebare şi continuă supărat :

- Era o furnică. Oare ce-şi închipuie astea ? Că eu mă zbat sa realizez economii, şi-mi fac atîtea griji, ceas de ceas, numai pentru dumnealor ? Şi-apoi, aşa, tam-nisam, nici măcar cu un "bună ziua", să dea buzna-n cămară ? E pur şi simplu revoltător !

Dacă n-aş fi ştiut că acestor fiinţe le lipseşte cea mai elementară bună-cuviinţă, nici n-aş fi stat la-ndoială să le spun că sînt nişte hoaţe. Se linişti apoi dintr-o dată şi se apropie de Maia. Te rog să mă ierţi - zise el. Am uitat să mă recomand. Mă numesc Pepi. Şi fac parte din familia gîndacilor de trandafiri.

- Numele meu e Maia - se prezentă la rîndul său albinuţa cu sfială. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Şi începu să se uite la Pepi cu atenţie.

Acesta se plecă înaintea ei de mai multe ori, apoi îşi desfăcu antenele, ce semănau cu două mici evantaie cafenii, lucru care o încîntă nespus de mult pe Maia.

- Ai nişte antene adorabile - rosti ea. Pur şi simplu delicioase !

- Ei, da - fu de aceeaşi părere, foarte măgulit, Pepi. Mă bucur că-ţi plac. Vrei să le vezi cum arată şi pe partea cealaltă ?

- Dacă ai fi atit de amabil !... se declară de acord Maia.

Gîndăcelul îşi întoarse atunci antenele, desfăcute ca nişte evantaie, într-o parte, aşa ca pe deasupra lor să poată luneca o rază de soare.

- Sînt superbe, nu ? se fuduli el.

- Nici nu mi-aş fi putut închipui că poate să existe aşa ceva!

îi răspunse Maia. Antenele mele nici nu merită să fie luate în seamă.

- Ei da - îşi dete iarăşi Pepi cu părerea. Fiecare cu calităţile sale. În schimb dumneata ai, fără nici o discuţie, nişte ochi tare frumoşi, iar culoarea aurie a corpului te prinde de minune.

Ochii Maiei se aprinseră de plăcere. Nu-i spusese încă nimeni pînă atunci că este frumoasă. Deveni deodată îndrăzneaţă şi, de emoţie, mai luă repede încă o gură de miere.

- Este de o calitate excepţională ! o lăudă ea.

- Te rog să te mai serveşti - o îndemnă Pepi, puţin cam intrigat de cîtă poftă de mîncare avea această musafiră. Este miere de trandafir, din prima recoltă. Ar trebui însă să bagi de seama ca nu cumva să-ţi strici stomacul. Şi, dacă îţi este cumva sete, se mai găseşte pe-aici puţină rouă.

- Îţi mulţumesc foarte mult - zise Maia. Însă acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să zbor.

Gîndăcelul începu să rîdă :

- Să zburaţi... să zburaţi mereu... asta v-a intrat în sînge vouă, albinelor ! Zău, eu nu pot să-nţeleg de loc felul acesta zbuciumat de viaţă. Cred că este mai sănătos să rămîi locului, liniştit. Nu găseşti ?

- Ah, zbor cu-atîta plăcere ! îi spuse Maia. Gîndăcelul dădu la o parte, curtenitor, perdeluţa roşie :

- Aş dori să te conduc eu însumi pînă afară, şi să-ţi arăt o frunză, care mie-mi serveşte drept loc de observaţie. De acolo ai să-ţi poţi lua zborul mai cu uşurinţă.

- O, îţi mulţumesc, dar pot să-mi iau zborul de orişiunde - îl asigură Maia.

- Din punctul acesta de vedere, ai um avantaj asupra mea - recunoscu Pepi. Fiindcă eu mă căznesc destul de mult pînă ce reuşesc să-mi desfac aripile subţiri de sub cele groase.

Îi strînse apoi mîna şi-i făcu loc să treacă pe sub ultima draperie, care acoperea intrarea.

- O, Doamne, iată şi cerul albastru ! se bucură Maia. Rămîi cu bine, gîndăcelule !

- La revedere ! îi strigă Pepi de pe frunzuliţa cea mai de sus a trandafirului, unde rămăsese ca să poată urmări cu privirea încă o clipă pe micuţa Maia, care zbura de-a dreptul spre cer, prin văzduhul proaspăt al dimineţii, sub razele aurii ale soarelui.

După aceea oftă pe ascuns, aşa ca să nu-l ştie nimeni, şi se înapoie gînditor în corola răcoroasă a trandafirului.

Cu toate că era încă destul de devreme, lui i se făcuse cald.

Şi începu să-şi murmure un cîntecel al lui, pe oare şi-l cînta în fiecare dimineaţă, şi ale cărui note se împrăstiară în lumina roşie a petalelor de trandafir şi sub strălucirea caldă a razelor de soare.

Totu-i verde şi-aurit,

Cald şi vară e.

Trandafirii-au înflorit,

Tare bine mi-e.

De-unde vin nu mai am ştiri,

Însă îmi doresc :

Ca-n lumini de trandafiri

Viaţa să-mi trăiesc.

Despre lume şi-al ei vad

Multe n-am ghicit,

Doar, cînd trandafirii cad,

Ştiu... că s-a sfîrşit.

Şi în vremea asta, ziua fermecătoare de primăvară se scurgea încet-încet pe deasupra pămîntului împodobit cu flori.

CAPITOLUL TREI

Lacul din pădure şi locuitorii săi

Ah ! se gîndi mica Maia, în timp ce zbura - cum de-oi fi uitat oare să-l întreb pe Pepi şi cîte ceva despre oameni ? Ca unul care ştie atîtea lucruri, ar fi putut, cu siguranţă, să-mi dea cele mai bune lămuriri. Dar poate - nădăjdui ea - îmi va fi dat, încă astăzi, să întîlnesc vreun om."

Şi plină de voioşie şi de dorinţa de a trăi cît mai multe aventuri, îşi aruncă privirile pînă departe, peste plaiurile împestriţate ce se desfăşurau sub ochii ei strălucitori, în minunatul lor veşmînt de vară.

Trecu pe deasupra unei grădini, unde licăreau mii şi mii de culori.

În cale-i ieşiră nenumărate soiuri de gîze. Acestea o salutară din zbor, îi urară drum bum şi spor la treabă.

La început, de cîte ori întîlnea cîte o albină, inima-i zvîcnea puţin în piept. Se simţea vinovată pentru hoinăreala ei. Îi era teamă să nu întîlnească pe cineva cunoscut. Curînd însă băgă de seamă că albinele nici nu se sinchiseau de ea.

Dar iată că, deodată, Maia văzu cerul albastru lucind undeva, într-un adînc fără fund, şi fu cuprinsă de o spaimă îngrozitoare. Pentru o clipă, se gîndi chiar că o fi zburat cumva prea sus şi s-o fi rătăcit prin cer. Însă observă, pe marginea acelui cer de dedesubt, oglindindu-se, nişte arbori. Şi, spre marea ei bucurie, îşi dete seama că jos nu era altceva decît un lac întins şi liniştit, ce dormea, albastru şi clar, în pacea acelei dimineţi.

Voioasă, se coborî pînă aproape de suprafaţa lacului şi se privi pe ea însăşi, în oglinda apei, cum zbura. îşi admiră aripioarele luminoase, tremurătoare, făcute parcă din cea mai fina sticlă. Îşi observă şi picioruşele. Le ţinea bine alipite de trup, aşa cum o învăţase Casandra. Şi, bineînţeles, îşi admiră, reflectată în apă, splendida culoare aurie a trupului.

- Dar bine, zborul acesta, pe deasupra apei, este o adevărată plăcere ! îşi strigă ea.

Zări totodată o mulţime de peşti, unii mai mărunţi, alţii mai mari. Unii plutind liniştiţi, alţii străbătînd iute limpezimea lacului.

Maia nu se încumetă să se apropie prea mult de ei. Ştia prea bine că peştii sînt primejdioşi pentru gîze.

Cînd ajunse în dreptul celuilalt mal al lacului, o ispitiră deopotrivă şi păpurişul cald, şi frunzele uriaşe de nufăr, ce semănau pe luciul apei cu nişte talgere verzi. Îşi alese una dintre cele mai retrase frunze. Deasupra ei se legănau liniştite, în soare, tulpinile înalte şi netede de papură, ajutînd-o să rămînă în umbră. Numai cîteva rotocoale de soare se vedeau pe suprafaţa frunzei, ca nişte bani de aur.

- Straşnic ! îşi spuse mica albină.

Şi începu să-şi facă toaleta. Se prinse de după cap cu amîndouă mîinile, şi trase uşor. Cine ar fi văzut-o putea să-şi închipuie că voia să-şi rupă capul. Atîta că ea se ferea să şi-l smucească prea tare. Fiindcă, de fapt, nu intenţiona decît să se scuture de praf.

Se netezi, cu picioruşele de dindărăt, pe aripioare, îndoindu-şi-le puţin în jos. Şi le lăsă apoi să-şi revină în poziţia de mai înainte, însă cu mult mai strălucitoare.

Tocmai atunci se ivi, bîzîind, o muscă mare, albastră ca oţelul. Luă loc alături de Maia, pe frunză, şi o privi intrigată.

- Ce cauţi aici, pe frunza mea ? o întrebă pe albinuţă.

Maia încremeni. Îşi aduse totuşi aminte de vorbele Casandrei

şi anume că albinele se bucură de multă trecere, pretutindeni, în lumea insectelor.

Se hotărî deci să facă o încercare şi să vadă dacă într-adevăt putea să impună respect.

- Cred că pot să stau o clipă şi să mă odihnesc ! îi răspunse ea.

Inima începu însă să-i bată, fiindcă vorbise prea tare şi cam răstită.

Dar iată că musca, oricît era de mare, se sperie cînd văzu că Maia nu era dintre acelea ce se lăsau călcate pe picior. Bîzîind necăjită, zbură pe un fir de papură. Acesta se îndoi deasupra frunzei unde se găsea albinuţa. Şi de-acolo, de sus, stînd în soare, îi vorbi, dar fără aroganţa dinainte :

- Mi s-ar fi părut mai nimerit să te văd la treabă, aşa cum sînt obişnuită să le-ntîlnese pe toate celelalte albine, dar dacă simţi nevoia să te odihneşti... mă rog... am s-aştept.

- Ei, sînt destule frunze pe-aici - îşi dădu cu părerea Maia.

- Da. Însă toate sînt ocupate - zise musca. În ziua de azi, cînd poţi să ştii că un locşor anume e doar al tău, te poţi numi fericită. Nici eu, dacă vechiul stăpîn al acestei frunze n-ar fi fost prins cu două zile-n urmă de o broască, n-aş fi avut unde să-mi fac sălaşul. Or, ca să-nnoptezi cînd ici, cînd colo e foarte neplăcut. Şi nu toată lumea poate să aibă o viaţă atît de bine organizată, aşa cum o aveţi voi, albinele. În altă ordine de idei, dacă-mi dai voie să mă prezint, numele meu este Hans Cristof.

Maia tăcu, dar se gîndi cu înfiorare cît de cumplit trebuie să fie ca să ajungi în gura unei broaşte.

- Şi... sînt multe broaşte prin apele acestea ? o întrebă ea pe muscă, mutîndu-se din locul unde sta, şi trăgîndu-se către mijlocul frunzei, ca să nu poată fi zărită din apă.

Musca începu să rîdă. Apoi îi spuse cam în zeflemea :

- Nu te mai osteni degeaba. Atunci cînd e soare, broasca poate să te observe şi de jos, fiindcă frunza devine străvezie. Ea te vede perfect, aşa cum stai pe frunza mea.

Maia, la gîndul că, sub frunza pe care sta, ar putea să fie o broască mare, cu ochii bulbucaţi, uitîndu-se lacomă la ea, vru să se ridice iute în zbor. Dar tot atunci se petrecu ceva teribil, la care în nici un caz nu s-ar fi aşteptat.

Propriu-zis, în primele momente de zăpăceală, Maia nici nu putu să-şi dea seama ce se întîmpiase. Auzi numai, pe sus, un ţiuit limpede, metalic, semănînd cu şuierul vîntului printr-un frunziş uscat. Răsună apoi un fel de fluierat armonios, un strigăt scurt, dar clar şi îndîrjit, de vînătoare, şi o umbră subţire, diafană, lunecă pe deasupra frunzei.

Şi tot atunci Maia văzu - iar inima i se opri de spaimă - o libelulă mare, cu trupul sclipitor, înşfăcîndu-l pe bietul Hans Cristof, care ţipa ca din gură de şarpe, în ghearele ei lungi şi tăioase ca nişte cuţite.

Libelula rămase după aceea împreună cu prada sa în vîrful tulpinei.

Sub noua povară, aceasta se aplecă şi mai mult, lăsînd-o pe Maia să le vadă pe cele două insecte, atît deasupra sa, cît şi reflectate în apă.

Gemetele lui Hans Cristof îi sfîşiau inima.

Fără să stea pe gînduri, ţipă cît putu :

- Dă-i drumul imediat ! Oricine-ai fi, n-ai nici cel mai mic

drept să ataci pe altul, cu samavolnicie !

Libelula îl lăsă pe Hans Cristof din ghearele picioarelor. Dar îl prinse în schimb bine cu braţele şi întoarse capul spre albinuţă.

Văzînd ochii dilataţi, prevestitori de rele şi, mai ales, îngrozitoarele fălci ale libelulei, Maia se cutremură.

Rămase însă încîntată de lucirile corpului şi aripilor ei. Acestea aveau scînteieri ca ale apei sau ale sticlei, şi păreau făcute din pietre preţioase.

Însă mărimea libelulei avu darul, mai mult decît orice, s-o înspăimînte pe Maia. Îşi pierdu curajul. Şi începu să tremure ca varga.

Numai că libelula îi vorbi foarte prietenoasă :

- Ce se petrece cu tine, fetiţo ?

- Dă-i drumul ! o rugă Maia, şi ochii i se umplură de lacrimi. Îl cheamă Hans Cristof...

Libelula rise.

- Dar pentru ce, micuţo ? întrebă ea, făcîndu-se că o interesează părerea albinuţei, şi lăsînd-o să creadă că ar avea şi foarte multă bunăvoinţă.

Maia, pierdută, îngăimă :

- Ah ! Fiindcă e un tînăr atît de cumsecade şi de îngrijit şi, după cîte ştiu, nu ţi-a făcut nici un rău.

Libelula privi gînditoare spre Hans Cristof.

- Da - aprobă ea drăgăstoasă - este o mică haimana destul de simpatică. Şi, cu o muşcătură, îi smulse capul.

Maia crezu că-şi pierde minţile, atît de tare o zgudui această faptă. Mult timp nu mai putu să scoată nici o vorbă. Şi fu nevoită să asculte, cutremurată de groază, deasupra ei, trosniturile şi ronţăiala ce făceau să dispară trupul ca de oţel albastru al lui Hans Cristof.

- N-aş vrea să-ţi închipui - îi spuse libelula, cu gura plină, continuînd să mestece - că mă impresionezi cu sensibilitatea ta. Nici voi, albinele, nu sînteţi mai bune. După cît se vede, eşti încă foarte tînără şi pesemne n-ai avut suficientă vreme să afli cîte se petrec chiar şi-n casa voastră. Dar vara, cînd în stup se începe uciderea trîntorilor, toată lumea este indignată şi, după părerea mea, cu mai multă dreptate.

Maia nu se putea încă hotărî să-şi ridice privirile, şi întrebă :

- Ai sfîrşit, acolo, sus ?

- Mai am numai un picior - glăsui libelula.

- Înghite-l, te rog, şi pe-acela, şi pe urmă am să-ţi răspund - ţipă Maia, supărată de prostia libelulei, fiindcă ea ştia perfect pentru ce sînt ucişi vara trîntorii. Dar să nu îndrăzneşti să te apropii de mine, măcar c-un singur pas, căci ai să-ţi găseşti beleaua. N-am să şovăi, şi-am să mă folosesc imediat de ac.

Mica Maia devenise, într-adevăr, furioasă.

Pentru întîia oară ameninţa pe cineva cu acul ei, şi tot pentru întîia oară se bucura că are această armă. Libelula se uită la ea urît.

Îşi terminase masa, şi stătea puţin aplecată, pîndind-o pe Maia, la fel ca o fiară ce este gata să se repeadă asupra prăzii. Numai că albinuţa nu-şi pierdu cumpătul. Nu putea nici ea să-şi explice de unde-i venea atîta curaj. Dar nu-i mai era teamă.

Dădu drumul unui zumzet subţire şi limpede, aşa cum făceau străjerii stupului ei cînd se apropia vreo viespe.

Libelula spuse atunci încet, însă cu răutate :

- Libelulele trăiesc în bună înţelegere cu albinele.

- Şi foarte înţelept fac - răspunse Maia repede.

- Ce-ţi închipui ? Că eu mă tem cumva de dumneata ? Eu... de dumneata ? o întrebă libelula.

Cu o smucitură, dădu drumul firului de papură. Şi zbură, dintr-o singură bătaie a aripioarelor ei lucii şi ţiuitoare, pînă aproape de suprafaţa apei.

Aşa cum se oglindea în lac, imaginea ei era minunată. Ţi se părea că vezi două libelule, nu una. Şi amîndouă îşi sticleau - dintr-o mişcare atît de repede şi de diafană - aripioarele, încît părea că în jurul lor curge o lumină clară şi argintie.

Priveliştea era atît de fermecătoare încît micuţa Maia îşi uită, dintr-o dată, toată mîhnirea pentru sărmanul Hans Cristof, ca şi pericolul în care ea însăşi se găsea. Bătu din palme entuziasmată şi strigă :

- Superb !... Superb !...

- De mine vorbeşti ? rosti foarte mirată libelula. Dar tot ea adăugă numaidecît: Ei da, i-adevărat, ai ce privi. Trebuia numai sa fi văzut însufleţirea cu care m-au admirat şi ieri nişte oameni, cînd m-au zărit la pîrîul pe malul căruia se odihneau.

- Oameni ? izbucni Maia. Ah ! Ai văzut oameni ?

- Desigur - îi răspunse libelula. Dar fără îndoială că ai dori foarte mult să afli cum mă cheamă. Numele meu este Şnuc, din familia libelulelor.

- Ah ! Povesteşte-mi ceva despre oameni - o rugă Maia, după ce se recomandă la rîndul său.

Libelula părea acum dornică de pace. Veni pe frunză, alături de Maia. Şi albinuţa ştiu că Şnuc nu se va încumeta să se atingă de ea.

- Oamenii au şi ei ace ca noi, albinele ? întrebă Maia.

- Nici pomeneală ! răspunse Şnuc. La ce le-ar folosi ? Nu. Oamenii au împotriva noastră nişte arme mult mai rele. Şi pentru noi sînt foarte primejdioşi. Tuturor ne este frică de ei. Mai ales de cei mici, cărora li se pot deosebi bine amîndouă picioarele. Acestora li se spune băieţi.

- Dar ce ? Vor să te prindă ? mai întrebă Maia, aproape fără să răsufle din pricina emoţiei.

- Mai încape vorbă ? zise Şnuc, aruncîndu-şi o privire către aripi. Rareori am întîlnit vreun om care să nu încerce să pună mîna pe mine.

- Dar pentru ce ? mai vru să ştie Maia, înfricoşată.

- Pesemne că noi avem ceva care-i atrage - rosti Şnuc, surîzînd modestă şi privind pieziş, în jos. Alt motiv nu cunosc.

S-a întîmplat însă ca unii din familia mea să fie prinşi. Ei bine, aceştia au fost siliţi să îndure nişte chinuri neînchipuite, iar la sfîrşit au fost ucişi!

- Au fost mîncaţi ?

- Nu, nu ! o linişti Şnuc. Asta nu ! După cîte ştiu, oamenii nu se hrănesc cu libelule. Se pare însă că în ei se trezeşte uneori dorinţa de a ucide, o dorinţă care n-a putut fi explicată niciodată. Poate o să ţi se pară curios, dar se cunosc cazuri cînd aşa-numiţii băieţi ai oamenilor au prins libelule şi, numai din joacă, le-au smuls picioarele sau aripile. Îţi vine să crezi ?

- Desigur că nu-mi vine să cred ! strigă Maia revoltată.

Şnuc dete din umerii lucitori. Chipul parcă îi îmbătrînise din

pricina amintirilor dureroase.

- Ah ! Dac-aş putea să-ţi mărturisesc totul - rosti ea trista, devenind foarte palidă. Am avut un frate. Ne pusesem în el foarte multe nădejdi, deşi era puţin cam uşuratic şi, din păcate, cam prea curios. Odată căzu în mîinile unui băiat care, pe neaşteptate, aruncă asupra lui un fel de plasă. Spune şi dumneata, te-ai fi aşteptat la o asemenea faptă ?

- Nu - mărturisi micuţa Maia. La aşa ceva chiar că nu m-aş fi aşteptat.

Libelula cătă spre ea şi continuă :

- I-a legat pe urmă în jurul pieptului, între aripi, un fel de funie neagră. În felul acesta, el putea să se ridice-n zbor, dar nu să se depărteze. Şi, de fiecare dată cand sărmanul meu frate nădăjduia că-şi va redobîndi libertatea, se pomenea smucit înapoi, în chipul cel mai crud cu putinţă, de funia aceea, şi readus în mîinile băiatului.

Maia îşi clătină oapul şi rosti cu amărăciune :

- Este de neînţeles !

- Dacă în vreo zi nu-mi reamintesc această întîmplare - continuă Şnuc - în noaptea ce urmează o visez. S-au întîmplat multe atunci. Şi fratele meu s-a prăpădit.

Şnuc oftă adînc.

- Şi cum s-a întîmplat ? întrebă Maia, luînd din toată inima parte la această durere.

Dar Şnuc nu fu în stare să-i dea răspunsul imediat. Lacrimi mari îi ţîşniră din ochi şi i se prelinseră pe obraji.

- A fost vîrit într-un buzunar - hohoti ea. Acolo nu poate să reziste nimeni...

- Ce-i aia ?... întrebă Maia ameţită, abia putînd s-o mai scoată la capăt cu atîtea lucruri noi şi înfricoşătoare pe care le afla.

- Buzunarul - o lămuri Şnuc - este un fel de cămară. Oamenii îl au în învelişul lor cel mai dinafară. Dar ce-ţi închipui că se găseşte acolo ? Oh ! În ce nesuferită societate a fost silit bietul meu frate să-şi trăiască ultimele sale clipe ! Niciodată n-ai putea ghici...

- Nu - confirmă Maia, cu răsuflarea întretăiată - n-aş putea... Poate se găsea miere ?

- Nu, nu ! grăi Şnuc, foarte gravă şi mîhnită. În buzunarele oamenilor nu vei găsi aproape niciodată miere. Am să-ţi înşirui eu însă cîte se aflau acolo. Erau o broască, o sabie de buzunar şi un morcov. Ei, ce mai spui ?

- Înfiorător ! şopti Maia. Dar ce-i aia... o sabie de buzunar ?

- Este un fel de ac făcut de oameni. Pentru că natura nu le-a dăruit o asemenea armă, ei s-au silit să şi-o făurească singuri. Din fericire, broasca era pe ducă. Rămăsese chioară. Un picior îl avea rupt şi falca de jos îi sărise de la locul ei. Dar, de îndată ce se ivi fratele meu în buzunar, broasca-i orăcăi cu botul său schimonosit : "Dac-am să mă-nsănătoşesc, fără doar şi poate te voi mînca". Şi căta ponciş, cu singurul său ochi teafăr, la noul sosit. Această uitătură, acolo, în întunericul închisorii, trebuie să fi fost cumplită. Fratele meu leşină. Dar imediat după asta, printr-o smucitură neaşteptată, fu atît de înghesuit lîngă broască, încît aripile-i rămaseră lipite de trupul rece şi muced al muribundei. Cum de-aş putea găsi cuvinte cu care să-ţi descriu întocmai o astfel de nenorocire ?

- Dar de unde ştii toate astea ? se bîlbîi Maia, înspăimîntată peste măsură.

- Mai tîrziu, băiatului făcîndu-i-se foame şi căutînd morcovul ca să-l ronţăie, a aruncat din buzunar broasca şi, o dată cu ea, şi pe fratele meu. Atrasă de strigătele sale de ajutor, am zburat într-acolo, şi i-am găsit pe amîndoi zăcînd alături, în iarbă. Însă am ajuns numai atît cît să-i ascult povestea şi să-i închid ochii. M-a cuprins cu braţele pe după gît şi mi-a dat sărutul de despărţire. Apoi s-a stins vitejeşte, fără să se vaiete, ca un mic erou. Cînd a-ncetat şi cel din urmă tremur al aripilor sale mototolite, i-am acoperit trupul cu frunze de stejar şi-am căutat o floare de "credinţa-bărbaţilor" (1)(1 = în original Mannertfeu, o specie de scaiete.), ale cărei petale albastre urmau să se veştejească, spre slava lui, pe mormînt. Adio ! i-am strigat - şi dormi în pace, micuţul meu frate ! Şi am zburat, pe urmă, în tăcerea serii, privind către cei doi sori purpurii, fiindcă soarele se vedea dublu : unul pe bolta cerului, în asfinţit, şi altul oglindit în lac. Nu cred să mai fi fost cineva într-o asemenea stare sufletească cum eram eu atunci : zdrobită de mîhnire şi totuşi mîndră. Dumitale ţi s-a întîmplat să suferi vreodată atîta ?

- Nu - zise Maia - pînă azi n-am cunoscut, propriu-zis, decît bucurii.

- Atunci ai de ce să fii mulţumită - constată Şnuc cu puţină dezamăgire.

Maia se interesă şi de soarta broaştei.

- Ah, ea ? zise Şnuc. Şi-a primit moartea meritată. Cum de-a avut oare cruzimea să-nfricoşeze pe un muribund ? Ar fi vrut să mai fugă. Dar, fiindcă era şi chioară, şi şchioapă, nu reuşea să facă altceva decît să sară necontenit, învîrtindu-se în cerc. Era din cale-afară de caraghioasă. Şi-nainte de a zbura de acolo, i-am strigat : "O să te găsească barza cît de curînd !..."

- Sărmana broască ! murmură mica Maia.

- Ei, ştii ?... Te rog !... grăi libelula, nu fără supărare. Mergi puţin cam departe. Ca să compătimeşti o broască, înseamnă să-ţi tai singură aripile. După cîte văd, nu prea-ţi dai seama ce vorbeşti.

- Se poate să fie aşa - îi răspunse Maia. Dar îmi vine nespus de greu să ştiu pe cineva că se chinuieşte.

- Oh ! o consolă Şnuc. Asta este din pricina tinereţii dumitale. Cu vremea o să te deprinzi. Îţi doresc mult curaj, dragă prietenă. Şi-acum trebuie să mă ridic din nou spre soare. Aici este al naibii de răcoare. Rămîi cu bine !

Răsună un zbîrnîit uşor. Şi mii de culori luminoase, plăcute ochiului, diafane ca ale apei în curgerea ei, şi limpezi ca ale unor pietre preţioase, scînteiară.

Şnuc zbură printre tulpinile verzi de papură, aproape de oglinda apei, şi Maia o auzi cîntînd sub soarele de dimineaţă.

Îi asculta cîntecul subţirel, care avea în el ceva din melancolia dulce a unei melodii populare. Şi inima micuţei Maia bătu în clipele acelea cu voioşie, dar şi cu tristeţe totodată. Iată cuvintele ce ajungeau pînă la ea :

Dragi mi-s lacul liniştit,

Sărutat, în răsărit,

De-un soare-n văpaie,

Păpurişui legănat

Şi nufărul nepătat

Ce floarea-şi desfoaie.

Vin miresme pe zefiri,

Ard pe aripi străluciri,

Multă voioşie.

Viaţa-i un vis pămîntesc.

Vară de-aur,-ţi mulţumesc,

Azi, cu duioşie.

- Ian auzi numai cîntecul libelulei cum răsună ! strigă foarte aproape de Maia un fluture alb unei tovarăşe de zbor, legănîndu-se amîndoi prin văzduhul albastru, sclipitor, al minunatei zile de vară.

Şi atunci bătu şi mica albină din aripioare. Cu un zumzet subţirel îşi luă rămas bun de la lacul argintiu şi porni în zbor către uscat.

CAPITOLUL PATRU

Ifi şi Kurt

A doua zi de dimineaţă, cînd mica Maia se trezi în potirul clopoţelului de cîmp unde dormise, tot văzduhul era plin de un vîjîit subţire. Iar floarea se clătina, ca şi cum ar fi fost lovită de cineva de afară, încetinel şi pe ascuns.

Prin gura larg deschisă a corolei pătrundeau miresme umede de iarbă şi pămînt, şi se făcuse frig.

Maia se cam îngrijoră. Gustă totuşi cîteva boabe de polen de pe staminele galbene ale florii. Îşi făcu cu grijă toaleta de dimineaţă şi înaintă cu băgare de seamă, cîte un pas, cîte un pas, pînă cînd ajunse la marginea potirului, ce atîrna în jos.

Aici văzu că ploua.

O ploaie măruntă şi rece cădea cu un foşnet domol, împînzind totul de jur împrejur cu milioane de perle argintii. Unele rămîneau pe frunze şi flori, dar altele se rostogoleau pînă în iarbă, de-a lungul cărăruilor verzi şi înguste ale tulpinelor, împrospătînd pămîntul cafeniu.

Maia privi cu surprindere şi chiar cu nedumerire această schimbare a înfăţişării lumii. Era cea dintîi ploaie pe care o vedea în scurta ei viaţă. Şi, cu toate că-i plăcea şi se simţea bine, o uşoară nelinişte tot o cuprinse, căci îşi aminti de sfaturile Casandrei ca nu cumva să zboare vreodată prin ploaie. De altfel, îşi dădu chiar ea seama că sub căderea aceasta necontenită a stropilor i-ar fi fost greu să-şi mişte aripile.

Afară de asta, frigul nu-i plăcea şi simţea lipsa luminii blînde şi aurii a soarelui care înviorează şi înveseleşte întreaga lume.

Era, desigur, încă foarte devreme, căci jos, în iarbă, abia se vedeau primele semne de viaţă. Cum se găsea ascunsă în clopoţelul ei albastru, putea să observe orice mişcare.

Pentru o clipă, îşi uită îngrijorările şi chiar dorul de casă, ce i se cuibărea pe nesimţite în suflet.

Era destul de amuzant să stea acolo, în adăpostul său sigur, şi să urmărească viaţa şi forfota vieţuitoarelor din iarbă. Însă gîndurile-i zburară din nou la casa părintească, la strînsa tovărăşie şi la siguranţa din stup. Acum surorile sale erau laolaltă, bucuroase că au o zi de odihnă, sau făcînd, cel mult, unele mici îndreptări la construcţia fagurilor, ori hrănind pe micuţele larve. Dar, în general, în zilele cu ploaie, în stup era o tihnă desăvîrşită. Numai din cînd în cînd zbura cîte un trimis să vadă cum

mai e vremea şi din ce parte bate vîntul.

Regina cerceta cu de-amănuntul fiecare etaj al stupului, lăudînd sau mustrînd, după cum era cazul. În unele locuri mai aşeza cîte un ou. Şi se silea să facă pe toată lumea să se simtă bine în prezenţa ei. Şi cît se bucurau albinele cînd se simţeau privite cu bunăvoinţă de ea, sau cînd li se adresa cu cîte un cuvînt măgulitor !

Alteori, mîngîia cu blîndeţe pe căpşoare tinerele albine, după ce acestea săvîrşiseră primele lor isprăvi, şi se interesa îndeaproape de întîmplările trăite de ele pe drum.

Ah, ce fericire este să te poţi socoti că faci parte dintr-o asemenea familie, să ştii că eşti respectată de toţi şi că te poţi bucura de apărarea puternică a obştii !

Aici, într-un loc atît de singuratic şi de deschis, ea era în calea primejdiilor şi în plus îi era frig. Şi, chiar cînd va sta ploaia, ce-o să se facă ? Cu ce se va hrăni ? În floarea unde se găsea nu era decît foarte puţin nectar, iar polenul era pe sfîrşite.

Pentru întîia oară înţelese cît de necesar le este soarele acelora ce hoinăresc prin lume şi duc o viaţă de vagabonzi.

"Dacă n-ar mai fi lumina soarelui, nimeni n-ar hoinări !" cugetă ea.

Dar, cum îşi aminti de soare, simţi în ea o tainică mîndrie că avusese curajul să trăiască aşa cum îi plăcea. Cîte nu văzuse şi nu învăţase în scurtul răstimp al hoinărelii sale! Celelalte albine, chiar într-o viaţă întreagă, nu pot ajunge să cunoască atîtea cîte aflase ea.

"Experienţa este totuşi cel mai preţios bun în viaţă - se gîndi - şi pentru ca s-o capeţi, merită să te sacrifici."

Pe jos, prin iarbă, treceau tocmai atunci nişte şiruri de furnici călătoare. Păşeau cîntînd prin răcoroasa pădure de ierburi şi păreau foarte grăbite.

Cîntecul lor voios din zori de zi, răsunînd în ritm de marş, avu însă darul să umple şi mai mult inima micuţei Maia de tristeţe şi alean.

Viaţa-i scurtă pentru

Noi, ştim c-o să pierim,

Însă fiind tîlhari de soi,

Nu ne sinchisim.

Furnicile erau deosebit de bine înarmate. Aveau o înfăţişare cruntă şi provocatoare. Glasurile li se pierdeau sub frunzele de potbeal.

Dar tocmai cu cîntecul acesta al lor se pare că izbutiră să facă o boacănă. Căci deodată se auzi o voce aspră şi răguşită. Frunzuliţele subţiri ale unei păpădii tinere fură date cu violenţă la o parte. Şi Maia zări, ivindu-se dintre ele, un gîndac mare, albăstrui. Acesta semăna cu o jumătate de bilă făcută dintr-un metal de culoare închisă, lucitoare, ale cărei ape băteau cînd în albastru, cînd în verde, ajungînd uneori pînă la negrul de tăciune.

Gîndacul era de două sau chiar de trei ori mai mare decît Maia. Pavăza puternică, pe care o purta pe spate, părea mai tare decît fierul. Iar vocea sa groasă era de-a dreptul înfricoşătoare.

Trezit de marşul acela războinic, gîndacul nu era în toane bune. Părul îi era zbîrlit. Şi, frecîndu-se la ochişorii albaştri, şireţi, încerca să-şi alunge somnul.

- Vin acum ! strigă el. Daţi-vă cu toţii la o parte !...

"Slavă Domnului că nu-i stau în cale !" se gîndi Maia, simţindu-se în siguranţă în lăcaşul ei legănător prin văzduh. Inima-i bătea însă puţin. De aceea se trase încetişor un pas îndărăt, în clopotul florii.

Gîndacul înainta greoi şi clătinîndu-se prin iarba udă. Şi nu se putea spune cîtuşi de puţin că era o apariţie prea elegantă.

Se opri chiar sub floarea unde se găsea Maia. Dete o frunză veştedă la o parte şi se trase un pas înapoi. Sub frunza aceea Maia văzu intrarea unui ascunziş subteran.

"Ia te uită cîte mai sînt pe lume, de care nici habar n-aveam ! cugetă ea surprinsă. Nu mi-ar ajunge nici o viaţă-ntreagă ca să le aflu pe toate..."

Rămase pe urmă tăcînd chitic. Numai ploaia picura lin. Şi-l auzi pe gîndac chemînd pe cineva din adăpostul de sub pămînt.

- Dacă vrei să mă-nsoţeşti la vînat, trebuie să te hotărăşti să te scoli. S-a făcut ziuă bine.

Fiindcă fusese trezit din somn mai devreme, era cam iritat şi se vedea că-i venea greu să fie politicos.

Abia după un timp veni şi răspunsul. Şi Maia auzi un glas subţire, cam scîrţîitor, răsunînd din ascunziş :

- Ascultă, hei, trage oblonul acolo sus ! Plouă-năuntru !

Gîndacul ascultă şi trase la loc frunza. Lăsă numai o crăpătură, prin care - dîndu-şi capul puţin într-o parte - putea privi înăuntru.

- Grăbeşte-te, te rog - stărui el enervat.

Maia era grozav de curioasă să vadă cine o să iasă din adăpost. Şi, aplecîndu-se prea mult în afară, o picătură mare de ploaie îi căzu pe umeri, speriind-o teribil.

În timp ce se ştergea de apă, frunza cea veştedă începu să se ridice şi, de dedesubtul ei, se arătă o gînganie cafenie, cu o înfăţişare ciudată. Trupul îi era umflat şi greoi. Capul, neobişnuit de mare, avea două antene ridicate în sus. În schimb, picioruşele îi erau subţiri şi i se depanau în mers, cu mare greutate. Chipul i se vedea cuprins de-ngrijorare.

Era o femeiuşcă de greiere.

- Bună dimineaţa, Ifi! o salută gîndacul galant, devenind parcă deodată mai zvelt. Cum ai dormit ? Şi adăugă: Iubita vieţii mele !

Ifi îi întinse mîna cu indiferenţă.

- Nu mai merg, Kurt - îi răspunse ea. N-am să te mai însoţesc. Lumea a început să clevetească.

Bietul gîndac părea nenorocit.

- Dar nu-nţeleg nimic - bolborosi el. Pentru astfel de lucruri, fără însemnătate, trebuie să renunţăm la fericirea dobîndită de atît de puţină vreme prin prietenia noastră ? Gîndeşte-te mai bine, Ifi. Ce-ţi pasă de lume ? Ai un adăpost unde te poţi ascunde oricînd pofteşti, şi, dacă te vîri în el adînc, nu mai auzi de-afară absolut nimic.

Ifi zîmbi mîhnită şi cu un aer de superioritate :

- Văd că nu mă-nţelegi, Kurt. În privinţa asta am şi eu părerile mele. De altfel, mai am să-ţi spun ceva. Te-ai folosit de naivitatea mea într-un fel care nu-ţi face cinste. Te-ai dat drept un gîndac de trandafir, cînd de fapt, aşa cum mi-a mărturisit ieri melcul, eşti doar un gîndac de gunoi. Este o deosebire ca de la cer la pămînt. Melcul te-a văzut făcînd ceva ce nici nu vreau să-mi mai amintesc. Cred că-ţi dai seama acum de ce, în asemenea condiţii, îmi iau cuvîntul înapoi.

După ce Kurt îşi veni în fire de pe urma loviturii primite, se necăji amarnic.

- Nu, nu pot să pricep ! strigă el pătimaş. Doresc să fiu îndrăgit pentru mine însumi, şi nu pentru

îndeletnicirile mele. Cum poţi s-apreciezi pe cineva numai după locul unde-şi cîştigă hrana ?

- Dac-ar fi vorba numai de gunoi, aş mai închide ochii - răspunse Ifi. Dar trebuie să te gîndeşti că unei tinere văduve, căreia soţul i-a fost mîncat abia cu trei zile-n urmă de un şoarece de cîmp, i se cuvine să-şi impună o viaţă cît mai retrasă. Aşadar, adio !

Şi Ifi, întorcîndu-se, pieri în ascunzătoarea ei, de parc-ar fi măturat-o de-acolo un vînt. Maia nici nu şi-ar fi putut închipui că-i este cu putinţă cuiva să pătrundă în pămînt atît de repede.

Acum, după ce Ifi pierise, gîndacul rămase în faţa intrării goale şi întunecate, cu chipul buimăcit. Arăta aşa de caraghios încît pe Maia o pufni rîsul.

În sfîrşit, se mai linişti şi, supărat şi dezamăgit, începu să-şi clatine încoace şi-ncolo capul mic şi rotund, în vreme ce antenele îi spînzurau jalnic spre pămînt, ca două evantaie muiate de ploaie.

- Nimeni nu mai preţuieşte astăzi caracterul şi munca temeinică - oftă el. Ifi n-are o simţire aleasă. N-aş fi-ndrăznit niciodată să-mi închipui una ca asta, dar constat că aşa e. Dacă însă n-a avut destulă inimă să ţină la prietenia noastră, putea cel puţin s-o înţeleagă.

Maia văzu cum lacrimile îl năpădiră, şi inima ei se umplu de milă.

Deodată însă, Kurt se învioră. Îşi şterse ochii de lacrimi, şi, foarte prudent, se piti în dosul unei grămăjoare de pămînt scoasă probabil de prietena sa cînd îşi făcuse adăpostul. Şi Maia zări o mică rîmă roşiatică tîrîndu-se prin iarbă. Aceasta avea un fel foarte curios de a înainta. Întîi se lungea, subţiindu-se, apoi se strîngea, îngroşîndu-se la loc. Iar partea dinainte a corpului său, trandafirie şi mai ascuţită, era compusă dintr-o mulţime de inele mărunte, ce pipăiau pămîntul şi lunecau fără cel mai mic zgomot. Şi Maia se cutremură cînd îl văzu pe Kurt ţîşnind dintr-un singur salt, atacînd viermuşorul şi retezîndu-l în două părţi.

Începu apoi să mestece în tihnă una din ele, luînd prea puţin în seamă zvîrcolirile desperate ale celor două părţi ale corpului rîmei, una jos în iarbă, şi cealaltă în braţele lui.

Era, de altfel, o rîmă foarte mică.

- Ai puţină răbdare - o sfătui Kurt. În curînd îţi va trece totul...

Dar Maiei i se păru că, în timp ce mînca, el îşi aduse din nou aminte de Ifi cea pierdută pentru totdeauna, căci lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraz.

Din ascunzişul său, mica Maia îl compătimi din inimă.

"Sînt totuşi prea multe amărăciuni pe lumea asta !" se gîndi ea.

Atunci văzu că jumătatea de rîmă - pe care Kurt, în tristeţea lui, o lăsase deoparte - se îndepărta tîrîndu-se cu toată viteza.

- De necrezut ! ţipă Maia atît de tare, din pricina emoţiei, încît Kurt, zăpăcit, începu să privească în toate părţile.

- La o parte !... răcni el, auzind-o.

- Dar eu nu-ţi stau în drum - îi răspunse Maia.

- Atunci unde eşti ? întrebă el. Trebuie totuşi să fii undeva.

- Aici sus, chiar deasupra dumitale, în floare ! îi strigă Maia.

- Bine. Te cred - glăsui Kurt. Dar, fiindcă nu sînt lăcustă, n-am cum să mă-ntorc, aşa ca să te pot privi. Şi, în definitiv, de ce-ai ţipat adineauri ?

- Pentru că o jumătate de rîmă a fugit ! îl lămuri Maia.

- Da, da - confirmă Kurt, privind în urma jumătăţii de viermişor. Aceste fiinţe sînt foarte agere. Numai

că mi-a trecut foamea.

Şi, zicînd astfel, azvîrli şi bucăţica de viermuşor pe care o mai avea în braţe. Iar aceasta o luă la sănătoasa la rîndul ei, însă într-o direcţie opusă celeilalte care fugise înainte.

Maia era acum uluită, spre deosebire de Kurt, pentru care acest fel de-a fi al rîmelor nu era o noutate.

- N-aş vrea să-ţi închipui - continuă el - că mă hrănesc întotdeauna cu viermi, dar nu se prea găsesc peste tot trandafiri.

- Cel puţin arată-i restului acela mititel de rîmă încotro a luat-o jumătatea cealaltă ! îl mai rugă Maia, pradă încă unei mari tulburări.

Dar Kurt dădu din cap cu gravitate.

- Ceea ce a despărţit soarta nu mai trebuie să se unească la loc ! îşi dădu el cu părerea. Dar dumneata cine eşti ?

- Eu sînt Maia. Fac parte din poporul albinelor.

- Îmi face plăcere - rosti Kurt. N-am nimic împotriva gîzelor de soiul tău. Dar de ce leneveşti acolo ? Albinele n-au acest obicei. Eşti de mult pe-aici ?

Maia îşi dădu seama că lui Kurt nu i-ar fi plăcut să ştie că cineva a tras cu urechea la convorbirea sa cu greieruşca Ifi. Şi, fiindcă nu voia să-l amărască din nou, îl linişti în felul acesta:

- Aici am dormit !

- Ah ! Aşa ? făcu Kurt cam bănuitor. Nădăjduiesc că ai, cel puţin, un somn adînc şi sănătos. Şi... te-ai trezit abia acum ?

Şi Kurt începu să alerge de colo pînă colo, încercînd să privească în sus.

- Aşteaptă ! se hotărî el. Dacă mă sprijin puţin de tulpina unui fir de iarbă, am să reuşesc să te văd şi ai să-mi poţi privi ochii. Cred că-ţi va face plăcere.

- Desigur ! îi răspunse Maia. O să mă bucur.

Kurt găsi apoi o tulpiniţă numai bună pentru aşa ceva. Era partea de jos a unei flori de piciorul-cocoşului. Floarea era puţin aplecată într-o parte. Şi Maia îl văzu pe Kurt ridicîndu-se pe tulpiniţă cu picioruşele de dinapoi şi căznindu-se s-o privească. I se păru că are un chip destul de simpatic şi prietenos. Se putea însă presupune că nu mai era tînăr de mult şi obrajii îi erau cam umflaţi.

Gîndacul se înclină în faţa ei, făcînd să se legene puţin floarea, apoi se prezentă :

- Kurt, din familia gîndacilor de trandafir.

Micuţei Maia îi veni iarăşi să rîdă şi chiar rîse, fiindcă ştia prea bine că el era numai un gîndac de gunoi. Deoarece însă nu voia să-l supere, făcu lucrul acesta pe ascuns şi nu-i aminti nimic despre ceea ce aflase.

- Ploaia nu te supără de loc ? schimbă ea vorba.

- O, nu ! Sînt obişnuit, din trandafirii unde locuiesc. Ploua peste ei foarte des.

"Trebuie, cu toate acestea, să-i dau puţin peste nas pentru minciunile lui sfruntate - se gîndi Maia. Este un tip cam înfumurat."

- Kurt - îi spuse ea, surîzîndu-i prevăzătoare - unde duce intrarea aceea în pămînt, pe sub frunze ?

Gîndacul înţepeni.

- Intrarea ? ! De ce intrare vorbeşti ? Sînt foarte multe intrări. Poate să fie vreo intrare ca oricare alta.

Nici nu-ţi dai seama cîte găuri în pămînt se găsesc pe-aici !

Dar, fiindcă, în taină, îl cuprinsese o tulburare nemaipomenită, i se-ntîmplă ceva cu totul neaşteptat.

În silinţa ce şi-o dădea ca să pară, pe cît posibil, mai firesc, îşi pierdu echilibrul.

Maia îl auzi ţipînd desperat şi, imediat după asta, îl văzu zăcînd pe spate, într-o stare vrednică de plîns, căci îşi zbătea prin aer, fără nici o speranţă de scăpare, atît picioarele din faţă, care şi gîndacilor le ţin loc de mîini, cît şi pe cele din spate.

- S-a terminat cu mine ! răcnea el. De aici nu mă mai pot scula. Am să mor ! Nimeni n-a mai avut o soartă aşa de jalnică !

Se văieta atît de tare, încît nici nu putea auzi cuvintele prin care Maia încerca să-i dea puţin curaj. Şi între timp se străduia în toate felurile să ajungă cu picioarele pe pămînt. Dar, de fiecare dată, tocmai cînd spera că a izbutit, bulgăraşii de ţărînă, pînă la care cu greu reuşise să ajungă, lunecau, şi el se rostogolea din nou pe spatele bombat.

Într-adevăr, era o privelişte dezolantă.

Mica Maia se temea serios pentru el, mai ales că gîndacul se îngălbenise de tot la obraz, iar gemetele sale ar fi rupt inima oricui.

- Sînt aproape gata să-mi dau sufletul ! îi striga el. Uită-te cel puţin în altă parte. Nu mai chinui pe un biet muribund, privindu-l cu atîta lipsă de discreţie. Oh ! De-aş putea măcar ajunge pînă la un fir de iarbă sau la tulpina florii de piciorul-cocoşului ! Cine se poate agăţa de aer ? Nimeni nu este-n stare de aşa ceva !

Inima micuţei Maia palpita de milă.

- Aşteaptă puţin - îl îndemnă ea. Am să-ncerc să te ridic. Străduindu-mă, poate voi reuşi. Dar Kurt, dragă Kurt, nu te mai văicări atît, şi ascultă-ma. Dacă aş izbuti să aplec un fir de iarbă şi capătul de sus al acestuia ar ajunge pînă la tine, crezi că ţi-ar folosi la salvarea ta ?

Kurt însă nu-i mai înţelegea cuvintele şi continua să se jeluiasca. De frica morţii, aproape că îşi ieşise din minţi.

Şi atunci, cu toată ploaia ce continua să cadă, mica Maia îşi făcu vînt din adăpostul ei. Căută un fir verde şi mlădiu de iarba, dintre cele ce se găseau în imediata apropiere, şi se agăţă de partea cea mai de sus şi mai subţire a vîrfului său.

Iar cînd văzu că tulpiniţa se pleacă sub greutatea ei, pînă chiar deasupra lui Kurt, care continua să se zbată, nu mai putu de bucurie.

- Prinde-te bine ! îi strigă Maia.

Kurt simţi că-l atinge ceva pe obraz. Întinse iute un braţ, apoi pe celălalt, şi în sfîrşit picioruşele, prevăzute fiecare cu cîte două gheare zdravene şi foarte ascuţite.

Încet-încet izbuti să se tragă de-a lungul firului de iarbă, pînă ce ajunse chiar lîngă rădăcină. Acolo, tulpina era groasă şi rezistentă. Şi Kurt putu, în sfîrşit, să se ridice, răsuflînd din adînc.

- Oh ! exclamă el. A fost cumplit ! Fără prezenţa mea de spirit, aş fi fost, cu siguranţă, jertfa pălăvrăgelilor dumitale.

- Ţi-e ceva mai bine ? schimbă vorba Maia. Kurt îşi duse mîna la frunte.

- Mulţumesc !... Mulţumesc !... Am să-ţi răspund imediat. Să mai îmi treacă puţin ameţeala.

Atîta doară că Maia nu mai avu prilejul să afle întreg răspunsul la întrebarea ei. Căci tocmai atunci se lăsă, fîlfîind printre ierburi, o pitulice plecată la vînătoare de insecte.

Micuţa albină se lipi bine la pămînt şi rămase nemişcată, pînă ce pasărea zbură mai departe.

Cînd, ceva mai tîrziu, îl căută pe Kurt, acesta plecase. Se pregăti atunci şi ea de drum ; şi îşi luă zborul ; căci ploaia contenise, şi văzduhul se făcuse iarăşi limpede şi călduros.

CAPITOLUL CINCI

Lăcusta

A urmat o zi de neuitat !

În zori căzuse roua. Pe urmă răsărise soarele deasupra pădurii. Razele lui băteau pieziş în desişurile verzi ale ierbii. Şi, din ele, izbucneau atîtea scîntei şi licăriri, încît, în faţa măreţiei unei asemenea privelişti, de admiraţie şi de bucurie nu mai ştiai nici ce să faci, nici ce să spui.

De cum se trezise, micuţa Maia auzise în jurul său numai cîntece sonore de mulţumire.

Parte dintre acestea izvorau de sus, din copaci, de la temutele păsărele, ale căror glasuri puteau să fie totuşi atît de dulci. Celelalte veneau din aer - de la gîzele ce zburau pretutindeni: gîndăcei, fluturi şi muşte de tot felul - din tufişuri şi de pe pajişti.

Maia se instalase destul de confortabil într-o mică scorbură de copac. Acolo se găsea în siguranţă. Locul era ferit de umezeală. Şi - fiindcă peste zi soarele bătea la intrarea scorburii - aceasta păstra căldura şi în timpul nopţii.

Este drept că într-o bună dimineaţă, înainte chiar de a răsări soarele, a auzit o ciocănitoare izbind în trunchiul copacului unde îşi avea ea adăpostul. Şi s-a ascuns cît a putut mai grabnic. Căci pentru o mică gîză ce se găseşte sub scoarţa unui copac, bătaia ciocănitoarei este la fel de neplăcută, cum ar putea fi pentru noi, bunăoară, zgomotele făcute de un tîlhar, care ar încerca într-o noapte să ne spargă obloanele de la fereastră.

Însă, altminteri, în timpul nopţii, n-o pîndea nici o primejdie, căci nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să o caute în această ascunzătoare.

Ca să-şi aibă hrana asigurată în timpul zilelor ploioase, îşi aranjase, într-o crăpătură mai izolată a scoarţei - unde era întuneric şi răcoare - o cămară. Acolo îşi păstra o mică provizie de miere. Iar intrarea în această căsuţă de pădure şi-o strîmtase cu ceară, aşa ca să nu fie mai largă decît era neapărată nevoie.

În dimineaţa aceea, mica Maia - cu un zîmbet voios, în care se oglindea toată setea ei de viaţă - zbură în lumina soarelui. Era dornică să afle ce putea să-i mai aducă şi acea nouă şi frumoasă zi.

Plutea drept înainte, prin lumina aurie a văzduhului, semănînd cu un punctişor foarte grăbit, purtat de vînt.

- Astăzi voi vedea şi un om - îşi spuse ea. Fără îndoială că, într-o asemenea zi, ies şi oamenii din casele lor, ca să se bucure de frumuseţile naturii.

Niciodată nu întîlnise Maia atîtea gîze în calea sa.

Peste tot, în aer, era o agitaţie şi o forfotă, un zumzet, un rîs şi o veselie, la care, vrînd-nevrînd, trebuia să iei parte.

Mica Maia se coborî în cele din urmă pe o pajişte, unde creşteau tot felul de buruieni şi de flori. Cele mai înalte dintre ele erau mănunchiurile alburii de coada-şoricelului şi florile de mac, care o ispiteau prin roşul lor aprins şi sclipitor.

După ce Maia gustă o picătură de nectar dintr-o floare de căldăruşă, se pregăti să zboare mai departe.

Cînd, iată că zări pe tulpina unei plante - aceasta din urmă fiind plecată uşor chiar către floarea pe care se afla ea - o arătare mai mult decît neobişnuită.

La început i se tăie răsuflarea, pentru că nu-i venea să creadă că poate să existe pe lume o pocitanie atît de deşirată şi de verde. După aceea, însă, curiozitatea îi crescu aşa de mult, încît rămase locului pironită, nemaiputînd să-şi ia privirea de la străinul acela cu picioarele lungi.

Părea să aibă coarne, deşi impresia aceasta o dădea numai fruntea lui foarte curios bombată. De ea erau prinse două antene nesfîrşit de lungi şi extrem de subţiri. Avea o înfăţişare zveltă ; picioruşele dinainte îi erau graţioase ; şi purta nişte aripioare atît de subţirele şi de nerezistente, încît Maia se întrebă cum de se putea folosi de ele.

Lucrul cel mai vrednic de luat în seamă era însă forma celor două picioare de dinapoi. Neînchipuit de lungi, îl întreceau cu mult pe el însuşi în înălţime, părînd două catalige gigantice, prevăzute cu încheieturi.

Corpul îi era verde şi avea nişte ochi în care se puteau citi şi obrăznicia, dar şi un fel de mirare totodată.

Ar fi însă nedrept dacă n-am recunoaşte că ochii nu-i erau duşmănoşi şi se îndreptau spre albinuţă mai degrabă plini de bunăvoinţă.

- Ce e, mamzel ? i se adresă Maiei, vizibil iritat de felul cum se holba la el. N-ai mai văzut niciodată o lăcustă ? Sau îţi aşezi ouăle acolo unde te găseşti ?

- Cum îndrăzneşti ? îi strigă Maia supărată. Nici nu-mi trece prin minte ! Şi chiar dacă mi-ar sta în putinţă, nu m-aş încumeta să fac asta pentru nimic în lume. Cum aş cuteza eu să-ncalc, în chip atît de nesocotit, înaltele-ndatoriri ale reginei ?

Lăcusta se făcu mică, şi-şi luă o mutră aşa de nostimă, încît Maia, în ciuda supărării ei, izbucni în rîs.

- Ei, mamzel! îi strigă din nou. Dar imediat după asta, lăcusta însăşi nu se mai putu ţine de rîs, şi apucă să mai adauge doar atît : Nu zău... aşa ceva... Eşti o...

Dar Maia simţi că începe s-o cam enerveze felul acesta de a se purta al preaciudatului personaj.

- Şi, la urma urmelor, de ce rîzi ? îi strigă ea, fără prea multă prietenie. Doar nu vrei să mă faci să cred că m-ai întrebat serios dacă fac ouă, şi încă aici, pe pajişte !

În acea clipă, pocni ceva. Lăcusta zise :

- Hop-la ! şi dispăru de la locul ei.

Maia rămase uluită. Lăcusta sărise sus de tot, făcînd o curbă uriaşă prin văzduh, fără măcar să-şi folosească aripile, cu o îndrăzneală oarbă, care, după părerea Maiei, atingea înseşi marginile nebuniei.

Imediat însă reveni, deşi albinuţa nici nu putu băga de seamă din ce parte se ivise, şi luă loc alături de ea, pe floarea de căldăruşă. Începu s-o cerceteze din toate părţile, din faţă şi din spate, şi-i spuse cam ştrengăreşte :

- Este adevărat, tu nu puteai să depui ouă. Nu eşti făcută pentru aşa ceva.

- Ce spui ? se indignă Maia. Nu sînt făcută pentru aşa ceva ? şi, lăsîndu-şi aripile în jos, îşi acoperi trupul pe cît îi stătea în putinţă mai bine, întorcîndu-se totodată, în aşa fel încît străinul să nu-i mai poată zări decît chipul.

- Da, desigur ! urmă el. Şi ai grijă, mamzel, să nu cazi de pe estrada pe care te găseşti! Eşti o viespe, nu-i aşa ?

Ceva mai rău nu putea să i se întîmple.

- Lovi-te-ar necazurile ! îl ocărî ea.

- Hop-la ! îi răspunse lăcusta, şi iar îi pieri din faţă.

"Te scoate din sărite o astfel de fiinţă" - se gîndi Maia şi hotărî să zboare de-acolo. Atîta cît îşi amintea, nu i se mai întîmplase încă să sufere o asemenea jignire. Fiindcă nu putea să existe o insultă mai mare pentru ea, decît să fie confundată cu o viespe, cu adunătura aceea de tîlhari netrebnici, cu neamul acela de pungaşi şi de haimanale. Era într-adevăr revoltător.

Pe cînd gîndea astfel, iată că lăcusta apăru din nou lîngă ea.

- Mamzel! o chemă, şi se suci încet într-o parte, aşa încît, în poziţia-n care se afla, picioarele sale cele lungi de la spate păreau acele unui ceasornic, cînd arată orele 6 şi 25 de minute. Mamzel! Te rog să mă scuzi că, din timp în timp, sînt nevoit să întrerup convorbirea. Dar n-am încotro, aşa m-apucă, pe negîndite. Şi-mi vine să sar; şi trebuie să sar prin lume, oriunde m-aş afla. Dumitale nu ţi se-ntîmplă la fel ?

Şi zicînd cuvintele-acestea, îi surîse Maiei, întinzîndu-şi gura de la o ureche pînă la cealaltă. Iar ea nu mai avu altceva de făcut decît să-i răspundă rîzînd la rîndul ei.

- Aşa e că-ţi vine ? repetă lăcusta şi dete din cap în semn de încurajare.

- Dar cine eşti dumneata ? vru să ştie Maia. Eşti teribil de sîcîitor !

- Păi bine, dar eu sînt cunoscut pretutindeni! îi răspunse arătarea cea verde, şi rînji din nou spre ea, însă atît de hidos, cum nu-i fusese încă dat Maiei să vadă pe nimeni rînjind.

Şi, de fapt, ea nici nu putea încă să-şi dea seama dacă lăcusta glumea sau vorbea serios.

- Dar eu nu sînt din ţinutul acesta - îi dete totuşi ea lămuriri, prietenoasă - altminteri te-aş fi cunoscut. Ce te rog însă este să observi că eu fac parte din poporul albinelor şi că nu sînt cîtuşi de puţin o viespe.

- Ah, fleacuri ! glăsui lăcusta. Este acelaşi lucru.

Maia, de supărare, abia putea să mai deschidă gura.

- Eşti un incult - îl repezi ea în cele din urmă. Priveşte întîi bine cum arată o viespe...

- Ce interes aş avea ? răspunse dihania verde. La ce mi-ar sluji să caut nişte deosebiri ce nu există decît în închipuire ? Zbori şi cutreieri văzduhul ; înţepi pe oricine s-apropie de dumneata şi nu poţi să sari. La fel sînt şi viespile. Unde o fi atunci diferenţa ? Hop-la ! şi iar dispăru.

"Acum îmi iau zborul neapărat" - se decise Maia. Cînd iată-l din nou !

- Mamzel! o strigă. Mîine o să fie un concurs de sărituri. Va avea loc în grădina popii Sundepiek. Nu vrei un bilet de intrare, ca să poţi privi ? Nevastă-mea are încă două, şi, în schimbul unui compliment, îţi va ceda unul dintre ele. Nădăjduiesc să bat recordul actual.

- Pe mine nu mă interesează asemenea exhibiţii - glăsui Maia plictisită. Cine se pricepe să zboare are altfel de preocupări. Lăcusta rînji în aşa fel, încît Maia avu impresia că rînjetul îi sună în urechi.

- Nu te-ngîmfa aşa, mamzel! Cele mai multe dintre vieţuitoarele de pe pămînt pot să zboare. Însă numai foarte puţine sînt în stare să sară. Se vede că n-ai habar despre ceea ce interesează lumea noastră de azi. Pînă şi oamenii sînt dornici să poată face cîte o săritură înaltă şi elegantă. Nu de mult, l-am văzut chiar pe popa Sundepiek făcînd un salt de aproape un metru, numai ca să impună respect unui şarpe mititel, ce i se ivise-n drum. Ba dispreţul lui faţă de tot ceea ce nu este săritură a mers atît de departe, încît şi-a aruncat cu acel prilej pînă şi luleaua, fără de care, se ştie, un preot nici nu poate trăi. Poţi să-nţelegi oare aceste nobile simţăminte ? Eu am cunoscut nişte lăcuste, şi acestea făceau parte chiar din familia mea, capabile să facă salturi de trei sute de ori mai înalte decît ele. Da, da ! Miră-te acum, taci şi căieşte-te în dumneata, atît pentru cuvintele rostite adineauri, cît şi pentru cele ce eventual ai fi dorit să le mai spui. De trei sute de ori mai sus decît propria lor înălţime ! Mai arată-mi şi pe altul în stare de aşa ceva. Chiar elefantul, cel mai mare animal din lume, nu este-n stare să facă un astfel de salt. Ei ? Taci ? Ţi-am spus eu c-ai să amuţeşti ?

- Dar cum pot să-ţi răspund, dacă nu mai încetezi cu vorba nici o clipă ? se necăji Maia.

- Vorbeşte atunci! zise lăcusta prietenoasă. Însă imediat tot ea strigă : Hop-la ! şi se făcu nevăzută.

Cu toată plictiseala, micuţei Maia îi veni din nou să rîdă. Aşa ceva nu-i mai fusese dat să vadă.

Căci, pe cît o uimise lăcusta cu purtările sale hazlii, tot pe-atîta o admirase pentru cunoştinţele pe care le avea şi pentru experienţa ei de viaţă. Şi, cu toate că ea însăşi nu punea mare preţ pe sărituri, rămăsese surprinsă de lucrurile noi pe care le aflase cu ocazia acestei scurte convorbiri.

Şi, dacă fiinţa aceasta verde ar fi dovedit doar ceva mai multă seriozitate, ea ar fi întrebat-o bucuroasă despre încă, multe alte lucruri.

"Uneori - cugetă ea - lucrurile cu adevărat interesante sînt cunoscute tocmai de aceia care nu se pricep să tragă de pe urma lor nici o învăţătură. Dar limba oamenilor o fi înţelegînd-o lăcusta, de vreme ce le ştie numele ?"

Aceasta era întrebarea pe care ar fi vrut să i-o pună, dacă s-ar fi reîntors. Şi ar mai fi vrut să-i ceară părerea cu privire la o eventuală apropiere a sa de om, adică despre o încercare de a-i vizita pe oameni la ei acasă.

- Mamzel - o strigă în clipa aceea de alături lăcusta, şi o tulpiniţă a unei buruieni se clătină.

- E nemaipomenit! exclamă Maia. De unde tot răsări ?

- De aici, din jurul dumitale, de pretutindeni - îi răspunse lăcusta.

- Dar, rogu-te - întrebă Maia - întotdeauna sari astfel la întîmplare, prin lume, fără să ştii unde-ai s-ajungi, şi fără să cunoşti locul de unde vii ?

- Chiar aşa ! răspunse făptura verde. Altminteri cum ? Sau poţi dumneata să afli ce-o să se-ntîmple în viitor ? Asta nimeni nu e-n stare. Afară... doar de brotac. Numai că el nu vrea să spună...

- Vai de mine, cîte ştii! exclamă micuţa Maia. E pur şi simplu extraordinar ! Nu cumva-nţelegi şi ce vorbesc oamenii ?

- Asta, mamzel, este o întrebare la care cu greu ţi-aş putea răspunde. Căci încă nu s-a dovedit dacă oamenii au într-adevăr o limbă sau nu. Cîteodată ei scot nişte sunete a căror lipsă de armonie este insuportabilă. Pesemne că ei se-nţeleg totuşi cu ajutorul acestor sunete. Ceea ce nu li se poate tăgădui este însă dorinţa lor arzătoare de a avea un glas corespunzător. Odată am observat doi băieţi care, ţinînd nişte fire de iarbă-ntre degete şi suflînd aerul din gură printre ele, izbuteau să scoată un fel de sunet zbîrnîitor, care aducea, într-o oarecare măsură, cu ţîrîitul greierului. Bineînţeles că nu izbuteau să-l imite cum trebuie. În orice caz, fac şi ei ce pot. Mai vrei să afli ceva ? Deoarece cunosc încă o groază de lucruri...

Şi iarăşi îi rînji în aşa chip micuţei Maia, încît ei i se păru că-i aude zgomotul fălcilor.

Apoi, pentru cea din urmă oară, lăcusta sări şi nu se mai întoarse, iar albina, după ce o aşteptă un timp în zadar, încercă s-o caute peste tot, prin iarbă şi pe flori. Dar nu-i mai fu cu putinţă s-o găsească.

CAPITOLUL SASE

Puc

Arşiţa amiezii acestei frumoase zile de vară o moleşise de tot pe mica Maia. Şi asta o făcea să zboare alene, de-a lungul tufelor înflorite şi viu luminate ale unei grădini, pînă ce un castan uriaş o ademeni cu umbra şi răcoarea frunzelor sale late.

La poalele castanului, iarba se vedea călcată de picioare omeneşti. Pe iarbă fuseseră orînduite bănci şi mese. Se părea că locul acesta, de sub coroana stufoasă a copacului, fusese ales pentru ca să se poată lua masa aici, în timpul verii.

În apropiere, strălucea acoperişul roşu, de ţiglă, al unei locuinţe ţărăneşti. Din coşul casei se ridica, uşor, în lumina soarelui, un fum albăstrui.

Micuţa Maia socoti că de data aceea va fi imposibil să nu întîlnească oameni, de vreme ce ajunsese chiar în locurile stăpînite de ei.

Cu siguranţă că acest copac este al lor. Iar toate acele obiecte curioase din lemn ce se află dedesubt, în umbra copacului, sînt din... stupul unde locuiesc ei.

În momentul acela auzi un zumzet, pe undeva, prin apropiere, şi o muscă se aşeză pe frunză lîngă ea.

Musca se plimbă cîtăva vreme de-a lungul vinişoarelor verzi ale frunzei.

Ţopăia într-un asemenea chip că mişcarea picioarelor ei nu putea fi urmărită. Părea mai degrabă că lunecă agitată, de colo pînă colo. Apoi, deodată, zbură atît de repede, dintr-o parte într-alta a frunzei celei mari şi crestate de castan, încît cineva ar fi putut bănui că, de fapt, nu zburase, ci sărise.

Însă nu era aşa. În realitate, încerca numai să vadă în ce parte a frunzei era mai bine să se statornicească.

Din cînd în cînd, ţîşnea brusc în văzduh, pentru scurt timp. Acolo bîzîia aşa de tare, de parcă s-ar fi petrecut ceva cu totul deosebit sau ea însăşi ar fi avut de gînd să săvîrşească vreo faptă nemaivăzută pe lume. După aceea însă revenea pe frunză şi îşi continua salturile acelea ciudate, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. Şi deodată rămînea nemişcată, de părea că a împietrit.

Maia privi întîi un timp ce făcea musca acolo, în lumina soarelui. Pe urmă se apropie de ea şi i se adresă politicoasă :

- Bună ziua ! Şi fii bine-venită pe frunza mea. După cîte pot să-mi dau seama, eşti o muscă...

- Ce altceva aş putea fi ? o întrebă, la rîndul său, musca. Mă numesc Puc şi am foarte multă treabă. Nu cumva ai de gînd să mă alungi de-aici ?

- Cîtuşi de puţin. Mă bucur să te cunosc ! îi răspunse Maia.

- Asta te cred - zise Puc, şi începu să se tragă de cap, de parc-ar fi vrut să şi-l rupă.

- Dar ce faci acolo ? strigă Maia.

- Fac ceea ce trebuie. Tu nu poţi să pricepi - îi răspunse Puc cu gravitate. Şi, cu ajutorul picioruşelor, îşi îndoi aripile, acoperindu-şi cu ele partea de dinapoi a corpului. De altfel, eu sînt o muscă de casă - adăugă Puc, nu fără o oarecare mîndrie. Şi mă găsesc aici numai în vilegiatură.

- Cît e de interesant ! strigă fericită mica Maia. Atunci îi cunoşti cu siguranţă pe oameni ?

- Ah ! Îi cunosc ca pe buzunarul meu - spuse Puc cam de sus. În fiecare zi m-aşez pe ei. Ce ? Nu ştii asta ? Voi, albinele, sînteţi destul de inteligente şi cunoaşteţi multe lucruri. Cel puţin aşa vă pretindeţi.

- Numele meu e Maia - răspunse albinuţa, care se cam intimidase şi nu putea pricepe cum de aveau celelalte insecte atîta încredere în ele, atîta siguranţă şi - de ce să nu o spunem ? - uneori şi atîta obrăznicie.

- Te priveşte. N-ai decît să te numeşti cum vrei - o repezi Puc. Oricum, eşti o proastă. În felul cum şedea - cu pieptul şi capul în sus, şi cu vîrful părţii de dinapoi a corpului atingînd frunza - semăna cu un tun gata să zvîrle o ghiulea. Apoi, deodată, îşi grămădi trupul în aşa fel, încît păru că picioarele i-au pierit dedesubt. Ar trebui să bagi de seamă cu cine vorbeşti. Asta e, fetiţo ! mai zise ea.

Însă mica Maia clocotea, în urma jignirilor aduse de Puc. Şi - fără să-şi dea seama bine ce o împingea la

această faptă - se repezi ca un fulger la Puc, o înşfăca de ceafă şi o ţinu strîns.

- Am să te-nvăţ eu să fii politicoasă cu o albină ! îi strigă ea. Iar Puc începu să se vaiete.

- Nu mă-nţepa - răcnea ea - căci voi, albinele, atîta ştiţi. Dar e păcat! Ţine-ţi cît mai departe de mine partea aceea a corpului unde-ţi păstrezi acul. Şi, dacă e cu putinţă, dă-mi drumul. Am să fac tot ce-mi porunceşti. Ce ? Nu-nţelegi de glumă ? Cine nu ştie că-ntre toate gîzele voi, albinele, ocupaţi locul cel mai de vază, sînteţi cele mai puternice, ca şi cele mai numeroase ? Numai nu mă omorî, rogu-te, căci pe urmă n-ai să mai poţi îndrepta răul săvîrşit. Vai de mine, nimeni nu vrea să priceapă că eu sînt o fire glumeaţă !

- Bine ! se domoli Maia, nu fără puţin dezgust în sufletul său. Am să-ţi cruţ viaţa, dacă-mi vei povesti tot ce ştii despre oameni.

- De acord ! strigă Puc. De fapt, aveam oricum de gînd să fac lucrul acesta. Haide, dă-mi drumul...

Maia se înduplecă şi o lăsă liberă.

Dintr-o dată i se făcuse total indiferentă. Îşi pierduse orice urmă de stimă sau de încredere faţă de muscă.

"Ceea ce ar putea trăncăni o astfel de secătură n-are nici un preţ pentru cineva serios - se gîndi ea. Sînt datoare să văd cu ochii mei ce fel de fiinţă este omul."

Numai că musca Puc, acum - după ce primise o lecţie atît de straşnică - se făcuse cu totul alta.

Bîzîind uşor, îşi puse întîi în ordine antenele, aripioarele, precum şi perişorii de pe trupul său negru. Toate îi erau răvăşite, fiindcă mica Maia o scuturase bine. În cele din urmă, Puc îşi scoase şi îşi vîrî de cîteva ori în gură trompa, un lucru pe care Maia nu avusese încă prilejul să-l vadă.

- Mi s-a scrîntit... Mi s-a scrîntit rău trompa ! se jelui musca îndurerată. Şi asta numai fiindcă te-ai repezit la mine cu atîta lipsă de stăpînire. Priveşte cum mi-a ajuns ventuza ! Parcă ar fi o farfurie de tinichea turtită.

- Ce spui ? Ai şi-o ventuză ? întrebă Maia.

- Da, bineînţeles. Şi, ce ziceai că vrei să ştii despre oameni ?... Cît priveşte trompa, cred că o să-şi revină. Mă gîndesc însă c-ar fi mai nimerit să-ţi povestesc cîte ceva din viaţa mea. Şi fiindcă eu am crescut printre oameni, cred c-ai să afli, în acest fel, şi ce te interesează.

- Cum ? Ai crescut printre oameni ?

- Sigur că da. Mama pusese un ou, oul din care m-am născut, în colţul unei odăi dintr-o locuinţă a lor. Primii paşi i-am făcut pe o perdea. Iar puterea aripilor mi-am încercat-o zburînd de pe Schiller pe Goethe.

Auzind aceste nume, Maia vru numaidecît să ştie cine erau Schiller şi Goethe. Iar Puc o lămuri, cu superioritate, că era vorba de nişte statuete ale unor oameni, despre care se spune că săvîrşiseră nişte fapte vrednice de luat în seamă. Busturile acestea se aflau sub o oglindă, una în dreapta şi alta în stînga, însă nu erau luate în seamă de nimeni.

Acum Maia ţinea să afle şi ce-i aia o oglindă. Şi de ce amîndouă statuile se găseau sub oglindă.

- Dacă umbli pe o oglindă, îţi poţi vedea burta ! o lămuri Puc. Este grozav de hazliu. Oamenii, cînd ajung în faţa ei, ori se mîngîie pe păr, ori îşi smulg barba. Dacă sînt singuri, îşi zîmbesc în oglindă, dar dacă se-ntîmplă să mai fie cineva în odaie, îşi iau o figură solemnă. Este adevărat că nu cunosc scopul pentru care fac aceste lucruri ; n-am fost în stare să-l pricep niciodată. Însă, după părerea mea, oglinda este un fel de jucărie a oamenilor, care n-aduce nici un folos. În ce mă priveşte, am suferit destul, în primele zile de viaţă, din pricina ei. Şi asta fiindcă mă repezeam să trec în zbor prin ea şi, cînd colo, fireşte, mă loveam îngrozitor.

Maia îi mai puse şi alte întrebări asupra oglinzii. Însă micuţei Puc îi venea destul de greu să-i dea chiar

toate lămuririle necesare.

- Cum să-ţi spun ? grăi ea în cele din urmă. Ai trecut, fără îndoială, pe deasupra vreunei întinderi lucitoare de apă. Cam aşa ceva este şi oglinda, numai că stă-n picioare şi este grozav de tare.

Observînd că era ascultată de Maia cu atenţie, şi că întîmplările trăite de ea erau privite cu interes, micuţa muscă deveni foarte prietenoasă. Iar Maia - deşi nu credea chiar tot ceea ce povestea musca - începu să regrete că se purtase la început cu atîta desconsiderare faţă de ea.

"Uite că unii sînt mai deştepţi în realitate decît ne par în primele clipe" - cugetă ea.

Şi ascultă mai departe pe Puc povestindu-i :

- A trebuit să treacă multă vreme pînă ce m-am putut deprinde cu vorbirea oamenilor. Asta se-nvaţă greu, dacă nu eşti mereu în strînsa lor apropiere. Acum ştiu tot despre ei. Şi nu sînt prea grozavi. În fiecare zi rostesc unele şi mereu aceleaşi cuvinte.

- Nu prea-mi vine să cred - glăsui Maia. Oamenii au totuşi foarte multe preocupări, sînt frămîntaţi de gînduri şi sînt în stare de fapte măreţe. Casandra mi-a povestit că ei construiesc oraşe aşa de mari, că într-o singură zi nici nu ai timpul să le înconjuri în zbor. Şi clădesc nişte turnuri mai înalte decît poate să se ridice-n zbor regina noastră în ziua nunţii ei. Şi că au nişte case care plutesc pe apă ; şi altele ce lunecă pe pămînt cu iuţeala zborului unei păsări, de-a lungul a două drumuleţe înguste de argint.

- Ia stai ! o întrerupse Puc cu hotărîre. Cine este Casandra asta, dacă mi-e îngăduit să-ntreb ?

- Ah ! Da - răspunse Maia. Ea a fost învăţătoarea mea.

- Învăţătoare ? repetă Puc, vorbind cam peste umăr. Aşadar, pesemne, tot o albină ! Cine altcineva mai este-n stare să aibă păreri atît de bune despre oameni ? Atîta că această domnişoară Casandra, sau cum s-o fi numind, nu are cunoştinţe de istorie. Şi toate lucrurile făcute de oameni, de care-mi aminteai adineauri, nu au nici o valoare pentru noi. Doar albinele pot privi lumea într-un chip atît de nepractic, fiindcă trebuie să porneşti de la ideea de bază că pămîntul se află-n stăpînirea muştelor, şi că muştele sînt neamul cel mai răspîndit şi mai important de pe pămînt, şi abia atunci ai să izbuteşti să înţelegi bine felul cum este lumea orînduită în realitate.

Puc se repezi iritată, de cîteva ori, încoace şi încolo, în zigzag, pe frunză, şi se trase de cap aşa de tare, încît Maia se îngrijoră din nou pentru ea.

Numai că albinuţa se încredinţase definitiv că nu va izbuti să afle mare lucru de la muscă.

- Ştii după ce-ţi poţi da seama că am dreptate ? o întrebă Puc frecîndu-şi mînuţele ca şi cum ar fi vrut să şi le înnoade una de alta. Intră într-o odaie oarecare şi numără cîţi oameni şi cîte muşte sînt acolo. Rezultatul o să te facă, fără nici o vorbă, paf.

- S-ar putea să ai dreptate - îi răspunse Maia - dar cred că nu în felul acesta trebuie privite lucrurile...

- Probabil îţi închipui că sînt pe lume abia de anul ăsta ? o întrerupse brusc Puc.

- Asta nu pot s-o ştiu - îi răspunse Maia.

- Eu am trecut şi-o iarnă - o informă Puc cu mîndrie. Vezi, deci, că experienţa mea se întinde nemijlocit pînă în anotimpul îngheţat. Într-o oarecare măsură, am izbutit să-mi duc viaţa şi atunci. Pentru asta mă şi găsesc, de altfel, aici, ca să-mi refac sănătatea.

- În orice caz, curaj văd că ai - îşi dete cu părerea Maia.

- O, asta da ! se bucură Puc, şi făcu un mic salt în lumina soarelui. Muştele sînt cele mai îndrăzneţe fiinţe dintre cîte sălăşluiesc pe pămînt. Ai să vezi pretutindeni că noi nu zburăm decît cînd ne vine bine, şi întotdeauna ne întoarcem în locul de unde am plecat. Te-ai aşezat vreodată pe vreun om ?

Maia îi spuse că nu, uitîndu-se pieziş şi cu neîncredere spre muscă. Tot nu-şi dădea încă destul de bine seama pe ce putea pune temei din vorbele ei.

- Ei bine, nu - îi răspunse Maia. Lucrul acesta nici nu mă atrage.

- Spui asta, draga mea, pentru că nu ştii ce plăcut este. Dacă însă numai o singură dată ai putea să vezi jocurile mele atît de nostime cu oamenii, prin casele lor, cred că m-ai invidia din toată inima. Cu toate astea, am să ţi le povestesc. Aşa, de pildă, în odaia unde stau eu locuieşte un om mai în vîrstă. Acesta îşi îngrijeşte culoarea nasului, sorbind un fel de băutură ciudată, pe care o ţine ascunsă într-un dulap. Băutura miroase ameţitor şi dulce. Cînd se duce s-o ia din dulap, surîde de plăcere, iar ochii i se îngustează. Îşi toarnă într-un păhărel, şi, cînd soarbe, se uită întotdeauna spre tavan, să vada dacă sînt acolo. Eu îi fac un semn, şi el atunci îşi duce palma întîi la frunte, apoi la nas şi la gură, ca să-mi arate în ce anume locuri mă pot aşeza mai tîrziu. În sfîrşit, clipeşte ; cască gura cît poate ; trage perdeluţele de la ferestre, ca să nu-l supere soarele de după-amiază ; se culcă pe un fel de pat, numit sofa ; şi-n scurt timp începe să scoată nişte sunete înăbuşite şi fornăitoare, pe care însă el le socoteşte foarte melodioase. Sunetele acestea sînt pentru oameni un fel de cîntec al somnului. Dar pentru mine este semnul că pot să mă apropii. La început, îmi iau din păhărel partea ce mi se cuvine, lăsată mie anume de om. O asemenea picătură este extraordinar de înviorătoare, îl înţeleg şi pe om. După aceea încep să zbor, şi primul popas îl fac pe fruntea celui adormit. Fruntea se găseşte între nas şi părul de pe ţeastă, şi lui îi serveşte la gîndire. Se vede asta după cutele lungi, care, asemenea unor brazde, îi străbat fruntea de la dreapta spre stînga. Cînd vrea să se gîndească, omul trebuie să-şi încreţească aceste cute ca să poată scoate din capul său ceva. La fel se întîmplă şi cînd omul se supără. Tot de-acolo se cunoaşte. Numai că atunci creţurile pleacă de sus în jos şi deasupra nasului i se formează o movilită zbîrcită. De cum m-aşez însă pe frunte sau încerc sa mă plimb de-a lungul cutelor ei, omul începe să dea cu mîna prin aer. Nu poate să-şi dea prea repede seama unde mă găsesc, din cauză că stau chiar pe cutele gîndirii lui. Numai într-un tîrziu prinde de veste. Bombănind, încearcă să mă lovească. Ei, şi atunci abia, domnişoară Maia sau cum spuneai că te cheamă, trebuie să devin prevăzătoare. Văd mîna cînd vine. Dar eu o aştept pînă la urmă. Şi numai în ultima clipă zbor repede, cu dibăcie, într-o parte. Mă aşez în apropiere şi-i privesc degetele care pipăie fruntea, să vadă dacă mai sînt acolo. De multe ori, treaba aceasta durează şi cîte o jumătate de oră. Nici nu-ţi poţi face idee ce stăruitor e omul în astfel de treburi. Pînă la urmă însă sare-n sus, bombănind tot felul de cuvinte, care nu sînt altceva decît dovada nerecunoştinţei sale. Dar ce vrei să fac ? O inimă nobilă nici nu trebuie să se aştepte la răsplată. Îmi fac vînt din nou sus, în colţul tavanului, şi-mi dau seama mai bine cît este de ingrat.

- Eu n-aş putea să spun că-mi place din cale-afară distracţia aceasta ! zise Maia. Mi se pare fără noimă.

- Ei, că doar n-ai vrea să-i clădesc un fagure de miere pe nas ! ţipă Puc. Mi se pare, draga mea, că nu prea ai haz. În definitiv, dumneata ce faci aşa de folositor ?

Micuţa Maia se făcu roşie ca macul. Însă repede îşi reveni, aşa că Puc nu-i observă încurcătura.

- O să vină şi vremea - îl asigură ea grăbită - cînd am să fac ceva frumos şi demn de laudă, ceva bun şi folositor. Dar vreau mai întîi să aflu ce se petrece pe lume. Simt eu, undeva, în adîncul inimii, că vremea aceea va veni.

Şi, rostind aceste cuvinte, mica Maia simţi într-adevăr crescînd în sufletul ei o nădejde şi un entuziasm arzător.

Însă Puc nu păru să fi priceput cîtă hotărîre pusese Maia în cuvintele sale, şi cît de mişcată era. Ea continuă să-şi facă scurtele, dar agitatele sale marşuri în toate direcţiile, pe frunză, şi la urmă glăsui :

- N-ai cumva puţină miere la dumneata, drăguţa mea ?

- Îmi pare nespus de rău - zise Maia. Ţi-aş fi dat cu plăcere, mai cu seamă că ai fost atît de amabilă, şi mi-ai povestit o mulţime de lucruri. Dar nu am. Pot însă să-ţi mai pun o întrebare ?

- Cum de nu - se oferi Puc. Sînt gata să-ţi răspund.

- Aş dori să-mi mai spui cum aş putea să ajung şi eu în locuinţa omului ?

- Poţi pătrunde înăuntru zburînd - o învăţă Puc, atoateştiutoare.

- Dar cum să fac acest lucru, fără nici o primejdie ?

- Aştepţi pînă se deschide una dintre ferestre. Şi încerci să ţii minte pe unde ai intrat. Iar dacă se întîmplă să uiţi, te orientezi imediat, zburînd încotro vezi o dungă de lumină. Ferestre se găsesc destule la orice casă. Dar trebuie să bagi de seamă în care dintre ele se oglindeşte soarele. Vrei să te duci chiar acum ?

- Da - îi răspunse Maia, întinzîndu-i mîna lui Puc. Rămîi cu bine şi caută să-ţi refaci cît mai grabnic sănătatea. Eu mai am multe de făcut de-aci înainte.

Şi cu zumzetul ei lin, obişnuit, care trăda însă şi o oarecare îngrijorare, mica Maia îşi deschise aripile sclipitoare, zburînd în lumina soarelui, către nişte pajişti înflorite, ca să-şi mai caute puţină hrană.

Puc rămase privind în urma ei, chibzuind adînc la ce ar mai fi putut să-i spună. După o vreme, zise gînditoare :

- La urma urmelor, fie şi aşa cum zice ea. Adică de ce nu?

CAPITOLUL ŞAPTE

Maia ajunge prizoniera unui păianjen

După această întîlnire cu musca, mica Maia nu prea se simţea în apele ei. Se îndoia că Puc avea dreptate în toate cîte i le povestise despre oameni, şi nici nu-i aproba purtarea faţă de ei.

Maia şi-i închipuia pe oameni cu totul altfel. Îşi făurise despre ei o imagine frumoasă şi înălţătoare. De aceea refuza cu hotărîre să creadă ceva care i-ar fi putut înjosi sau micşora această imagine.

Numai că într-o locuinţă a oamenilor încă nu-ndrăznea să intre.

De unde putea să ştie dacă şi lor le-ar fi făcut sau nu plăcere această vizită a ei ? Fiindcă, pentru nimic în lume, nu voia să intre cu

anasîna la cineva.

Încercă atunci să-şi readucă în minte toate cîte le aflase de Casandra.

"Oamenii sînt buni şi înţelepţi - îi destăinuise ea. Sînt puternici, capabili de fapte mari şi nu-şi precupeţesc forţele. Oriunde se află ei, se instaurează ordinea şi bunăstarea. Au cele mai bune gînduri faţă de neamul albinelor. Pentru asta, noi albinele ne încredinţăm ocrotirii lor şi ne împărţim mierea cu ei. La rîndul lor, oamenii ne lasă destulă hrană pentru timpul iernii. Au grijă să nu ne pricinuiască vreun rău sau chiar să ne nimicească, fie gerul, fie puzderia de duşmani pe care-i avem printre animale. Sînt foarte puţine vietăţile de pe acest pămînt, care, deşi libere, se pot mîndri că se găsesc cu omul în asemenea relaţii de prietenie, şi, bineînţeles, de supunere de bună voie. Vei auzi întotdeauna, printre insecte, diferite voci bîrfindu-l pe om. Nu le da ascultare. Şi află că, ori de cîte ori vreun roi zălud de albine a încercat să trăiască sălbatic şi fără ocrotirea omului, s-a dus de rîpă. Sînt prea multe dihăniile ce jinduiesc mierea noastră. Şi de atîtea ori pînă azi, stupi întregi au fost distruşi, în chip nelegiuit împreună cu fagurii şi cu prăsila albinelor, atunci cînd anumite animale lacome s-au năpustit asupra lor să-şi potolească pofta de miere."

În acest fel vorbise Casandra. Şi Maia era decisă ca, pînă la dovada contrarie, să creadă în adevărul acestor cuvinte.

Trecuse de amiază. Maia zbura printr-o grădină unde creşteau o mulţime de pomi fructiferi, în dosul cărora soarele începuse să se ascundă.

Copacii se scuturaseră de mult de floare. Dar mica Maia îşi mai aducea aminte destul de bine de clipa cînd îi zărise pe toţi în splendidul veşmînt al miilor de flori, ce se înălţau către cerul albastru, suave şi

graţioase, mai pure parcă decît lumina.

Parfumul lor delicat şi licăririle acelea ale florilor o făcuseră atunci să guste o mulţumire pe care nu voia s-o mai uite tot restul vieţii sale.

Pe cînd zbura pe acolo, se gîndi că toate acele splendori or să reînvie. Îşi dădu seama cît de fermecătoare este lumea în care trăia. Şi inima i se umplu din nou de o bucurie fără margini.

La capătul grădinii se vedeau sclipind stelele albe ale tufelor de iasomie. Florile îşi arătau obrăjorii lor palizi şi gingaşi în mijlocul unor cununi de raze de un alb orbitor.

Vîntul, în adieri molcome, purta pînă la ea miresmele lor dulci.

Şi-apoi, nu mai erau aici, în preajmă, şi teii cei scăldaţi în floare tocmai în anotimpul acesta ?

Maia îşi aminti cu încîntare de teii înalţi şi gravi, de lîngă stupul unde se născuse, în vîrfurile cărora întîrzia cel mai mult văpaia purpurie a soarelui în asfinţit.

Ea zbură printre rugii de mure încărcaţi cu bobite verzi, dar păstrîndu-şi încă o mulţime de flori.

Cînd dori însă să se ridice iarăşi în zbor şi să ajungă la iasomie, simţi că o învăluie pe frunte şi pe umeri ceva ce nu putea zări. La fel de repede îi fură acoperite şi aripile, care nu mai putură să facă nici o mişcare.

Cu toată uluirea pricinuită de întîmplarea aceasta atît de neobişnuită, Maia îşi dete totuşi seama că fusese oprită brusc de ceva din zbor. Şi i se păru că alunecă, se prăbuşeşte, fără nici o putinţă de împotrivire. Şi asta fiindcă o forţă necunoscută şi rea îi paralizase, prin mijloace tainice, antenele, picioarele şi aripile.

În realitate, ea nu cădea. Deşi nu-şi mai putea mişca aripile, trupul - învăluit de ceva foarte moale, nespus de delicat şi mlădios - continua să-i plutească. Şi aici se ridica, aici se lăsa iarăşi, ca să fie apoi legănată încoa' şi-ncolo, ca o frunză desprinsă de pe o ramură, cu care vîntului şăgalnic îi place să se joace.

Nu simţea însă nici o durere şi nu încerca nici vreo altă senzaţie neplăcută. Aşa că nu putem să spunem că-i era frică de-a binelea.

Însă un simţămînt de îngrijorare tot o cuprinse. Căci întîmplarea aceasta era oricum ciudată, poate chiar prea ciudată, şi în spatele ei parcă se ascundea ceva rău.

Vru să încerce să scape de acolo prin propriile ei forţe. Dacă se va încorda, aşa cum se cuvine, socoti ea, va izbuti cu siguranţă.

Observase că un fir argintiu, subţire şi nespus de lung îi trecea de-a curmezişul, peste piept. Şi cînd, în spaima teribilă ce o străbătu, încercă să şi-l desprindă, mîna îi rămase lipită de el. Se încleiase atît de tare, încît nu mai putu să şi-o elibereze cu nici un preţ.

Un al doilea fir argintiu îi ţinea umerii şi-i încercuia aripile, legîndu-le una de cealaltă şi nemaidîndu-le voie să se mişte.

Iar colo şi dincolo, şi pretutindeni, în aer şi peste corpul ei, se zăreau numai fire lipicioase, alburii şi lucitoare.

Şi mica albină începu acum să ţipe de spaimă cît o lua gura, caci, în sfîrşit, pricepu ce se întîmplase cu ea şi unde se găsea.

Fusese prinsă în pînza unui păianjen.

Plînsul şi ţipetele ei răsunau stridente, înfricoşate, în ziua aceea de vară liniştită, în care razele soarelui se revărsau pe frunzele verzi-aurii şi gîzele zburau în toate părţile, şi păsărelele umpleau văzduhul.

Foarte aproape de ea, iasomia îşi răspîndea parfumul, înălţîndu-şi-l spre bolta azurie.

Acolo voise ea să ajungă. Şi iată că totul se sfîrşise.

Un fluturaş mic, albăstrui, pe aripi cu nişte punctişoare cafenii, ce străluceau însă în culoarea aramei, zbură foarte aproape de Maia.

- Oh, nefericito ! îi strigă el, după ce auzi gemetele micuţei Maia şi o văzu zbătîndu-se fără nici o speranţă în pînza păianjenului. Fie-ţi sfîrşitul cît mai lipsit de dureri, draga mea. Nu-ţi pot da nici un ajutor. Şi eu sînt în primejdie să păţesc oricînd la fel; poate chiar în astă-noapte. Numai că mie viaţa încă-mi surîde. Rămîi cu bine. Şi nici în somnul veşnic să nu uiţi soarele...

Şi el se legănă mai departe prin văzduh, beat de mirosul florilor, de soare, ca şi de bucuria de a trăi.

În schimb, Maia îşi pierdu tot cumpătul şi stăpînirea de sine. Lacrimi cristaline îi ţîşniră din ochi. Începu să se zbată în toate părţile cu picioruşele şi aripioarele sale cetluite, ţipînd şi zumzăind cît o ţineau puterile, chemînd în ajutor nici ea nu ştia pe cine. Şi încîlcindu-se, de fapt, din ce în ce mai tare în plasa păianjenului.

Ah ! Abia acum, în groaza aceasta fără margini, îi reveniră în minte sfaturile Casandrei :

"Fereşte-te de plasa păianjenului. Dacă te prinzi în ea, te-aşteaptă sfîrşitul cel mai crunt. Păianjenul n-are milă. Este viclean. Şi din ghearele lui nu scapă nimeni".

Teama ei de moarte se preschimbase în desperare. Cu ultimele puteri, făcu o sforţare uriaşă. Simţi, într-adevăr, că, pe undeva trebuie să se fi rupt vreunul dintre firele cele lungi şi tari, in care era agăţată plasa. Şi, totuşi, înţelese ce cumplită este soarta cuiva prins într-o pînză de păianjen, unde, cu cît te zbaţi mai tare cu atîta te primejduieşti mai mult.

Iar cînd, sleită cu desăvîrşire, încetă o clipă să se mai zbuciume, zări foarte aproape de ea pe păianjen, ascuns sub o frunză mare a rugului de mure.

Groaza ei - cînd îl văzu pe monstrul acesta tăcut şi mohorît şezînd ghemuit sub frunză, pregătindu-se parcă să sară - nici nu se poate descrie.

Cu ochii lui răi, ca nişte pumnale, păianjenul o străpunse pe micuţa Maia cu o răbdare prevestitoare de moarte şi un sînge rece care o scotea din minţi.

Maia ţipă o dată tare. Niciodată încă nu scosese vreun strigăt atît de pătruns de groază. Şi asta, pentru că nici moartea însăşi nu putea să arate mai hidoasă decît această arătare păroasă, cafenie, cu cängi cumplite şi cu nişte picioare lungi, pe care corpul umflat sta aşezat ca pe o schelărie.

Încă puţin şi se va repezi asupra ei, şi cu asta viaţa i se va sfîrşi.

Maia simţi în acea clipă că o cuprinde o furie nemaipomenită.

Îşi uită spaima şi slăbiciunea. Şi, nemaigîndindu-se decît cum trebuie să-şi vîndă mai scump viaţa, scoase strigătul de luptă al albinelor, un strigăt clar şi ameninţător, cunoscut şi temut de aproape toate animalele.

- Viclenia aceasta a ta o vei plăti cu moartea ! îl înfruntă ea pe păianjen. Încearcă numai să te apropii de mine ca să mă ucizi, şi ai să afli de ce e-n stare o albină.

Păianjenul nu se clinti.

Era într-adevăr monstruos, şi ar fi înfricoşat şi alte fiinţe, cu mult mai mari decît Maia.

Cu puterile pe care i le dădea mînia, ea se smuci încă o dată cu deznădejde. Şi, poc ! Un fir lung, de care era agăţată plasa într-o parte, se rupse. Se părea că aceasta fusese pregătită doar pentru ţînţari şi muşte, şi nu pentru gîze atît de mari cum sînt albinele.

Însă Maia se încurcă acum în plasă şi mai rău.

Şi iată că păianjenul, dintr-o săritură, începu să alunece pe un singur fir, cu corpul spînzurat în jos, şi

dînd mereu din picioare, pînă ce ajunse chiar lîngă Maia.

- Cu ce drept îmi strici plasa ? rosti el cu glas hîrîitor. Ce cauţi aici? Nu e lumea destul de largă? Cum îndrăzneşti să tulburi pe un biet sihastru paşnic ?

La aşa ceva mica Maia chiar că nu se aştepta. Nici nu-i venea să creadă că este adevărat.

- Din nebăgare de seamă am făcut-o ! răspunse ea, vibrînd de bucurie şi de speranţă, căci, deşi atît de respingător, păianjenul nu părea să aibă intenţii rele. Spre nenorocul meu, n-am observat plasa dumitale şi m-am încurcat în ea. Te rog să mă ierţi.

Păianjenul se apropie şi mai mult.

- Eşti mică, dar rotofeie - o admiră el, desprinzîndu-şi pe rînd cînd un picior, cînd altul, de pe firul pe care se ţinea. Firul se legăna. Şi era de mirare cum un fir atît de subţire putea să suporte greutatea păianjenului.

- Ah ! Ajută-mă să scap de-aici ! îl rugă Maia. Am să-ţi fiu recunoscătoare.

- Pentru asta am şi venit - îi răspunse păianjenul, surîzîndu-i straniu. Fiindcă, deşi-i zîmbea, înfăţişarea îi rămăsese tot vicleană. Zbătîndu-te aşa, îmi distrugi întreaga plasă. Dacă însă vei sta liniştită, am să-ţi dau drumul...

- Îţi mulţumesc din suflet ! îi strigă Maia, în timp ce păianjenul se apropia de ea, cercetînd-o cît de strîns era legată.

- Cu acul cum stai ? o întrebă el.

Şi, vai ! ce înfăţişare hidoasă şi duşmănoasă avea ! Maia se cutremură de oroare numai la gîndul că păianjenul urma să o atingă. Însă îi răspunse cît putu mai prietenoasă :

- În ce priveşte acul, nu-ţi face nici o grijă. Am să-l ascund în aşa fel, încît să nu te rănească.

- Te rog ! zise păianjenul. Şi acum, ascultă ! Stai liniştită! Este, într-adevăr, mare păcat de plasa asta a mea...

Mica Maia nici nu mai suflă.

Deodată simţi că începe să fie învîrtită pe loc, cu o asemenea iuţeală, că ameţi de-a binelea. Fu nevoită să închidă ochii, căci i se făcuse rău.

Dar ce poate să fie asta ?

Înfricoşată, deschise ochii. Şi se văzu înfăşurată mai strîns, bucăţică de bucăţică, cu un fir proaspăt şi lipicios, pe care păianjenul trebuie să-l fi avut la el.

- O, nenorocita de mine ! zise Maia încetişor, cu voce tremurătoare.

Mai mult nu fu în stare să spună. Fiindcă, de astă dată, totul era chiar pe sfîrşite.

Abia acum înţelegea viclenia păianjenului.

Abia acum fusese cetluită, fără speranţă de scăpare. Şi nu mai putea să-şi mişte cît de cît nici o aripă, nici o părticică a corpului.

Indignarea şi dorinţa de luptă i se risipiră. Şi nu-i mai rămăsese în inimă decît o foarte mare tristeţe.

"N-am bănuit că se găseşte pe lume atîta răutate şi viclenie - se gîndi ea. Îndată se va coborî asupra mea adîncul întuneric al morţii. Rămîi cu bine, soare ! Rămîneţi cu bine, dragele mele surori ! Pentru ce v-am părăsit ? Rămîneţi toate cu bine, căci eu trebuie să mor..."

Păianjenul se dăduse puţin mai la o parte, prevăzător, deoarece încă se mai temea de acul micii Maia.

- Ei ? o întrebă el batjocoritor. Cum te mai simţi, micuţo ? Dar Maia era prea mîndră ca să-i răspundă acestui înşelător.

Şi numai după un răstimp, cînd începu să-i fie clar că nu mai poate îndura mult această nenorocire, îl îndemnă :

- Ucide-mă, te rog, cît mai degrabă !

- Ei, aş ! îi răspunse păianjenul, înnodînd cîteva fire ce se rupseseră. Crezi că sînt prost ca dumneata ? Oricum ai să-ţi dai sufletul dacă te las să stai aşa spînzurată mai multă vreme. Şi pe urma, cînd n-ai să poţi să mă mai înţepi, am să-ţi sug sîngele. Îmi pare numai rău că nu ţi-e cu putinţă să vezi în ce hal mi-ai adus plasa. Atunci cel puţin ai înţelege că-ţi meriţi pe deplin moartea.

Se coborî apoi cu iuţeala fulgerului pînă la pămînt, agăţă capul unui fir proaspăt tors de o pietricică, şi-l întinse bine. Pe urmă urcă iar. Apucă funioara mai groasă, de care atîrna trupul bine înfăşurat al Maiei, şi-l trase încet, mai încolo, laolaltă cu prizoniera sa.

- Vino mai la umbră, draga mea - îi glăsui el - să nu mi te usuce soarele. Afară de asta, acolo sus ai fi ca o sperietoare pentru alte gîzuliţe, ce nu sînt destul de atente. Şi în plus, cîteodată le vine cheful şi pitulicilor să-mi prade plasa. Şi, ca să ştii totuşi cu cine ai de-a face, află că mă numesc Tecla. Sînt din familia păianjenilor cu cruce. În ce priveşte numele dumitale, nu mă interesează. Îmi este indiferent. Pentru mine eşti, în orice caz, o bucăţică grasă.

Sărmana Maia atîrna în umbra deasă a rugului de mure, aproape de tot de pămînt, fără cea mai mică nădejde de a putea primi vreun ajutor, pradă cruzimii păianjenului, care hotarîse s-o lase să se prăpădească de foame. Şi aşa cum se afla, spînzurată cu căpşorul în jos, îşi dete seama degrabă că în această cumplită situaţie nu putea supravieţui multă vreme.

Gemu dureros, dar strigătele sale de ajutor deveneau tot mai slabe.

Cine ar fi putut, de altfel, să-i mai vină în ajutor ?

Cei de-acasă n-aveau de unde să afle nenorocirea care o lovise şi, deci, nu puteau să se grăbească pentru salvarea ei.

Dar, dintr-o dată, auzi jos, în iarbă, pe cineva bombănind morocănos şi desluşi următoarele cuvinte :

- Păziţi-vă că trec ! Daţi-vă cu toţii la o parte din calea mea !...

Inima înfricoşată a Maiei începu să bată furtunos, căci recunoscu îndată acest glas. Era al gîndacului de gunoi Kurt, pe care-l auzise în dimineaţa cînd trăsese cu urechea la discuţia lui cu greieruşca Ifi. Şi cînd, apoi, îl ajutase pe gîndac să se ridice din poziţia nefericită în care căzuse, pe spate.

- Kurt ! ţipă ea cît o ţinură baierile. Dragă Kurt!

- Făceţi-mi loc ! porunci iar albăstruiul Kurt auzind-o, căci într-adevăr el era.

- Kurt ! continuă Maia să ţipe. Eu nu mă aflu-n calea dumitale. Sînt aici deasupra, spînzurată, prizonieră în ghearele păianjenului.

- Dar cine eşti ? întrebă Kurt. Fiindcă asta trebuie să mi-o spui înainte de orice. Eu sînt cunoscut pretutindeni.

- Sînt albina Maia. Te rog... te rog, ajută-mă !...

- Maia ?... Maia ?... Ah, da, mi-aduc aminte ! M-ai cunoscut cu cîteva săptămîni în urmă. La naiba, dar eşti, ce-i drept, într-o situaţie de plîns. Trebuie s-o recunosc. Desigur, ai nevoie de ajutorul meu. Şi, fiindcă am timp, n-am să ţi-l refuz.

- O ! Dragă Kurt ! Crezi că poţi să rupi legăturile acestea ?

- Legăturile astea ? Nu cumva vrei să mă jigneşti ?

Şi Kurt îşi bătu cu o mînă muşchii de la celălalt braţ.

- Ia uită-te aici, micuţo, sînt aşa de tari, de parc-ar fi făcuţi din cel mai curat otel. O astfel de forţă nu se prea întîlneşte orişiunde. Şi pot să fac mai mult decît să rup cîteva aţe de păianjen. Ai să te convingi numaidecît de ce sînt în stare...

El se caţără pe o frunză. Apucă firul de care atîrna, spînzurată, mica Maia. Se prinse bine de el. Şi îşi dădu drumul de pe frunză. Firul se rupse şi amîndoi căzură jos.

- Acesta ar fi începutul! zise Kurt. Dar dumneata văd că tremuri, mică Maia. Ah, sărmana ! Ce palidă te-ai făcut! De ce te sperii atîta de moarte ? Moartea trebuie să o privim liniştiţi în ochi, aşa cum fac eu. Ei, şi acum să te desfac...

Micuţei albine nu-i mai era cu putinţă să deschidă gura. Lacrimi de bucurie i se prelingeau pe obraji. Avea să fie din nou liberă. Avea să zboare iarăşi în lumina soarelui, oriunde i-ar fi plăcut. Avea să trăiască !

În clipa aceea îl văzu însă pe păianjen coborîndu-se de undeva, de pe o crenguţă a rugului de mure.

- Kurt - strigă ea - vine păianjenul!

Dar Kurt nici nu se sinchisi. Zîmbi doar. Căci, neîndoios, era un gîndac deosebit de voinic.

- O să se răzgîndească el - spuse calm.

Însă tot atunci răsună deasupra lor şi glasul cel rău şi hîrîitor :

- Săriţi! Hoţii ! Mă jefuiesc ! Bădăran umflat ce eşti, ce-ai cu prada mea ?

- Nu te irita atîta, onorabile - zise Kurt. Îmi închipui că am voie să stau de vorbă cu o prietenă. Şi, dacă mai spui un singur cuvînt care să mă supere, să ştii că-ţi fac bucăţi toată plasa. Ei ? Ce-ai amuţit aşa, dintr-o dată ?

- Fiindcă sînt o fiinţă obijduită - răspunse păianjenul.

- Asta nu mă interesează - îl repezi Kurt. Fă bine şi şterge-o de-aici!...

Păianjenul aruncă la început lui Kurt o privire veninoasă şi încărcată de ură. Cînd se uită însă şi către plasa lui, îşi schimbă hotărîrea.

Se întoarse şi plecă încet, blestemînd pe înfundate, cu duşmănie, pentru că nici cu muşcăturile şi nici cu înţepăturile lui n-ar fi putut să-i facă nimic lui Kurt. Printr-o carapace ca aceea pe care o purta el, nu putea să răzbească.

Văicărindu-se deci, cătrănit de nedreptatea ce domneşte pe pămînt, se ascunse deocamdată, pentru orice eventualitate, între cutele unei frunze uscate, de unde putea să-şi supravegheze şi plasa.

Între timp, jos, Kurt izbutise să o elibereze cu bine pe Maia. Rupsese toate legăturile, slobozindu-i aripile şi picioruşele. Restul urma să-l facă ea singură.

Şi ea începu, în primul rînd, să se cureţe. Făcea lucrul acesta voioasă şi fericită, însă, ce-i drept, cam încet, fiindcă groaza prin care trecuse o slăbise şi încă tremura.

- Trebuie să uiţi această întîmplare - o îndemnă Kurt. Atunci o să încetezi să mai tremuri. Ia încearcă să vezi dacă mai poţi zbura !

Maia, cu un zumzet uşor, se ridică. Mergea totul straşnic. Şi îşi dădu seama, spre bucuria ei, că nici o parte a trupului nu-i fusese vătămată.

Zbură uşurel, pînă ajunse la tufele de iasomie. Sorbi cu lăcomie din nectarul parfumat al florilor, ce se afla acolo din belşug, şi se întoarse să-l caute pe Kurt. Acesta părăsise între timp rugul de mure şi se afla în iarbă.

- Îţi mulţumesc din tot sufletul - îi spuse Maia, fericită pînă peste poate de norocul acesta de a fi din nou liberă.

- Ai dreptate. Ceea ce am făcut merită pe deplin recunoştinţa dumitale - îşi dădu el cu părerea. Însă aşa sînt eu întotdeauna. Acum poţi zbura mai departe. Ţi-aş da însă un sfat. Sa te culci astă-seară mai devreme. Stai departe cu casa ?

- Nu - îi răspunse Maia. Pînă acolo fac numai cîteva minute. Locuiesc în pădurea de fagi. Rămîi cu bine, Kurt. N-am să te dau uitării cît oi trăi !

CAPITOLUL OPT

Ploşniţa de grădina şi fluturele

Păţania din plasa păianjenului îi dădu micuţei Maia de gîndit. Şi ea se hotărî să fie mai atentă şi să nu se mai lase aşa de lesne atrasă în cursă.

Casandra o prevenise, de fapt, asupra celor mai însemnate primejdii ce le ameninţă pe albine.

Cu toate acestea, lumea era nespus de largă. Şi-n ea se întîlneau prea multe lucruri neaşteptate, ca să n-o facă să cugete mai adînc asupra lor.

Îndeosebi către sfîrşitul zilei, cînd amurgul învăluia pămîntul, mica albină, în singurătatea ei, începea să se frămînte. Însă în dimineaţa următoare, de cum răsărea soarele, îşi uita cel puţin jumătate din îngrijorările de peste noapte. Şi se lăsa împinsă de dorinţa de a trăi cît mai din plin, în vîrtejul clocotitor al vieţii.

Într-o zi, căzu într-un zmeuriş o gînganie curioasă. Corpul acesteia era colţuros şi neobişnuit de turtit. Iar pe spate avea desenat ceva foarte drăguţ, despre care n-ai fi ştiut însă nicidecum să spui dacă închipuie nişte aripi sau nu.

Arătarea aceasta mică şi stranie stătea nemişcată, cu ochii pe jumătate închişi, pe o frunză, la umbră, aspirînd parfumul de zmeură şi părea că meditează.

Maia vru să afle numaidecît ce fel de fiinţă era. Zbură pînă la ea. Se aşeză pe o frunză învecinată şi o salută. Însă necunoscuta nu-i răspunse.

- Hei ! Dumneata ! strigă Maia, lovind totodată în aşa fel frunza pe care sta insecta cea necunoscută, încît aceasta se clătină puţin.

La acest gest, fiinţa cea turtită îşi deschise încet, dar nu prea larg, un ochi. Se uită la Maia şi zise :

- O albină. Ei, da. Sînt multe albine... şi-şi lăsă iarăşi pleoapa.

"Ce ciudată e !" se gîndi Maia mirată, hotărîndu-se să afle totuşi tainele acestei necunoscute, care abia atunci i se păru mai interesantă - aşa cum ni se par adeseori aceia care vedem că nu ne bagă în seamă. Şi Maia încercă să o ispitească, oferindu-i miere.

- Eu am din belşug ! o asigură ea. Poate ai vrea s-o guşti... Necunoscuta îşi deschise din nou ochiul şi, cu gîndul aiurea, privi un răstimp spre Maia.

"Să vedem ce va spune acum !" se gîndi albinuţa.

Însă nu urmă nici un răspuns. Pleoapa i se lăsă la loc. Şi necunoscuta rămase neclintită. Era atît de strîns lipită de frunză, încît picioarele mai că nu i se zăreau. Şi s-ar fi putut bănui că fusese apăsată de cineva cu degetul, pe frunză, de o turtise în aşa hal.

Acum Maia înţelese destul de limpede că necunoscuta nu voia să-i dea atenţie. Şi ca oricui altcuiva care ar păţi un asemenea afront - mai ales că nici nu-şi atinsese ţinta propusă - nu-i fu nici ei pe plac să fie tratată cu o asemenea lipsă de politeţe. Asta putea să însemne de-a dreptul o insultă, şi aşa ceva nu se suportă cu plăcere.

- Orişicine ai fi - îi strigă Maia - ar trebui să ştii că în lumea gîzelor se obişnuieşte să răspunzi cînd cineva te salută. Şi mai cu seamă cînd lucrul acesta este făcut de o albină.

Dar necunoscuta nu-i răspunse nici un cuvînt. Rămase nemişcată. Şi nici măcar nu-şi mai deschidea vreun ochi.

"Fiinţa asta e bolnavă ! socoti Maia. Tare neplăcut trebuie să fie ca să boleşti într-o zi aşa de frumoasă. De aceea s-o fi culcat la umbră."

Zbură pe frunza unde se găsea necunoscuta şi se aşeză lîngă ea.

- Draga mea - îi şopti ea prietenoasă - ce ai ?

Atunci fiinţa aceea necunoscută începu să înainteze, dar într-un chip cu totul aparte. Părea că este împinsă de o mînă nevăzută.

"N-are picioare, se gîndi Maia. Din pricina aceasta este aşa de prost dispusă."

La coada frunzei se opri. Şi Maia zări, spre surprinderea ei, că necunoscuta lăsase în urma sa o mică picătură cafenie.

"Ce curiozitate !" cugetă ea.

Dar tot atunci se răspîndi brusc, prin aer - izvorînd din picătura cafenie - o duhoare greţoasă.

Albina aproape că ameţi, aşa de iute şi de nesuferit era mirosul acela. Şi cît putu de repede se ridică în zbor, aşezîndu-se pe un bob de zmeură, ţinîndu-şi nările astupate şi scuturîndu-se de scîrbă, ca şi de enervare.

- Iată ce păţeşti cînd vrei să ai de-a face cu o ploşniţă ! zise cineva, începînd să rîdă.

- Nu mai rîde ! ţipă Maia.

Privi dincotro venise rîsul. Şi, ceva mai sus de ea, pe o rămurică subţire şi legănătoare a arbustului de zmeură, văzu un fluture alb.

Acesta, îmbătat de soare, îşi legăna aripile sale mari, deschizîndu-le şi închizîndu-le alene şi fără nici un zgomot. Aripile îi erau negre pe la colţuri şi pe mijloc aveau nişte puncte rotunde de aceeaşi culoare. Pe fiecare aripă era cîte un punct, aşa încît toate erau patru.

Maia mai văzuse destui fluturi şi pînă atunci, însă nu avusese prilejul să stea de vorbă cu nici unul. Iar acesta era aşa de frumos, că, încîntată, îşi uită supărarea.

- Eh - recunoscu ea - poate că aveai într-adevăr dreptate să rîzi... Era o ploşniţă ?

Fluturele dădu din cap.

- Mai încape vorbă ? îi răspunse el încă rîzînd. Şi cu una din astea nu se stă la taifas. Nu cumva eşti cam de puţină vreme venită pe lume ?

- Nu e chiar aşa - îi răspunse Maia. Am trecut printr-o sumedenie de întîmplări. Dar o astfel de fiinţă încă n-am întîlnit. Cine mai face oare aşa ceva ?

Fluturelui îi veni iarăşi să rîdă.

- Ploşniţelor - o lămuri el - le place singurătatea. Şi fiindcă nimeni nu le poate suferi, încearcă şi ele să arate ce pot. Altminteri ar fi probabil uitate cu totul. Dar avînd o asemenea purtare, nu le uiţi niciodată. Şi la lucrul acesta ţin şi ele în orice caz.

- Ce frumoase aripi ai! exclamă Maia. Sînt aşa de uşoare şi de albe ! îmi dai voie să mă recomand ? Mă numesc Maia. Sînt din neamul albinelor.

Fluturele îşi lipi aripile în aşa chip, încît păreau că au devenit numai una, care se ţinea dreaptă în văzduh. Se înclină puţin şi rosti foarte scurt:

- Fritz.

Aşa îl chema.

Iar Maia nu se sătura să-i tot privească aripile.

- Zboară puţin ! îl rugă ea.

- Vrei să zbor de aici ?

- O, cîtuşi de puţin - îi răspunse Maia. Doream numai să privesc cum or să-ţi fîlfîie aripile acestea mari şi albe prin văzduhul albastru. Dar asta pot vedea şi mai tîrziu. Unde locuieşti ?

- Eu n-am locuinţă stabilă - glăsui. Aşa ceva mi-ar da prea multe griji. Şi abia acum, de cînd sînt fluture, viaţa mi se pare cu adevărat frumoasă. Mai înainte, cînd eram numai o omidă, nu mă coboram cît era ziulica de mare de pe frunzele de varză... Mîncam şi mă ciorovăiam...

- Ce vrei să spui prin asta ? întrebă Maia uimită.

- Înainte eram numai o omidă - repetă Fritz.

- Imposibil! strigă Maia.

- Ei, ia te uită - glăsui Fritz, îndreptîndu-şi ambele antene către Maia. Asta o ştie doar orişicine. O ştiu pînă şi oamenii.

Mica Maia rămase uluită. Să fie oare cu putinţă aşa ceva pe lume ?

- Ar trebui oricum să-mi lămureşti lucrul acesta mai bine ! zise Maia, încă îndoindu-se de adevărul celor spuse de fluture. Aşa, fără alte explicaţii, îmi vine foarte greu să te cred. Şi socotesc că nici nu-mi poţi pretinde...

Fluturele zbură lîngă albină, pe crenguţa clătinătoare a arbustului.

Amîndoi se legănau în boarea dimineţii.

Şi el îi povesti cum, într-o bună zi, pe cînd era încă omidă, începuse să-şi ţească în jurul său un înveliş, pînă ce ajunsese de nerecunoscut. Se transformase într-un fel de gogoaşă cafenie numită nimfă.

- După cîteva săptămîni - continuă el să-i povestească m-am trezit din somnul greu în care căzusem şi am ieşit din înveliş. Niciodată n-am să-ţi pot descrie, Maia, ce fel de simţăminte ai cînd zăreşti, deodată, iarăşi, soarele. Îmi părea că mă scald într-o mare caldă şi aurie, iar viaţa îmi era atît de dragă, încît inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

- Te-nţeleg - glăsui Maia. Şi eu am simţit ceva asemănător cînd am zburat pentru întîia oară din stupul nostru întunecat în văzduhul limpede şi încărcat de parfumul florilor.

Şi pentru o clipă, albinuţa tăcu, reamintindu-şi cel dintîi zbor al său. Dar imediat după aceea vru să afle cum de fusese posibil să-i crească fluturelui nişte aripi atît de mari în gogoaşa aceea mică.

Fritz îi explică.

- Ele sînt uşor şi fin împăturite, asemeni petalelor dintr-un boboc de floare. Cînd e destulă lumină şi căldură, floarea este silită să se deschidă. Nu se poate altfel. Şi petalele i se desfac. La fel s-a petrecut şi cu aripile mele. Nimic nu poate să reziste soarelui, cînd el începe să strălucească.

- Aşa este - întări Maia. Acesta este adevărul.

Şi rămase pe gînduri privind fluturele cel alb, care - aşa cum stătea în lumina de aur a dimineţii - se profila pe cerul albastru.

- Despre noi se obişnuieşte să se spună adeseori - zise Fritz - că sîntem fluşturatici. În realitate sîntem numai fericiţi. Poate nici nu-ţi vine să crezi cît de serios meditez eu, de multe ori, asupra vieţii.

- Şi la ce te gîndeşti ? întrebă Maia.

- Mă gîndesc la viitor! îi răspunse fluturele. Mi-l închipui foarte interesant. Dar acum aş vrea să zbor. Pajiştile de pe coasta dealului sînt pline de coada-şoricelului şi de clopoţei. Totul se află în floare. Şi cred că mă-nţelegi, abia aştept s-ajung acolo.

Maia pricepea lucrul acesta foarte bine. Şi, după ce-şi luară rămas bun unul de la celălalt, zburară fiecare în drumul său. Fluturele cel alb, fără cel mai mic zgomot şi legănîndu-se uşor, ca şi cum ar fi fost purtat de vîntul domol. Iar mica Maia, cu zumzetul acela îngrijorat, ce răsună întotdeauna în zilele frumoase, pe deasupra florilor, şi pe care ni-l reamintim ori de cîte ori ne gîndim la vară.

CAPITOLUL NOUĂ

Lupta lui Anibal cu oamenii

În vecinătatea scorburii dintr-un pin, unde Maia îşi aranjase locuinţa de vară, sub scoarţa copacului, se pripăşise cariul Fridolin, împreună cu familia sa. Cariul era o fiinţă destoinică şi muncitoare. Pusese multă rîvnă în vederea înmulţirii familiei sale şi dobîndise chiar, pe acest tărîm, rezultate frumuşele. Se simţea mîndru cînd se gîndea la cei vreo cincizeci de urmaşi ai săi plini de agerime, care cu toţii îi îndreptăţeau cele mai bune nădejdi. Ei îşi săpaseră fiecare, sub scoarţa pinului, cîte un canal îngust şi întortocheat, trăind acolo de minune.

- Soţia mea a orînduit totul astfel - se lăuda Fridolin - ca nici unul dintre ei să nu stea-n calea celorlalţi. Copiii mei n-au ajuns nici măcar să se cunoască. Drumurile lor în viaţă duc, toate, în direcţiile cele mai diferite.

Maia îl cunoştea pe Fridolin de multă vreme. Şi ştia că oamenii nu-l prea iubeau, ca pe toţi cei din neamul său. Însă ea personal găsea foarte plăcute atît felul lui de-a fi, cît şi acela de-a cugeta, şi nu aflase niciodată pînă atunci vreun motiv să-l ocolească.

Dis-de-dimineaţă, cînd pădurea încă mai dormea şi soarele nu apucase să-şi arate chipul, îi asculta de multe ori sfredeliturile şi bătăile mărunte, ce răsunau tainic, semănînd cu o ploiţă discretă sau cu răsufletul copacului prin somn. Iar mai tărziu descoperea şi praful fin, castaniu, pe care acesta şi-l scosese din coridorul nou săpat.

Într-o dimineaţă veni la ea în zori, aşa cum obişnuia adesea, să o întrebe dacă a dormit bine sau nu.

- Astăzi nu-ţi iei zborul ? glăsui el.

- Nu - îi răspunse Maia - vremea e prea vîntoasă.

Aşa şi era într-adevăr.

Pădurea vuia, scuturîndu-şi ramurile agitată şi sălbatică. Iar frunzele păreau că vor să se smulgă de pe crengi.

De fiecare dată cînd vîntul trimitea cîte o rafală, aveai impresia că arborii se desfrunzesc din ce în ce şi că jur împrejur se face mai lumină.

În pinul unde se adăposteau Maia şi Fridolin, glasurile vîntului răsunau şuierătoare, însoţite de nişte

gemete, care puteau face să se creadă că însuşi copacul era cuprins de îngrijorare şi furie. - Fridolin suspină.

- Toată noaptea am muncit - începu el să se căineze - altceva ce pot face ? Sînt nevoit să mă străduiesc ca s-adun şi eu cîte ceva. Şi, de altminteri, nici nu sînt prea mulţumit de pinul acesta. Ar fi trebuit să mă stabilesc într-un brad.

Îşi şterse fruntea şi zîmbi îngăduitor.

- Copiii ce-ţi mai fac ? întrebă Maia prietenoasă. Fridolin îi mulţumi.

- Nu prea ştiu multe despre ei - răspunse el şovăind - însă nădăjduiesc că le merge tuturor bine.

Aşa cum şedea în faţa ei - gînganie măruntă şi cafenie, avînd în jurul pieptului o pavăză ce semăna cu un cap mult prea mare, şi cu învelitorile aripilor scurte şi parcă ciuntite la vîrfuri - Maia-l găsea că arată cam hazliu. Dar ea ştia bine că, de fapt, era un gîndac periculos, în stare să facă mari stricăciuni celor mai zdraveni copaci din pădure. Căci atunci cînd cei din neamul său se năpustesc, în grupuri mari, asupra unui brad sau pin, curînd se isprăveşte cu acele lui verzi. Copacul se vestejeşte şi moare. Nu are nici un mijloc să se poată apăra împotriva acestor vrăjmaşi mărunţi, care-i distrug coaja, pe sub care seva se urcă spre vîrf.

Se spune că păduri întregi au căzut jertfă unor asemenea făpturi.

Şi Maia îl privi gînditoare, ba chiar cu un fel de admiraţie înţelegînd cît putea să fie de puternică şi de plină de însemnătate o astfel de fiinţă atît de mititică.

În clipa aceea Fridolin oftă şi rosti amărît :

- Ah, ce frumoasă ar fi viaţa, de n-ar fi ghionoaia. Maia dădu din cap :

- Da, da, ai dreptate. Ghionoaia mănîncă tot ce-i iese în cale.

- De-ar fi numai asta - îşi dădu cu părerea Fridolin. Şi dacă nu i-ar cădea pradă decît fiinţele acelea nechibzuite, care cutreieră pe scoarţa copacilor, aş fi spus : "Foarte bine. În definitiv, trebuie să trăiască şi ghionoaia". Dar găsesc că este de neiertat ca această pasăre să te urmărească pînă sub coaja arborelui, prin cotloanele noastre.

- Ei, nu - protestă Maia. Asta nu poate so facă. Pentru aşa ceva, după cîte ştiu eu, este prea mare.

Fridolin se uită spre Maia, înălţîndu-şi sprîncenele, şi clătinîndu-şi de cîteva ori, cu importanţă, capul. Se vedea bine că-i făcea plăcere faptul că ştia mai multe decît ea.

- Prea mare ? întrebă el. Dar cine ţi-a vorbit de aşa ceva ? Nu, draga mea, nu mărimea ei ne-ngrijorează, ci limba pe care-o are.

Şi Maia rămase cu gura căscată, aflînd de la Fridolin că ghionoaia are o limbă lungă şi subţire, rotundă ca un vierme, cu vîrful ascuţit şi lipicios.

- Limba, pe care o poate scoate din cioc - ţipă cariul agitîndu-şi o mînă - este cel puţin de zece ori mai lungă decît mărimea corpului meu. Şi tocmai cînd crezi că, gata, s-a terminat, atunci se lungeşte şi mai mult. Şi, nesăbuită cum este, şi-o vîră-n toate crăpăturile şi scobiturile scoarţei, gîndind: "Poate tot o fi cineva pe-acolo !" Limba aceasta a ei pătrunde prin toate coridoarele noastre. Pe oricine dintre noi l-atinge, îl şi lipeşte de ea strîns, şi-l trage afară.

- Eu nu sînt cîtuşi de puţin laşă - glăsui Maia. Neîndoielnic că nu sînt. Însă astfel de lucruri mă-ngrijorează peste măsură.

- Ah ! Dumitale, cu acul pe care-l ai, ce-ţi pasă ! îşi dădu cu părerea Fridolin, nu fără invidie. Fiecare ia seama mai-nainte de-a se lăsa-nţepat în limbă. Întreabă asta pe cine pofteşti. Dar ai noştri ce să spună ? O vară a mea a şi păţit-o. Uite, mi-aduc aminte ca acum. Tocmai ne certaserăm din pricina soţiei mele. Venise la noi în vizită, şi nu ne cunoştea prea bine tainiţele locuinţei. Deodată, am simţit ghionoaia bătînd şi scormonind. Era una din soiul celor mici. Şi cred că-şi începuse treaba chiar cu casa

noastră. Fiindcă altminteri, prinzi de veste la timp şi apuci să te vîri la loc sigur. Şi atunci am auzit-o pe biata mea vară răcnind din întuneric : "Fridolin, mă lipesc !..." Am simţit o singură zvîrcolire deznădăjduită ; pe urmă totul s-a liniştit. Şi ghionoaia şi-a continuat ciocăniturile, undeva, prin vecinătate. Cu verişoara mea se terminase. Fusese înghiţită. Se numea Agata.

- Ia uită-te cum îmi bate inima - rosti Maia sfîrşită. N-ar fi trebuit să mi le spui pe toate, aşa, dintr-o dată. Cîte se mai întîmplă pe lume !

Şi micuţei albine îi veniră în minte toate întîmplările prin care trecuse ea însăşi, în trecut, ca şi unele pe care era cu putinţă să le trăiască în viitor.

Pe neaşteptate, Fridolin începu să rîdă. Iar Maia se întoarse mirată spre el.

- Fii atentă - o preveni cariul. Urcă pe copac unul... ce sa-ţi spun ! O adevărată figură ! De altfel, ai să te convingi şi singură.

Maia îi urmări privirile şi văzu o altă fiinţă ciudată căţărîndu-se pe trunchi. Niciodată n-ar fi crezut - dacă n-ar fi văzut-o - că o astfel de dihanie ar putea exista.

Dar şi mai mare decît uimirea îi fu, la început, frica, şi se grăbi să-l întrebe pe Fridolin dacă n-ar fi bine să se pitească.

- Nici vorbă de-aşa ceva! îi răspunse cariul. Stai locului liniştită, dar salută-l politicoasă. Personajul acesta este foarte învăţat. Are cunoştinţe dintre cele mai serioase. Şi are inimă bună. Este şi foarte modest. Şi, ca toţi cei care sînt asemenea lui, e şi puţin caraghios. Ia priveşte-l numai ce face !

- Probabil cugetă ! îşi dădu cu părerea Maia, neîncetînd să se mire.

- Luptă contra vîntului - rosti Fridolin rîzînd. Numai de nu i s-ar încîlci picioarele.

- Cum ? Aţele acelea lungi sînt, cu adevărat, picioarele sale ? întrebă Maia, holbîndu-şi ochii. Aşa ceva nu mi-a mai fost dat să văd.

Între timp, străinul se apropiase şi Maia îl cercetă din ochi.

La drept vorbind, părea că pluteşte prin aer, atît de sus îi atîrna corpul mic şi rotund, pe picioarele nemaipomenit de lungi. Iar acestea, ca un fel de suporturi mişcătoare, subţiri ca firele de aţă, mult depărtate de corp, căutau sprijin în toate părţile.

Păşea prevăzător, pipăind mai întîi locul. Şi bobita cafenie a corpului său aici se ridica, aici se lăsa din nou.

Picioarele îi erau aşa de lungi şi de subţiri, încît, neîndoios, numai într-unul singur corpul nici nu i s-ar fi putut susţine. Iată de ce avea neapărată nevoie de toate în acelaşi timp. Dar fiindcă ele îi erau îndoite de la mijloc, genunchii depăşeau înălţimea la care se găsea corpul, ridicîndu-se pînă sus de tot, în văzduh.

Maia bătu din mîini:

- E extraordinar ! constată ea. Cine ar fi crezut că nişte picidare aşa de fragile şi subţiri ca firul de păr să aibă atîta agilitate, să fie cu putinţă să te slujeşti de ele, ba chiar să ştii ce trebuie să facă fiecare cînd îi vine rîndul. Asta mi se pare pur şi simplu o minune, Fridolin.

- Da' de unde ! glăsui cariul. Este numai ceva caraghios. De-asta se face puţin haz, şi gata !

- De-aşa ceva n-am nici o poftă - răspunse Maia. De multe ori se-ntîmplă să rîzi de cîte un lucru. Şi abia mai tîrziu să-ţi dai seama că, de fapt, nu-l înţeleseseşi.

În vremea aceasta, străinul ajunsese sus şi, uitîndu-se spre Maia, din înălţimea picioarelor sale, ca din vîrful unor unghiuri ascuţite, glăsui:

- Bună dimineaţa ! O adevărată vijelie, stimaţii mei. Un vîntişor straşnic, nu-i aşa ? Sau, cum ?... Sînteţi

de altă părere ? şi încercă să se ţină drept, pe cît putea mai bine.

Fridolin continuă să rîdă pe furiş. Dar mica Maia îi răspunse cu politeţe că şi ea era de aceeaşi părere. Din cauza asta nici nu-şi luase astăzi zborul. Pe urmă se prezentă. Străinul privi, din nou, în jos, spre Maia, cruciş, printre genunchii săi înalţi.

- Maia, din neamul albinelor ? îi repetă el cuvintele. Asta mă bucură sincer. Am auzit multe despre albine. Însă eu trebuie să recunosc că mă găsesc în încurcătură ori de cîte ori trebuie să mă recomand cuiva. Aceasta, din pricina că familia noastră - foarte răspîndită - este cunoscută sub cele mai diferite nume. Aşa, bunăoară, ni se zice : ucenici de ţesători, croitori sau cizmari. În orice caz, eu fac parte din neamul păianjenilor şi mă cheamă Anibal.

Numele de păianjen sună tare neplăcut tuturor gîzelor mărunte. Maia nu fu nici ea în stare să-şi ascundă pe deplin teama care o cuprinse. Mai ales, cînd îşi reaminti cum căzuse în plasa păianjenului Tecla. Dar Anibal nu păru să fi băgat în seamă lucrul acesta. Şi ea cugetă :

"Dacă o fi şi-o fi, la nevoie îmi iau zborul şi atunci nu mai poate să facă altceva decît să privească lung după mine. Aripi nu are. Şi plasa cine ştie pe unde i-o fi!"

- Dacă-mi dai voie - spuse Anibal - fiindcă am anumite preocupări şi sînt tare cufundat în gînduri, aş vrea să trec prin apropierea dumitale şi să ajung în dosul crengii aceleia mari, unde aş fi mai apărat.

- Te rog - rosti Maia, făcîndu-i loc. Fridolin îşi luă rămas bun.

Dar mica albină dorea să mai afle cîte ceva despre acest Anibal.

"Ce numeroase soiuri de fiinţe se găsesc pe pămînt! se gîndi ea. Şi mereu descoperi pe cîte cineva nou !"

Vîntul se mai potolise şi soarele îşi arăta faţa printre crengile copacului.

Pe undeva, prin tufărişuri, o prigorie cînta cu glas sonor, înveselind toată pădurea. Maia izbuti s-o vadă şezînd pe o rămurică. Şi, fiindcă păsărică îşi ridicase căpşorul spre lumină, îi văzu guşa vibrîndu-i, în vreme ce cînta.

- Oh ! De-aş putea să cint şi eu ca prigoria de colo - spuse mica Maia. M-aş aşeza pe-o floare şi aş face acest lucru întreaga zi.

- Ar fi ceva destul de plăcut! îşi dete cu părerea Anibal.

Dar dumneata, cu zumzetul pe care-l ai...

- Păsărică arată atît de fericită.

- Eşti o fiinţă cu prea multă închipuire - constată ucenicul ţesător. Dacă toate vieţuitoarele şi-ar dori să fie altfel decît aşa cum au fost croite, foarte curînd lumea s-ar întoarce cu capul în jos. Gîndeşte-te doar că prigoria ar socoti că ei i se cuvine să aibă un ac. Sau că o capră ar pofti să zboare şi să adune miere. N-ar mai lipsi, în cele din urmă, decît ca broasca să-şi dorească nişte picioare ca ale mele.

Maia începu să rîdă.

- Nu, n-am vrut să spun aşa ceva - glăsui. Mă gîndeam doar cît de minunat trebuie să fie ca să poţi face fericiţi pe toţi cei din jurul tău, aşa cum izbuteşte păsărică aceasta, prin cîntecul ei. Dar ce-nseamnă asta ? strigă Maia uimită peste măsură. Dumneata, domnule, ai un picior mai mult. Ai şapte picioare.

Anibal îşi încreţi fruntea şi căta mohorît înaintea sa. - Aşadar, totuşi ai observat! rosti el cam nemulţumit. La drept vorbind, nu am un picior mai mult, ci unul mai puţin.

- Dar cum ? Altminteri ai opt picioare ? întrebă Maia mirată.

- Dacă n-ai nimic împotrivă - zise Anibal - noi păianjenii avem cîte opt picioare. Ne trebuiesc toate. Şi,

afară de asta, mi se pare şi mai distins. Mie mi s-a întîmplat să rămîn fără unul. Este păcat de el. Dar, cînd n-ai încotro, te descurci şi-aşa, pe cît ţi-e cu putinţă mai bine.

- Trebuie să fie totuşi foarte neplăcut să-ţi pierzi un picior spuse Maia, compătimindu-l.

Anibal îşi sprijini bărbia pe unul dintre braţe, şi îşi orîndui picioarele în aşa fel, încît să fie greu de numărat.

- Am să-ţi destăinui cum s-a petrecut - începu el. Desigur că omul a jucat şi-aici un rol, ca ori de cîte ori se-ntamplă cîte ceva. În ce ne priveşte pe noi, sîntem prevăzători; dar omul este neatent, şi, cînd te atinge, o face de parcă ai fi cioplit din lemn.

Vrei să-ţi povestesc mai departe cum s-a petrecut acest caz regretabil ?

- Chiar te şi rog - răspunse Maia, aşezîndu-se într-o poziţie cît mai comodă. Mă interesează. Ai îndurat, desigur, multe suferinţe.

- Asta este adevărat! confirmă Anibal. Şi acum baga de seamă. Neamul nostru face parte dintre vieţuitoarele de noapte, despre care cred c-ai mai auzit. Trăiam pe vremea aceea într-un chioşc de grădină. Chioşcul era de culoare verde. Pe dinafară lui se căţăra iedera. Şi avînd mai multe ochiuri de geam sparte, puteam să intru şi să ies din el în voie. Cînd se făcea întuneric, omul venea prin grădină, aducîndu-şi într-o mînă soarele său artificial, căruia i se spune lampă ; în cealaltă o carafă ; şi sub braţ hîrtie. Afară de astea, mai avea şi-n buzunar o sticluţă. Le punea pe toate pe masă şi-ncepea să mediteze, cu intenţia de a-şi aşterne apoi pe hîrtie cîte-i trecuseră prin minte. Negreşit că trebuie să fi zărit şi dumneata prin vreo grădină sau prin pădure bucăţi de hîrtie. Ceea ce se vede scris pe ele cu negru nu înseamnă altceva decît aceste gînduri ale omului.

- Formidabil ! exclamă Maia, nespus de bucuroasă că putuse să afle alte noutăţi.

- În acest scop - o lămuri Anibal mai departe - omului îi sînt trebuincioase amîndouă acele sticle ale sale. În cea mică vîră o bucată de lemn, iar din cea mare bea. Cu cît soarbe mai des, cu atîta lucrul său înaintează. El scrie, bineînţeles, despre noi, aceştia, tot ceea ce ştie. Şi este foarte harnic. Dar nu poate să realizeze prea mult, fiindcă pînă acum nu a ajuns să cunoască despre noi, gîzele, decît extrem de puţin. Despre viaţa noastră sufletească bunăoară nici habar n-are ; iar cît priveşte inima noastră sau spaimele ce ne bîntuie, nu-l preocupă cîtuşi de puţin. Ai să te convingi şi de-asta !

- Părerea dumitale despre oameni nu e bună ? întrebă Maia.

- Ba da, ba da... - răspunse ucenicul ţesător, uitîndu-se cruciş în jos. Dar, cînd ai numai şapte picioare, începi să ai anumite îndoieli.

- Ah ! Aşa ? înţelese Maia.

- Într-o seară - urmă Anibal - mă aflam ca de obicei la vînătoare, într-un colţ al ferestrei. Omul şedea în faţa celor două sticle ale sale şi încerca să scrie ceva. Eu eram cam supărat. Asta fiindcă o mulţime de musculiţe şi de ţînţari - de-a căror prindere atîrnă însăşi viaţa mea - se aşezaseră pe soarele artificial al omului. Şi, fără nici o judecată - aşa cum sînt îndeobşte aceste vieţuitoare - îşi căscau ochii spre interiorul său.

- Ei, nu mai spune ! îl întrerupse Maia. La aşa ceva mi-ar place şi mie să mă uit.

- Ca să te uiţi numai aşa, treacă-meargă. A privi este, în definitiv, cu totul altceva decît a te holba ! Dar vezi numai o singură dată neghiobiile pe care e-n stare să le facă adunătura aceea cînd zăreşte o lampă. Faptul că se izbesc de cîte douăzeci de ori cu capul de ea e o nimica toată. Unii fac acest lucru pînă ce-şi ard aripile. Şi-n toată vremea asta îşi cască ochii, fără-ncetare, spre lumină.

- Bietele gîze - le compătimi Maia. Desigur că făcînd aşa ceva sînt pierdute.

- În cazul acesta ar fi mai bine să se strîngă pe lîngă ferestre sau pe sub frunze - rosti Anibal. Acolo nu le pîndeşte nici o primejdie din partea lămpii, şi tot acolo pot să le prind şi eu. În noaptea aceea fatală, văzusem tocmai din deschizătura ferestrei, unde mă aflam, cîţiva ţînţari risipiţi în jurul lămpii, care-şi

trăiau cele din urmă clipe. Mai observasem şi că omul nici nu se sinchisea de ei. Mă hotărîi deci să-i iau pentru mine, de-acolo. E oare ceva pe lume mai simplu de-nţeles decît acest lucru?

- Nicidecum ! răspunse Maia.

- Şi, totuşi, de-aicea mi s-a tras nenorocirea. Binişor şi cu multă atenţie, m-am urcat pe piciorul mesei, pînă ce am ajuns să pot privi de la marginea ei. Omul mi s-a părut îngrozitor de mare, şi eu m-am uitat la el să văd ce face. Tiptil, am început să-mi mut, pe rînd, cîte un picior în faţa celorlalte, apropiindu-mă astfel de lampă. Atîta timp cît m-am aflat ferit în dosul carafei, totul a mers bine. Dar cum am apucat să ies de după sticlă, omul m-a şi văzut. Mi-a apucat între degete unul dintre picioare, şi m-a ridicat în sus, pînă foarte aproape de ochii lui mari, şi-spus : "Ia priveşte colea!" Şi, totodată, bădăranul a-nceput să rînjească, în aşa fel, cu tot obrazul, ca şi cum ar fi fost vorba de cine ştie ce distracţie.

Anibal suspină, pe cînd mica Maia tăcea chitic.

În cele din urmă, totuşi, îl întrebă tremurînd de emoţie :

- Omul are ochii aşa de mari ?

- Gîndeşte-te, acuma, te rog, la mine şi la situaţia mea ! ţipă Anibal enervat. Încearcă să-ţi imaginezi în ce stare sufletească mă găseam. Cui i-ar plăcea oare s-atîrne prins de un picior în faţa unor ochi, a căror mărime întrece cam de douăzeci de ori pe aceea a propriului tău corp. Fiecare dintre dinţii cei albi, scînteietori, din gura omului, erau de două ori mai mari decît mine. Ei, ce părere ai?

- Înfiorător - rosti Maia. Mă cutremur.

- În clipa aceea, slavă Domnului, piciorul mi s-a rupt. Dacă rezista, nici nu vreau să-mi închipui ce mi se mai putea întîmpla. Am căzut; şi-am luat-o la fugă, cît de repede mă ţineau celelalte picioare. Şi m-am ascuns în dosul carafei, la adăpostul căreia am inceput s-azvîrl cele mai cumplite ameninţări împotriva omului. Asta l-a şi făcut, de altfel, să înceteze să mă mai urmărească. L-am vazut însă punîndu-mi piciorul pe-o bucată de hîrtie albă, şi uitîndu-se cum acesta încerca să fugă, lucru pe care, bineînţeles, fără de mine nu putea să-l facă.

- Încă se mai mişca ? întrebă Maia turburată.

- Da - îi explică Anibal. Întotdeauna se-ntîmplă astfel cu picioarele noastre, chiar şi după ce au fost rupte. Piciorul meu voia s-o ia la goană, dar fiindcă eu nu mai eram împreună cu el, nu ştia încotro să se îndrepte. Astfel că se zbuciuma în neştire, în jurul aceluiaşi loc. Iar omul îl privea. Şi, apucîndu-se de nas, rîdea fără milă de conştiinciozitatea piciorului meu, care-ncerca sa-şi facă datoria.

- Dar asta nu este cu putinţă! exclamă mica albină zguduită pînă-n adîncul sufletului. Fiindcă un picior smuls nu se mai poate mişca.

- Ce-nseamnă asta: "un picior smuls" ? întrebă Anibal. Maia se uită la el.

Adică un picior rupt de la locul său - îl lămuri ea. Aşa se spunea la noi acasă.

- Mai bine te-ai obişnui să renunţi la astfel de expresii din copilărie, cînd te afli-n lume sau în faţa unor persoane bine educate - o sfătui Anibal cu asprime. Se spune: "un picior rupt".

Şi, oricum, este adevărat că picioarele noastre se mai zvîrcolesc încă multă vreme după ce au fost rupte.

- Nu ! se-mpotrivi Maia. Asta nu pot s-o cred fără să am o dovadă.

- Nu cumva crezi că pentru dumneata o să-mi mai rup un picior ? se răsti Anibal mînios. De altfel, am şi băgat de seamă că nu eşti o fiinţă cu care se poate sta de vorbă. Aşa ceva nu mi-a mai cerut încă nimeni - auzi dumneata ?

Maia se simţi foarte jenată ; nu putea să înţeleagă nici de ce se supărase în aşa hal ucenicul ţesător, şi nici în ce consta vina sa.

"Nu este de loc uşor să ai de-a face cu persoane necunoscute, se gîndi ea. Acesteia judecă altfel şi, de multe ori, nici nu pot să priceapă că nu le vrei răul."

Şi, întristată, privi spre păianjenul cu picioarele sale lungi şi cu înfăţişarea duşmănoasă.

- De fapt, ar trebui să te mănînc - rosti ucenicul ţesător, care, neîndoielnic, luase bunăvoinţa Maiei drept slăbiciune.

Însă atunci se întîmplă cu Maia ceva ciudat.

Tristeţea i se risipi fulgerător, şi îşi simţi inima umplîndu-i-se, în loc de nelinişte şi frică, cu un curaj stăpînit.

Se înălţă puţin. Şi, zumzăind subţire şi clar - aproape fără să ştie c-o face - rosti, cu ochii în flăcări, ridicîndu-şi totodată uşor frumoasele sale aripi străvezii:

- Domnule ! Sînt o albină.

- Pardon ! rosti Anibal.

Apoi făcu stînga împrejur. Şi, fără s-o mai salute, o luă la sănătoasa pe trunchi în jos, atît de repede cît poate să alerge cineva care are numai şapte picioare.

Maia, vrînd-nevrînd, trebui să rîdă, în vreme ce Anibal, ajuns jos, începu să o ocărască în gura mare :

- Ai un caracter urît - ţipă el mînios. Şi vrei să-nţepi cu acul pe cei cărora - datorită grelelor lovituri ale soartei -le este greu să fugă aşa cum ar dori. Dar o să-ţi bată şi dumitale ceasul. Curînd ai s-o păţeşti. Atunci ai să-ţi aminteşti de mine ; şi are să-ţi pară rău pentru ceea ce mi-ai făcut.

După aceea pieri pe undeva, pe sub nişte frunze de podbeal.

Mica Maia nu înţelesese chiar tot ce-i strigase Anibal.

Însă se simţea iarăşi veselă. Mai cu seamă că vîntul nu mai bătea aproape de loc. Şi ziua promitea să fie din nou frumoasă.

Cîţiva nori neîntinaţi lunecau pe albastrul adînc al cerului. Şi aşa liniştiţi şi voioşi cum erau păreau să fie înseşi gîndurile cele bune ale firii.

Pe mica albină o cuprinse acum un dor fierbinte şi nestăpînit după umbra cea deasă a poienilor din pădure şi după pajiştile însorite de pe dealurile de dincolo de lac.

Acolo, trebuie să se fi început, de mult, o viaţă plină de desfătări.

Şi în mintea ei văzu firele subţiri de iarbă legănate de vînt.

La marginea pădurii, în şanţurile înguste prin care se scurge apa, creşteau stînjeneii 'năltuţi şi galbeni. Din potirele lor puteai privi spre noaptea cea plină de taine a pădurii de brazi, a cărei răsuflare e răcoroasă şi plină de melancolie.

Ea ştia că liniştea aceea umbroasă - unde lumina soarelui însăşi se schimbă într-o pîlpîire roşiatică şi adormitoare - se află şi ţara poveştilor.

Şi începu să zboare prin văzduh. Aproape că nici nu-şi dădea seama că zbura. O chemau poienile pădurii şi pajiştile înflorite de pe coaste.

"Ce fericire este să trăieşti!" se gîndi ea.

CAPITOLUL ZECE

Aşa-i trecură micuţei Maia, printre gîze, mai întîi zilele, apoi săptămînile tinerei sale vieţi.

Adeseori, pe cînd rătăcea prin această fermecătoare lume a verii - la bucurii sau în primejdii - simţea însă lipsa albinelor alături de care îşi petrecuse prima ei copilărie. Şi o apuca dorul de casă, de toţi aceia în mijlocul cărora se născuse şi pe care-i părăsise.

Erau şi unele ceasuri cînd ar fi vrut să ducă o activitate organizată, să întreprindă o muncă folositoare, împreună cu semenele sale. Dar mica Maia avea o fire neliniştită şi, dacă ar fi fost silită să stea atunci numai în tovărăşia albinelor, aproape că ar fi fost nemulţumită.

La toate soiurile de vieţuitoare şi chiar între oameni, putem întîlni unele caractere care nu pot să se adapteze cu uşurinţă la felul de viaţă al celorlalte. Şi este de datoria noastră să fim atenţi şi să cugetăm bine înainte de a condamna asemenea făpturi. Fiindcă nu în toate cazurile este vorba doar de trîndăvie sau de capriciu. Cîteodată, în spatele unui astfel de caracter se ascunde o năzuinţă fierbinte către ceea ce este mai înalt sau mai bun. Şi s-a văzut de atîtea ori cum din tineri zvînturaţi au ieşit, mai tîrziu bărbaţi chibzuiţi şi capabili sau femei înţelepte şi bune. Iar mica Maia avea o inimă curată şi simţitoare. Şi în felul său de a se purta în mijlocul acestei lumi lărgi şi încîntătoare - în care ea se trezise la viaţă - era călăuzită întîi de dorinţa vie de a afla cît mai multe lucruri, apoi de o admiraţie nestăvilită faţă de frumuseţile naturii.

Dar, pînă şi în bucuria de a trăi cele mai minunate întîmplări singurătatea devine apăsătoare. Şi, cu cît mica Maia cunoştea mai temeinic lumea, cu atîta simţea mai adînc nevoia de tovărăşie şi dragoste.

Acuma ea nici nu mai era micuţa gîză de odinioară, ci o albină în toată firea, înzestrată cu nişte aripi sănătoase, strălucitoare, avînd un ac ascuţit, periculos pentru duşmani. Şi, pe deasupra, putea să înţeleagă şi să deosebească primejdiile şi bucuriile vieţii. Şi asta datorită faptului că trecuse prin multe încercări, şi căpătase cunoştinţe pe care de atîtea ori ar fi dorit să şi le valorifice într-un scop cît mai bun.

Poate că va veni totuşi ziua cînd se va reîntoarce la stup, se va arunca la picioarele reginei, şi, dobîndindu-i iertarea, se va bucura din nou de încrederea ei.

Dar pînă atunci o reţinea încă dorinţa arzătoare de a-l cunoaşte pe om. Auzise lucruri atît de diferite vorbindu-se despre el, încît, în loc să se lămurească, mai mult se încurcase. Şi cu toate astea era convinsă că, din tot ce se găseşte pe lume, nimic nu este mai puternic, mai înţelept şi mai măreţ decît omul.

Din înălţimile văzduhului, de la mari depărtări, văzuse, este adevărat, în hoinărelile ei, şi oameni. Aceştia erau fie mari, fie mici, înveşmîntaţi în alb, roşu sau negru, ba cîteodată purtînd şi haine împestriţate. Numai că niciodată nu cutezase să se apropie de ei.

Odată văzuse ceva lucind roşu-auriu în preajma unui pîrîu. Bănuind că trebuie să fie un strat de flori, îşi luase zborul într-acolo. Dar, spre surprinderea ei, găsise un om. Părul acestuia era blond. Chipul îl avea îmbujorat. Purta un veşmînt rubiniu şi dormea culcat între flori, pe ţărmul pîrîului. Şi, cu toate că era de o mărime înspăimîntătoare, omul părea să fie o fiinţă atît de blîndă, încît, de emoţie, Maiei i se umpluseră ochii de lacrimi.

Privind astfel, fără încetare, pe omul care dormea, uitase de tot ce se petrecea în jurul ei. Iar vorbele urîte auzite cîteodată despre om i se părură acum doar nişte simple scorneli.

Se încredinţa că trăncănelile asupra unor fiinţe atît de atrăgătoare - cum era şi aceea care dormea la umbra unui mesteacăn fremătător - nu fuseseră decît nişte minciuni grosolane.

Într-un tîrziu, veni lîngă ea un ţînţar şi-i dete bineţe.

- Vai ! strigă Maia vibrînd de entuziasm. Priveşte-l pe om. Ce frumos este şi ce bun trebuie să fie ! Nu simţi o încîntare ?

Ţînţarul cătă spre Maia foarte mirat. Pe urmă se întoarse uşor către obiectul admiraţiei sale.

- Da ! îi răspunse el. Este bun, fără-ndoială. În ce mă priveşte, doar cu puţin înainte l-am înţepat. Priveşte-mi trupul cum îmi licăreşte roşu, de sîngele pe care i l-am supt.

Maia îşi duse mîna la piept să-şi potolească bătăile inimii, aşa de tare o tulburase obrăznicia ţînţarului.

- O să moară ? ţipă ea. Unde l-ai rănit ? Cum de-ai putut avea o asemenea îndrăzneală şi totodată porniri atît de josnice ? Eşti un animal sîngeros !

Ţînţarul începu să rîdă, şi, amuzat de-a binelea, îi răspunse cu glasul său ascuţit, zbîrmitor :

- În primul rînd că acesta nu-i decît un om foarte mic. Iar celor care n-au decît o asemenea mărime, şi picioarele le sînt învelite în astfel de zale colorate, de lînă, li se spune fetiţe. Bineînţeles că eu aş putea să-mi înfig acul şi prin aceste învelitori. Dar de obicei nu izbutesc să ajung pînă la piele. În orice caz eşti prea neştiutoare într-ale lumii, dacă-ţi închipui că oamenii sînt buni. Mie nu mi-a fost dat încă să întîlnesc pe vreunul care să-mi ofere de bună voie nici cea mai mică picătură de sînge.

- Despre oameni, ce-i drept, nu ştiu prea multe - recunoscu Maia cu glasul scăzut.

- Şi, totuşi, voi sînteţi acelea care, dintre toate gîzele, aveţi cel mai mult de-a face cu omul şi vă împrieteniţi cu el. Lucrul acesta îl ştie oricine.

- Eu mi-am părăsit de mult stupul - mărturisi Maia sfioasă. Nu mă simţeam destul de bine. Şi eram dornică să cunosc lumea.

- Nu mai spune ! se miră ţînţarul, apropiindu-se cu încă un pas de ea. Şi cum te-ai simţit pe unde ai cutreierat ? Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi place să te văd aşa de independentă! Din partea mea, oamenii ar putea să aştepte mult şi bine să-i slujesc !

- Şi ei ne ajută pe noi - glasul Maia, nevrînd să îngăduie vreo clevetire.

- Mă rog, fie! răspunse ţînţarul. Din ce neam de albine faci parte ?

- Mă trag din poporul ce vieţuieşte în parcul castelului. Iar regina noastră domnitoare este Elena a opta.

- Ah ! Aşa ? Ai o origine vrednică de invidiat. Toată consideraţia mea - făcu ţînţarul aplecîndu-se. Dar cu un anumit timp în urmă n-au fost pe la voi nişte tulburări ? Am aflat despre ele chiar de la unul din cercetaşii roiului care v-a părăsit. Este adevărat ?

- Da - îi răspunse Maia, mîndră că spiţa din care făcea parte era cunoscută peste tot şi se bucura de atîta preţuire.

Şi, din nou, o străpunse adînc în inimă dorul de casă, de poporul din care făcea parte. Şi îşi dori să poată săvîrşi o faptă măreaţă, vrednică de laudă din partea reginei sale şi, mai ales, spre folosul colectivităţii din care făcea parte.

Din pricina aceasta uită să mai vorbească despre om. Deşi este posibil ca ea să fi renunţat la alte întrebări şi pentru motivul că nu spera să mai afle ceva interesant de la ţînţar.

Găsea că mititelul acesta era obraznic şi neruşinat. Şi astfel de făpturi, în mod obişnuit, nu ştiu altceva decît să-i vorbească pe toţi ceilalţi de rău.

De altminteri, numaidecît după asta ţînţarul îşi luă zborul.

- Vreau să sug încă o picătură de sînge - îi strigă el. Apoi am să zbor împreună cu soţii mei. Şi o să plutim cu toţii în razele de soare ale asfinţitului, pentru că, aşa cum se crede, mîine o să fie vreme frumoasă.

Maia zbură şi ea de acolo. N-avea puterea să se uite cum ţînţarul îl înţepa pe copilul adormit.

În sinea sa era uimită şi de faptul că ţinţarul nu păţea nimic. Casandra îi spusese :

- Dacă ai să-nţepi vreun om, va trebui să mori!

Şi Maia îşi aducea aminte foarte bine de lucrul acesta.

Dar, cum dorinţa ei de a cunoaşte cît mai multe despre oameni nu fusese nicidecum împlinită, se hotărî să devină mai îndrăzneaţă şi să nu-şi cruţe cîtuşi de puţin forţele, pînă ce nu-şi va atinge ţinta.

Această năzuinţă a Maiei avea să se realizeze, de altfel, în chipul cel mai minunat cu putinţă şi, în orice caz, cu mult mai frumos decît se aştepta ea însăşi.

Într-o seară caldă de vară, Maia se dusese la culcare mai devreme ca de obicei. Dar, pe la miezul nopţii - ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată - se trezi.

Deschise ochii şi o uimire fără margini o cuprinse.

Mica încăpere în care se odihnea era scăldată toată într-o lumină blîndă, albăstruie.

Lumina izvora dinspre intrare, ca şi cum acolo s-ar fi aflat o perdea albastră-argintie.

În primul moment, abia cuteză să se mişte, deşi teamă propriu-zis nu-i era. Fiindcă, o dată cu luminile acelea, se pogorîse şi în inima ei o pace binefăcătoare. Iar afară, în văzduh, răsuna un cîntec plăcut şi plin de armonie.

În cele din urmă - tulburată de farmecul acestor clipe atît de neobişnuite - se îndreptă spre ieşire şi privi afară.

Lumea întreagă i se păru că a fost schimbată printr-o vrajă, peste tot sclipea argintul cel mai curat... Mii de perle lucitoare răspîndeau o lumină dulce şi palidă prin iarbă. Şi iarba, din pricina aceasta, părea, în depărtare, acoperită cu o horbotă subţire. Trunchiurile mestecenilor şi frunzele lor adormite păreau poleite cu argint. Şi totul împrejur, pînă spre zarea liniştită şi senină, era învăluit într-o lumină molcomă, albăstruie.

- Aceasta este noaptea. Nu poate să fie altceva decît noaptea ! murmură Maia, împreunîndu-şi mîinile.

În înaltul cerului, doar puţin umbrit de frunzele unei crengi de fag, se vedea un disc plin şi clar de argint, din care se revărsa lumina aceea ce înfrumuseţa întreaga lume.

Abia acum observă Maia că în jurul lunii ardeau o mulţime de luminiţe, ce scînteiau cu vioiciune pe cer, întrecînd în strălucire tot ceea ce văzuse pînă atunci. De bucurie că vedea noaptea, luna şi stelele, şi că trăia vraja lor negrăită, nu ştia ce să mai facă. Despre toate acestea auzise, dar nu-i venise să creadă că pot fi chiar aşa de minunate.

Atunci răsună din nou, în apropiere, puternic, împrăştiindu-şi ecourile pînă cine ştie unde, cîntecul acela straniu, care cu siguranţă o trezise din somn.

Era un fel de ţîrîit melodios, împletit din tonuri atît de limpezi şi argintii, încît ai fi putut bănui că însăşi lumina lunii, în revărsarea ei, aducea cîntecul cu sine din înalt.

Privi numaidecît în jur să vadă cine cîntă. Numai că în jocul acela tainic de umbre şi lumini era foarte greu să poată deosebi ceva clar. Totul era învăluit în mister, deşi nu era decît realitatea, dar de o cutremurătoare măreţie.

Mica Maia nu mai putea să rămînă în adăpostul său. Simţea că trebuie să iasă, să-şi ia zborul către aceste noi splendori ale lumii.

"Natura mă va ocroti - cugetă ea - pentru că ştie că n-am nici un gînd rău."

Tocmai cînd era gata să-şi ia zborul în lumina albastră, ca să ajungă deasupra poienii scăldată în razele de lună, văzu lăsîndu-se în apropierea ei, pe o frunză de fag, o mică vietate înaripată, cum iarăşi nu mai văzuse nicicînd. Îndată după ce sosi, aceasta îşi îndreptă chipul spre lună. Îşi ridică puţin una din aripioarele subţiri. Şi apoi, cu mişcări iuţi, începu să-şi frece un picioruş în sus şi în jos, de marginea aripioarei.

Cine privea avea impresia că vietatea aceea cînta la o vioară. Iar din vioară răsuna ţîrîitul acela, în tonuri argintii, vrăjind noaptea cu lună.

- Fermecător ! şopti Maia. E pur şi simplu divin !

Şi-şi luă zborul. Noaptea de vară era călduţă şi liniştită, aşa încît mica albină nu se simţea mai înfrigurată decît în timpul zilei.

Ajungînd pe frunză, lîngă necunoscut, acesta îşi întrerupse brusc cîntecul, şi Maiei i se păru că niciodată nu fusese o tăcere mai adîncă decît atunci. Era de-a dreptul emoţionant. Şi printre frunzele întunecate se scurgea o lumină albă şi rece.

- Noapte bună ! rosti Maia repede şi foarte politicoasă, gîndindu-se că şi noaptea salutul trebuie să se facă în acelaşi fel ca şi ziua. Iar după asta adăugă grăbită: Iartă-mă, te rog, dacă te supăr, dar cîntarea dumitale are ceva atît de captivant, încît cine o aude nu-i poate rezista ; acordurile ei atrag...

Necunoscutul se uită spre Maia cu ochii mari.

- Ce fel de gînganie eşti dumneata ? întrebă el. Aşa ceva n-am mai văzut.

- Eu nu sînt cîtuşi de puţin o gînganie - glăsui ea gravă. Sînt Maia, din poporul albinelor.

- Ah ! Din poporul albinelor ? Da... da... - rosti necunoscutul. Voi vă petreceţi viaţa în timpul zilei, nu-i aşa ? Am auzit despre spiţa voastră de la arici. El îmi povestea că mînca uneori seara albinele moarte scoase de voi afară din stup.

- Da - recunoscu Maia puţin încurcată. Este adevărat. Casandra mi-a istorisit şi mie despre lucrul acesta. Ariciul vine în amurg şi, plescăind din limbă, ne caută morţii. Au povestit şi străjerii. Dar dumneata ai prieteşug cu ariciul ? Ariciul este una dintre lighioanele cele mai nesuferite.

- Nu găsesc cîtuşi de puţin - îşi dădu cu părerea necunoscutul. Noi, greierii de noapte, avem relaţii bune cu el. De bună seamă că încearcă uneori să pună laba pe noi, dar nu-i merge niciodată. De multe ori îl luăm în rîs, ba chiar îl şi atragem în jocurile noastre. Îl numim unchiaş. Fiecare trebuie la urma urmelor să trăiască, nu-i aşa ? Şi atîta timp cît nu mănîncă dintr-al nostru, ne este egal ce face.

Maia îşi clătină căpşorul. Felul său de a gîndi despre acest lucru era cu totul altul. Dar fiindcă nu voia să-l jignească pe cel cu care discuta, contrazicîndu-l, se mulţumi să-l întrebe prietenoasă :

- Aşadar, dumneata eşti un greiere ?

- Da, un greiere de noapte. Numai că ar fi bine să nu mă mai stinghereşti multă vreme. Trebuie să cînt. Este lună plină şi noaptea e fermecătoare.

- Ah, fă o excepţie ! îl rugă Maia. Şi povesteşte-mi ceva despre noapte !

- O noapte de vară este tot ce poate fi mai frumos pe lume - îi răspunse greierele. Ea îţi umple sufletul de fericire. Dar ceea ce n-ai înţeles din cîntul meu nu voi putea să-ţi tălmăcesc prin cuvinte. Şi pentru ce ar fi nevoie, în definitiv, să ştim întotdeauna totul ? Noi sîntem nişte biete fiinţe ce pricepem prea puţin despre viaţă, dar în schimb putem simţi întreaga măreţie a firii.

Şi, zicînd acestea, îşi reîncepu cîntecul său voios şi clar, şi argintiu, ce răsuna atît de pătrunzător, mai ales cînd îi ascultai de aproape, aşa cum se întîmpla atunci cu Maia.

Iar Maia şedea, fără cel mai mic murmur, in noaptea albastră de vară, ascultîndu-l şi meditînd adînc asupra rosturilor vieţii.

Deodată în jurul ei se făcu din nou linişte. Se auzi numai un zbîrnîit uşor, şi îl văzu pe greiere zburînd sub razele de lună.

"Noaptea aduce cu ea şi atîta melancolie !" se gîndi Maia.

Şi, fiindcă o cuprinse dorinţa să zboare spre o pajişte înflorită, pluti pînă pe malul pîrîului, unde crinii de

apă se oglindeau în undele repezi, care purtau cu ele şi tot clarul de lună.

Priveliştea era încîntătoare. Apa strălucea murmurînd. Iar crinii, cu capetele plecate, păreau că dorm.

"Au adormit de atîta fericire" - se gîndi mica albină.

Se aşeză pe una dintre petalele cele albe, în plină bătaie a lunii, şi nu mai putu să-şi ia ochii de la apa zglobie a pîrîului, în care aici se aprindeau şi aici se stingeau scîntei tremurătoare.

Pe malul celălalt sclipeau mestecenii şi se părea că ramurile lor sînt încărcate cu stele.

"Oare încotro o fi curgînd toată această apă ? se gîndi ea. Greierele are dreptate. Noi ştim atît de puţin despre lume..."

În clipa aceea auzi foarte aproape de ea, din potirul unui crin, o voce delicată, ca un clopoţel. Cineva încă nevăzut cînta aşa de frumos, cum nu-i mai fusese încă dat albinei să audă vreodată pe acest pămînt.

Inima începu să-i bată cu putere şi răsuflarea i se opri.

"Oh ! Ce se va întîmpla acum ? se întrebă ea. Ce-mi este dat să mai văd ?"

Crinul se clătină uşor şi Maia observă că una dintre petale se îndoi puţin de la margine spre interior. Şi, ţinîndu-se de petală, se văzu o mînă omenească foarte mică şi albă ca zăpada, cu nişte degeţele mărunte de neînchipuit.

Curînd după aceea se ivi un căpşor bălai şi un trupşor plăpînd şi luminos, purtînd un veşmînt alb.

Din cupa crinului ieşea o fiinţă omenească micuţă de tot.

Teama, dar şi încîntarea albinei din clipele acelea n-ar putea nimeni să le povestească.

Ea rămăsese împietrită. Şi nu putea să-şi mai ia ochii de la ceea ce se petrecea în faţa ei.

Făptura aceea omenească atît de măruntă se urcă pe marginea petalei. Îşi ridică apoi braţele spre lumina lunii. Şi cercetă, cu un surîs fericit, prin noaptea luminoasă, pămîntul ce aparţine oamenilor.

Apoi trupşorul acela străveziu se scutură uşor şi, deodată, din dreptul umerilor, i se desfăcură două aripioare gingaşe, mai albe decît lumina lunii şi mai curate decît omătul. Acestea îi treceau în sus de înălţimea capului cu plete bălaie, şi în jos îi ajungeau pînă la călcîie.

Niciodată, dar niciodată, nu mai văzuse Maia în viaţa ei ceva atît de fermecător.

Şi în timp ce fiinţa aceea omenească atît de mititică şi luminoasă se găsea astfel, cu mîinile îndreptate spre cer, glasul ei răsună din nou. Şi Maia îi înţelese cîntecul ce pătrundea în adîncul nopţii.

Din lumină-am răsărit,

Cerul cel senin mă-mbată.

Moartea după viaţă cată,

Sufletul mi-e nesfîrşit.

Şi Maia începu să plîngă cu hohote.

Nici ea singură n-ar fi ştiut să-şi explice ce o făcea să se simtă atît de tristă şi totodată atît de fericită.

Atunci fiinţa aceea omenească mică se întoarse spre ea.

- Cine plînge acolo ? întrebă cu o voce clară.

- Ah ! Asta sînt eu ! se bîlbîi ea. Iertaţi-mă dacă v-am supărat !

- Şi pentru ce plîngi ?

- Nu ştiu - răspunse Maia. Poate numai fiindcă sînteţi aşa de frumoasă ! Cine sînteţi ? Ah ! Spuneţi-mi şi mie, dacă nu îndrăznesc prea mult ! Cu siguranţă că sînteţi vreun înger !

- O, nu ! glăsui făptura mică, păstrîndu-şi înfăţişarea serioasă de mai înainte. Sînt doar o zînă a florilor. Însă poţi să-mi spui liniştită "tu". Şi ce faci tu, albinuţo, noaptea, afară, pe pajişte ?

Zîna zbură spre Maia. Se aşeză pe o petală uşor îndoită de crin, ce se legănă domol, şi se uită drăgăstoasă la mica albină. Şi în timp ce Maia îi povestea totul: ce ştiuse şi ce vrusese, şi cîte făptuise, ochii cei mari şi negri ai zînei, de sub fruntea ei albă şi de sub părul de aur - care însă în lumina lunii strălucea uneori ca argintul - n-o slăbiră nici o clipă.

După ce Maia îşi termină istorisirea, zîna florilor o mîngîie pe căpşor, privind-o cu atîta duioşie şi bunătate, că mica albină, de emoţie, simţi nevoia să-şi plece ochii. Şi, la rîndul ei, zîna îi povesti :

- Noi, zînele, vieţuim şapte nopţi. Însă trebuie să rămînem în floarea unde ne-am născut. Dacă părăsim această floare, în revărsatul zorilor trebuie să murim.

Maia făcu ochii mari de spaimă :

- O, iute, iute, zboară înapoi în floare ! strigă ea. Zîna îşi clătină capul cu mîhnire.

- Acum e prea tîrziu - rosti ea. Ascultă mai departe. Cele mai multe zîne îşi părăsesc totuşi florile, căci de faptul acesta depinde o mare fericire. Cine-şi părăseşte floarea, îndurînd o moarte timpurie, capătă mai 'nainte o putere miraculoasă. Primei fiinţe ce-i iese în cale poate să-i împlinească dorinţa cea mai arzătoare. Şi atunci cînd ea se hotărăşte definitiv să părăsească floarea ca s-aducă altora fericirea, îi cresc îndată aripi.

- Ah ! Cît este de minunat ! strigă Maia. În acest caz şi eu aş părăsi floarea. Trebuie să fie o mare bucurie ca să poţi împlini cuiva dorinţa cea mai arzătoare !

Albinei nu-i trecu însă prin minte că ea era, de fapt, cea dintîi fiinţă pe care o întîlnise zîna în calea ei de cum îşi luase zborul.

- Şi pe urmă - o întrebă ea - trebuie să mori ?

Zîna dădu din cap ; dar de data aceasta nu mai era tristă.

- Mai apucăm întîi să vedem şi purpuriul zorilor - îi spuse ea. Şi numai cînd roua începe să pice, sîntem sorbite de ceţurile subţiri ca nişte văluri ce plutesc pe deasupra ierburilor din pajişti. N-ai văzut că vălurile de ceaţă strălucesc albe de tot, ca şi cum ar avea înăuntrul lor o lumină ? Ei bine, lumina n-o dau decît zînele, cu aripile şi veşmintele lor sclipitoare. Şi, pe măsură ce ea sporeşte, noi ne prefacem în picături de rouă. Plantele ne sorb. Noi le ajutăm să crească şi să înflorească, pînă cînd din nou ne ivim ca zîne în potirele lor.

- Aşadar, tu ai mai fost cîndva o altă zînă ? o întrebă Maia. Într-o încordare ce făcea să-i stea inima.

Ochii serioşi ai zînei clipiră.

- Da. Însă am uitat. Noi uităm totul în timpul cît dormim în floare.

- Cît de plăcută este soarta ta ! exclamă Maia.

- Şi n-ai nici o dorinţă ? o întrebă zîna. Nu-ţi dai seama că tu eşti întîia fiinţă pe care am întîlnit-o, şi că pot să-ţi împlinesc cea mai mare dorinţă a ta ?

- Mie ? se miră Maia. Dar eu nu sînt decît o albină. Nu. Asta ar fi o fericire prea mare. Şi nici nu merit să fii atît de bună cu mine.

Inima Maiei bătea cu putere.

Oh ! Ea nutrea de multă vreme o dorinţă fierbinte, numai că nu îndrăznea să şi-o mărturisească. Însă zîna părea s-o fi ghicit. Căci ea zîmbea în aşa fel, încît Maia simţi că nu va fi în stare să-i ascundă această dorinţă.

- Ei ? o întrebă zîna, netezindu-şi o şuviţă de păr bălai de pe fruntea senină.

- Aş dori să-i cunosc pe oameni sub înfăţişarea lor cea mai frumoasă ! rosti repede şi avîntată albina, temîndu-se că i se va răspunde că o dorinţă atît de mare nu se poate realiza.

Dar zîna se ridică gravă şi liniştită. Ochii ei căpătară o strălucire dătătoare de speranţă. Prinse mîna tremurătoare a Maiei şi glăsui:

- Vino ! Vom zbura împreună. Dorinţa ta se va împlini !

CAPITOLUL UNSPREZECE

Călătoria cu zîna

Aşa zburară zîna şi Maia, prin noaptea de vară, pe deasupra pajiştii în floare. Iar cînd trecură peste pîrîu, chipul alb al zînei se văzu ca şi cum s-ar fi oglindit în undă o stea.

Cu cîtă bucurie se lăsa Maia condusă de această fiinţă drăgălaşă ! Ce-i drept, i-ar fi plăcut să-i pună o mulţime de întrebări importante ; dar nu îndrăznea. Era însă încredinţată că zîna ştie foarte bine ce trebuie să facă.

Pe cînd zburau împreună de-a lungul unei alei mărginite de plopi, puţin mai sus de înălţimea la care pluteau ele, se auzi zbîrnîind ceva. Apoi un fluture mare şi puternic, ca o pasăre de culoare întunecată, ţîşni prin faţa lor.

Zîna îi strigă :

- Opreşte-te o clipă, te rog !

Şi Maia rămase foarte mirată, văzînd cu cîtă supunere fluturele cel negru îi ascultă chemarea.

Se opriră cu toţii pe o creangă, a celui mai semeţ dintre plopi, în preajma lor, frunzişul tremurător susura sub lună. Iar dincolo de plopi, pînă departe, se vedea pămîntul cufundat în noaptea tăcută şi luminoasă.

Fluturele se aşezase chiar în faţa Maiei, bătut din plin de lumina lunii.

Îşi ridica încet aripile sale largi, apoi tot aşa de domol şi le lăsa, de parc-ar fi vrut să-i facă vînt cuiva cu ele. Şi în acest fel să-l răcorească.

Maia văzu că, de-a curmezişul, peste aripi, acesta avea un fel de dungi late, azurii. Capul, în schimb, părea să-i fie învelit într-o catifea de culoare închisă. Iar chipul - înfrumuseţat de doi ochi negri, arzători - părea că poartă o mască dintre cele mai ciudate şi mai pline de mister.

Ce neobişnuite erau aceste animale ale nopţii!

Maia tremura puţin.

I se părea că doarme şi visează cel mai fantastic dintre visele vieţii sale.

- Eşti foarte frumos ! îi spuse ea necunoscutului. Cu adevărat...

Şi se simţi nespus de bine.

- Cine te însoţeşte ? întrebă fluturele de noapte pe zînă.

- Este o albină - îi răspunse zîna. Am întîlnit-o pe cînd îmi părăseam floarea.

Se pare că fluturele ştia ce înseamnă lucrul acesta, fiindcă privi spre Maia cu un fel de invidie, se plecă în faţa ei, şi rosti rar şi cu un anumit tîlc :

- Fericito !

- Dar dumneata ai vreun prilej de mîhnire ? îl întrebă Maia mişcată.

Fluturele dădu din cap.

- Nu, asta nu - răspunse el amabil şi recunoscător, uitîndu-se la Maia cu o asemenea căldură, încît ea ar fi fost bucuroasă să lege numaidecît prietenie cu el, dacă n-ar fi fost atît de mare.

După aceea zîna florilor îl întrebă pe fluture dacă liliacul s-o fi dus să se culce.

- O, da - răspunse fluturele. S-a culcat de mult. Mi-ai pus, probabil, întrebarea, gîndindu-te la însoţitoarea ta ? adăugă el.

Zîna dădu din cap în semn că da, aşa este.

Maia ar fi avut tare multă poftă să afle ce este acela un liliac. Dar zîna se vedea că se grăbeşte.

Cuprinsă de un fel de nelinişte, care o făcea şi mai frumoasă, ea îşi dădu cosiţele strălucitoare pe spate.

- O noapte ţine atît de puţin ! glăsui zîna. Vino, Maia. Trebuie să ne grăbim.

- Nu vrei să te duc eu, pe spate, o bucată de drum ? o întrebă fluturele de noapte.

Zîna îi mulţimii.

- Altă dată ! zise ea.

"Asta n-o să se mai întîmple niciodată - se gîndi albina, mîhnită, pe cînd zburau mai departe - fiindcă în revărsatul zorilor zîna florilor va trebui să moară."

Fluturele de noapte mai rămase un timp locului, uitîndu-se după amîndouă, pînă cînd lumina ce izvora din veşmîntul zînei se făcu tot mai mică, mai mică, şi în sfîrşit se stinse în albastrul întunecat al depărtării.

Se întoarse încet apoi, într-o parte, pe frunza pe care se afla, îşi răsuci capul şi îşi privi aripile mari, cenuşii închise, cu dungi late, azurii. Şi rămase pe gînduri.

"Mi s-a spus de atîtea ori - medita el - că sînt cenuşiu, nesuferit, că înfăţişarea mea nu se poate asemui nici pe departe cu aceea a fluturilor de zi. Dar albina a văzut la mine numai ce am frumos."

Se mai gîndi şi dacă nu cumva este totuşi trist, aşa cum îl socotise Maia.

"Nu - îşi răspunse tot el, în cele din urmă. Acum nu mai sînt. De asta sînt sigur."

În această vreme, Maia şi zîna florilor zburau prin desişurile unei grădini. Sub luciul argintiu al lunii, grădina avea o frumuseţe pe care graiul omenesc n-o poate zugrăvi.

O adiere dulce şi ameţitoare, de rouă răcoroasă şi de flori adormite, învăluia sub vrajă toate aceste minunăţii de nerostit ale naturii.

Ciorchinii liliachii ai salcîmului luceau de prospeţime ; iar o tufă de trandafiri de iunie părea un petic de cer înflorit, presărat tot cu lumini roşii.

Palide şi triste se iveau şi stelele albe ale iasomiei, răspîndind în jurul lor un asemenea parfum, de pare-ar fi voit să-şi dăruiască, în ceasul acela, cu dinadinsul, tot ceea ce ele aveau mai de preţ.

Şi Maia se simţi atît de tulburată, încît se prinse de o mînă a zînei, ai cărei ochi scînteiau, plini de lumină şi de bucurie.

- Cine şi-ar fi putut închipui aşa ceva ! exclamă ea entuziasmată. Şi cine-ar fi crezut că sînt cu putinţă asemenea minunăţii ?

Dar tot în momentul acela zări ceva care-i străpunse inima de mîhnire.

- O ! strigă ea. Priveşte ! A căzut o stea ! Rătăceşte prin preajma noastră, şi nu-şi va mai regăsi locul din cer.

- Este un licurici - îi explică zîna cu răbdare.

Şi abia acum pricepu Maia - ceea ce de la început o uimise - de ce-i era atît de dragă zîna.

Pentru că zîna nu rîdea niciodată de neştiinţa ei. Şi, ori de cîte ori o vedea că nu poate înţelege un lucru oarecare, o ajuta să şi-l desluşească în sărmana ei minte.

- Sînt nişte făpturi cu totul aparte - continuă zîna. Au propria lor lumină, şi şi-o poartă cu ei peste tot, prin noaptea călduţă. În felul acesta reuşesc să risipească întunericul de sub cupolele tufişurilor, unde lumina lunii nu poate pătrunde. Şi se găsesc uşor unii pe alţii. Mai tîrziu, după ce o să ajungem la oameni, ai să cunoşti pe unul dintre ei...

Maia voia să afle de ce trebuie să se desfăşoare lucrurile chiar în felul acesta.

- Vei vedea numaidecît - îi răspunse zîna florilor.

Între timp ajunseră lîngă un boschet, unde creşteau, înghesuiţi, arbuşti de iasomie şi tufe de caprifoi.

Acolo se coborîră pe pămînt, în imediata vecinătate a boschetului, de sub bolta căruia răzbăteau pînă la ei nişte şoapte abia auzite.

Zîna făcu semn unui licurici să se apropie.

- Fii aşa de bun - îl rugă ea pe licurici - şi luminează-ne puţin. Vrem să trecem de frunzarul acesta întunecat şi să pătrundem înăuntrul boschetului de iasomie.

- Dar lumina pe care o răspîndeşti tu este mai vie decît a mea - răspunse licuriciul.

- Aşa cred şi eu - îşi dădu cu părerea Maia, de fapt mai mult ca să-şi poată ascunde sub cuvinte emoţia.

- Eu însă voi fi nevoită să mă-nfăşor într-o frunză - le explică zîna - altminteri oamenii, văzîndu-mă, s-ar putea speria. Şi asta pentru că zînele nu li se arată oamenilor decît în vise.

- Atunci e altceva - recunoscu licuriciul. Tu ştii mai bine cum îti pot fi de folos. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Dar făptura asta ce te însoţeşte n-o să-mi pricinuiască oare vreun neajuns ?

Zîna dete din cap în semn că "nu", şi licuriciul o crezu imediat. Zîna florilor luă apoi o frunză în care se înfăşură cu grijă, aşa ca să nu i se vadă strălucirea veşmîntului. Pe urmă culese o floare mică, albastră, un clopoţel, pe care îl găsise în iarbă, şi-l puse ca un coif pe părul ei sclipitor.

Nu-i mai rămăsese la vedere decît chipul alb. Însă acesta era aşa de mic, încît, cu siguranţă, nimeni nu putea să-l observe.

Îl rugă pe licurici să-i vină pe umăr şi să-şi acopere cu aripa lămpiţa dintr-o parte, aşa ca să nu-i bată lumina în ochi. După aceea o luă pe Maia de mînă şi-i spuse :

- Acum vino. Cel mai bine este să trecem pe-aici.

Albina se gîndea încă la ceea ce-i povestise zîna înainte, o întrebă, în vreme ce păşeau pe o rămurică :

- Oamenii visează cînd dorm ?

- Nu numai atunci - îi răspunse zîna. Ei visează, cîteodată, şi cînd sînt treji. În asemenea clipe îi vezi cufundaţi în gînduri, cu capul puţin plecat într-o parte şi cu ochii cătînd spre depărtări, ca şi cum ar încerca să vadă pînă-n adîncul cerului. Visele lor sînt întotdeauna frumoase. De aceea şi noi nu ne arătăm lor decît în vise.

Dar, deodată, zîna îşi duse degeţelul subţire la buze. Dădu la o parte crenguţa înflorită de iasomie şi o împinse pe Maia puţin mai în faţă.

- Uită-te acum în jos - îi spuse ea încet. Vei vedea acolo ceea ce ţi-ai dorit.

Şi mica albină văzu în lumina lunii doi oameni şezînd pe aceeaşi bancă. Erau un băiat şi o fată. Ea îşi lăsase capul pe umărul lui. Iar el o cuprinsese, strîns, cu braţul, de parc-ar fi voit s-o apere.

Şedeau amîndoi tăcuţi, cătînd cu ochii larg deschişi în noapte. Era atîta linişte, ca şi cum amîndoi ar fi fost adormiţi. Numai în depărtare se auzeau greierii cîntînd. Şi lumina lunii luneca încet peste frunze.

Maia privea, plină de-ncîntare - fără să scoată nici o vorbă figura fetei.

Deşi, la prima vedere, ea părea tristă şi palidă, faţa-i iradia totuşi de o mare fericire, ca de o lumină tainică.

Mai sus de ochii ei mari îi văzu părul, la fel de auriu ca al zînei. Iar în păr îi licărea toată lumina cerului nopţii, aceleia de vară.

Pe buzele ei roşii, uşor întredeschise, flutura o undă de melancolie, dar şi de bucurie totodată, din care se putea înţelege că era gata să-şi dăruiască toată fiinţa doar ca bărbatul de lîngă ea să fie fericit.

Şi iată că fata se întoarse spre el, îl cuprinse după gît, şi îi spuse ceva. Iar pe chipul lui se aşternu un surîs aşa de fermecător, cum Maia nici nu-şi putuse închipui că poate să zîmbească o făptură de pe pămînt. Şi ochii i se umplură de o asemenea mulţumire şi încredere în sine, de parcă tot pămîntul acesta larg ar fi fost al său, iar suferinţa şi ceea ce e rău pe pămînt ar fi pierit pentru veşnicie.

Maia nu mai încercă să afle ce răspuns îi dete el fetei.

Inima îi bătea, ca şi cum toată fericirea, pe care vedea că o trăiau acei oameni, ar fi fost a ei.

- Am văzut acum cel mai minunat lucru dintre toate cîte puteau vreodată să vadă ochii mei! şopti ea emoţionată. Şi-am înţeles că oamenii atunci sînt cei mai frumoşi, cînd se iubesc.

N-a ştiut niciodată cît timp a stat aşa, tăcută, printre frunze, pierdută în admiraţie. Dar cînd se întoarse, lumina licuriciului se stinsese şi zîna nu mai era.

Şi tot în acea clipă zări, prin deschizătura boschetului, departe peste cîmpie, la orizont, o dungă îngustă, roşie, de lumină.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Alois Şaptepuncte

Cînd Maia se trezi a doua zi de dimineaţă în adăpostul ei din pădure, soarele se înălţase de mult deasupra coroanelor de fagi.

La început crezu că toate întîmplările ultimei nopţi nu fuseseră decît un vis frumos. Dar imediat îşi

reaminti că se întorsese la culcuşul ei abia în zori, cînd se răcorise. Iar acum era aproape de amiază.

Nu. Totul era adevărat. Îşi petrecuse noaptea cu zîna şi îi văzuse pe oamenii aceia care se îmbrăţişau în boschetul de iasomie.

Afară, soarele dogorea ca focul deasupra frunzelor. Sufla un vînt cald. Se auzeau bîzîind toate neamurile de gîze.

Ah ! Dar ce ştiau ele, toate celelalte gîze, şi ce ştia ea !

Era atît de mîndră de aventura sa, că nici nu nimerea să iasă mai repede afară, socotind că toţi or să-i citească numaidecît pe obraz cîte i se-ntîmplaseră ei.

Numai că afară, sub soare, toate lucrurile îşi urmau drumul lor firesc.

Nimic nu se schimbase, şi nimic nu mai amintea de noaptea albastră.

Gîzele zburau, se salutau între ele şi îşi vedeau de drum mai departe. Ceva mai încolo, în tremurul văzduhului fierbinte, deasupra florilor de vară zvelte şi felurit colorate, se vedea o forfotă mare.

Maia însă deveni deodată tristă, fiindcă îşi dădu seama că ea n-avea, de fapt, pe nimeni pe lume, căruia ar fi putut să-i împărtăşească fie bucuriile, fie durerile.

De aceea nici nu se putea hotărî să-şi înceapă zborul laolaltă cu celelalte gîze.

"Am să mă întorc în pădure - se gîndi ea. Acolo domneşte o atmosferă sărbătorească, ce se potriveşte foarte bine cu starea mea sufletească de acum."

Nimeni dintre aceia care străbat repede şi fără să ia aminte potecile bătătorite n-are habar cîte taine şi minunăţii se ascund în umbra deasă a pădurii.

Pentru ca să le descopere, n-ar trebui decît să-şi facă puţin loc printre crenguţele tufişurilor. Să lase să-i rătăcească privirile peste rugii de mure, către ierburile înalte, sau peste muşchiul mărunt şi des.

Pe sub frunzele umbroase ale plantelor, în găurile din pămînt şi în scorburile copacilor, în scoarţa putregăită de timp a unor trunchiuri prăbuşite sau în păienjenişul de încolăcituri ale rădăcinilor ce se tîrăsc la suprafaţa pămîntului ca nişte trupuri de şerpi, se desfăşoară, ziua şi noaptea, o viaţă activă şi felurită, plină de bucurii şi de primejdii, plină de luptă, de suferinţă şi de bucurii.

Despre toate acestea, mica Maia - pe cînd zbura printre trunchiurile întunecate sau pe sub acoperişul cel verde al frunzelor - n-avea idee decît într-o foarte mică măsură.

Izbutise totuşi să observe prin iarbă o urmă îngustă, o cărăruie, ce străbătea desişurile şi luminişurile.

Cîteodată i se părea că soarele pierise după nori, într-atîta devenea de adîncă umbra pe sub coroanele semeţe ale copacilor sau în hăţişurile tufelor.

Zbură apoi mai departe, prin lumina puternică, verde-aurie, trecînd pe deasupra micuţelor păduri de ferigi, cu frunzele lor late, sau a rugilor de mure în floare.

În cele din urmă, pădurea îşi deschise porţile boltite, acoperite cu frunze, şi Maia zări, sub soarele de aur, o holdă întinsă de grîu. Printre spice, scînteiau albăstrelele şi macii.

Albina se opri pe creanga unui mesteacăn ce străjuia pe o latură ogorul. Şi în pacea acelei zile tihnite, privi, fermecată, marea de aur, întinsă pînă dincolo de zare şi legănată uşor de un vînticel sfios de vară, ce bătea domol, ca nu cumva să tulbure în vreun fel liniştea acestei atît de frumoase lumi.

Cîţiva fluturi mici, de culoare cafenie, se jucau în apropierea mesteacănului, printre spice, de-a "din mac în mac".

Acesta este un joc foarte îndrăgit de fluturii tineri. Fiecare fluture ia loc pe cîte o floare. Trebuie însă neapărat să fie un jucător mai mult decît numărul florilor. Acesta vine în mijlocul cercului şi strigă. Cînd

se aude strigătul, ceilalţi trebuie să zboare şi să-şi schimbe florile. Cine ajunge prea tîrziu nu mai găseşte nici o floare liberă. Trece atunci în mijloc şi trebuie să strige el.

Jocul este foarte amuzant.

Maia se uită un timp la jocul fluturilor, distrîndu-se foarte bine.

"Albinele cele mici din stupul nostru ar putea şi ele să înveţe acest joc - se gîndi Maia. Numai că atunci ar trebui să-l numim <<din cămăruţă-n cămăruţă>>. Deşi poate că nu s-ar învoi Casandra."

În momentul acela mica Maia îşi reaminti de casă şi se întrista. Dar nu putu să se gîndească prea mult la lucrul acesta, căci cineva din preajmă îi ţipă :

- Bună ziua ! Pe cît pot să-mi dau seama, eşti... o fiară... Maia se sperie şi se întoarse repede către noul venit.

- Nicidecum - îi răspunse ea. Te asigur că nu...

Alături de ea venise o insectă scundă, de culoare roşie-cafenie, cu şapte puncte negre pe ea. Sub această cupolă roşcată, care, de altminteri, avea un luciu superb, se vedea un căpşor foarte mic şi negru, cu doi ochişori luminoşi, scînteietori. Şi Maia mai observă abia acum şi nişte picioruşe subţiri. Acestea se iveau aproape invizibile, ca nişte fire de aţă, de sub cupola punctată pe care o susţineau pe cît puteau mai bine.

Mărunţelul acesta rotund ţipase la Maia.

Dar cu toată înfăţişarea lui atît de ciudată, albinei îi plăcu. Avea în firea lui ceva atrăgător.

- Hei, cine eşti ? îl întrebă ea. Cît mă priveşte pe mine, sînt Maia, din poporul albinelor.

- Nu cumva vrei să mă jigneşti ? se supără mititelul. Eu cred că nu ţi-am dat nici un motiv. Ia seama...

- Dar cum îţi închipui aşa ceva ? întrebă Maia surprinsă. Ăsta-i adevărul. Nu te cunosc.

- Asta ar putea s-o spună oricine - continuă grăsuliul. Dar am să-ţi ajut să-ţi reaminteşti. Ia numără !... Şi mititelul începu să se învîrtească încet, pe loc.

- Să-ţi număr punctele ?

- Da, da ! Te rog ! glăsui gîndăcelul.

- Sînt şapte puncte ! constată Maia.

- Atunci ? întrebă gîndăcelul. Nici acum nu-ţi dai seama ? Aşadar, trebuie să-ţi spun eu ? Mă numesc întocmai cît ai numărat dumneata. Aparţin familiei Şaptepuncte, a buburuzelor cu şapte puncte. Mă numesc Alois şi sînt de meserie poet. Oamenii însă îmi spun şi gîndăcelul Măriuţă. Îi priveşte. Dar cred că toate astea le ştiai oricum...

Maia nu îndrăzni să mărturisească pe faţă că nu ştia, fiindcă se temu să nu-l supere pe Alois.

- O ! continuă Alois. Trăiesc din lumina soarelui, din tihna fiecărei zile şi din bunătatea oamenilor.

- Dar nu te hrăneşti cu nimic ? îl întrebă Maia, cu mirare.

- Ba da, cu păduchi de plante. Dumitale nu-ţi plac ?

- Nu - îngăimă Maia. Asta este ceva care...

- Ce este ? Ce ?

- Nu se obişnuieşte la noi... - îngăimă Maia intimidată.

- Nu mă mir de loc ! strigă Alois, încercînd să dea dintr-un umăr, lucru care bineînţeles nu-i reuşi, din pricina cupolei sale scorţoase din spinare. Ca o burgheză ce eşti, nu faci decît ceea ce se obişnuieşte.

Dacă şi noi, poeţii, am face la fel, n-am ajunge prea departe. Ai puţină vreme ?

- Am - răspunse Maia.

- Atunci am să-ţi recit o poezie. Aşază-te colea, liniştită, şi închide ochii ca să nu te tulbure privelişte a din jur. Poezia se numeşte "Degetul omului". Este compusă pe temeiul unei întîmplări trăite chiar de mine. Mă asculţi ?

- Da - glăsui Maia. Am să fiu atentă la fiecare cuvinţel.

- Aşadar:

DEGETUL OMULUI

Peste mine ştiu c-ai dat

Într-o clipă fericita.

Eşti rotund, dar deşirat,

Şi-ntr-o parte, rotunjită,

Ai o pavăză tesită,

Care-ţi este de folos,

Şi ţi-o ţii prinsă de jos.

- Ce spui ? întrebă Alois, după o scurtă tăcere. Avea lacrimi în ochi, şi glasul îi tremura.

- "Degetul omului" m-a impresionat destui de mult - îşi spuse părerea Maia, puţin cam încurcată, fiindcă, la drept vorbind, avusese prilejul să audă lucruri mai frumoase decît acesta.

- Cum ţi se pare forma ? stărui Alois, zîmbind melancolic.

- E rotundă, dar deşirată, cum ai spus chiar dumneata în versuri - îi răspunse Maia.

- Vorbesc de forma artistică. Mă refer la forma poeziei mele.

- Ah ! exclamă Maia. Ei, da, o găsesc bună...

- Nu-i aşa ? se entuziasmă Alois. Vrei să spui, desigur, că opera aceasta se poate pune în rîndul celor mai reuşite pe care le cunoşti, şi că trebuie să te frămînţi mult ca să mai afli ceva asemănător. Arta este datoare să aducă, înainte de toate, ceva nou. Iată ce le lipseşte celor mai mulţi poeţi. Şi apoi măreţia... Nu reuşesc să fie destul de mari.

- Da - încuviinţă Maia. Cred...

- Încrederea dumitale neclintită în valoarea mea, pe care mi-ai mărturisit-o - glăsui Alois - mă face să roşesc. îţi mulţumesc. Şi acum trebuie să plec, fiindcă singurătatea este podoaba artistului. Rămîi cu bine.

- Adio ! răspunse Maia, care, ca să fim sinceri, nu prea înţelesese de loc ce voise să spună mărunţelul. "Dar - se gîndi ea - poate că el o fi ştiind ce-o fi vrut să spună. Deşi, de fapt, mare nu prea se vede a fi. Însă poate că mai creşte..."

Se uită după el cum se urca, harnic, pe o creangă. Picioruşele îi erau atît de subţiri, încît aproape nu se puteau zări. Şi se părea că e purtat de nişte patine cu rotiţe pe dedesubt.

Pe urmă Maia începu să privească iarăşi holdele aurii de grîu, prin care se hîrjoneau fluturii. Şi acestea îi făcură cu mult mai multă plăcere decît creaţiile artistice ale lui Alois Şaptepuncte.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cetatea tîlharilor

Ah! Cu cîtă veselie începuse ziua aceea. Şi cu cîtă spaimă, ce groaznic s-a terminat!

Cu puţin înainte, însă, Maia mai făcuse încă o cunoştinţă foarte curioasă.

Asta se petrecea pe la amiază, în preajma unui mare şi foarte vechi butoi cu apă.

Albina se găsea între nişte înmiresmate flori de soc, ce se oglindeau în apa liniştită şi întunecată din butoi.

Puţin mai sus de locul unde se găsea ea, o prigorie cînta aşa de frumos şi cu atîta voioşie, încît micuţei Maia îi păru tare rău că nu-i era cu putinţă să lege prieteşug şi cu păsărelele. Însă ele, una că erau prea mari, şi alta, obişnuiau să mănînce gîzele. Acestea le erau cusururile.

Maia sta ascunsă într-unul din mănunchiurile mici şi albe de flori de soc, ascultînd cîntecul şi clipind din ochi, pentru că soarele o izbea cu săgeţile lui ascuţite, cînd, de alături se auzi cineva oftînd.

Iar cînd se întoarse, văzu făptura cea mai neobişnuită pe care o întîlnise vreodată.

La prima vedere i se păru că aceasta are cel puţin cîte o sută de picioare de fiecare parte. Era cam de trei ori mai lungă decît Maia, însă subţire, mergînd aproape lipită de pămînt şi nu avea aripi.

- Cerule, ce-o mai fi şi asta ? strigă Maia peste măsură de mirată. Îmi închipui că poţi să fugi, nu glumă !

Străinul o privi gînditor.

- Mă îndoiesc că este aşa ! îi răspunse el. Oricum, ar putea să fie şi mai bine. Am, ce-i drept, multe picioare. Dar, ştii ? Pînă apuc să le urnesc pe toate, trece prea mult timp. A fost o vreme cînd încă nu pricepusem lucrul acesta. Pe atunci îmi doream să am cîteva perechi de picioare în plus. Dar fiecare se iveşte pe lume cum îi este soarta ! Dumneata cine eşti ?

Maia se recomandă.

Necunoscutul se înclină, mişcîndu-şi totodată cîteva din multele lui picioare.

- Mă numesc Ieronim - spuse el - şi fac parte din spiţa miriapodelor. Noi sîntem dintr-un neam străvechi, şi înfăţişarea noastră provoacă pretutindeni uimire. Nici nu mai sînt alte făpturi care să se poată mîndri cu un număr atît de mare de picioare. După cîte ştiu, la celelalte fiinţe numărul cel mai mare de picioare este de opt.

- Eşti extrem de interesant - recunoscu Maia - şi ai o culoare cu totul aparte. Dar familie ai ?

- Asta nu. Ce-ţi trece prin cap ? glăsui miriapodul. La ce mi-ar folosi ? Noi ieşim din ou, şi cu asta basta. Dacă noi n-o să fim în stare să ne ţinem pe propriile noastre picioare, cine-ar mai putea s-o facă ?

- Asta-i foarte adevărat ! rosti Maia. Dar nici aşa, alte relaţii, cu ceilalţi, nu ai ?

- Nicidecum, mititico. Mă mulţumesc să-mi caut hrana şi... să am îndoieli.

- Ah ! Şi ce fel de îndoieli ai ?

- Aşa sînt eu făcut - îi replică străinul. Trebuie să am mereu îndoieli.

Maia se uită la el mirată, cu ochii mari.

Nu pricepea nimic din cîte îi sporovăia. Şi nici n-ar fi vrut să pară că este una dintre acele fiinţe curioase, care îşi vîră nasul în treburile altora.

- Mă îndoiesc, de pildă - glăsui după un răstimp Ieronim - că ţi-ai aflat aici cel mai nimerit loc pentru popas. Nu ştii ce se găseşte, dincolo, în salcia aceea mare ?

- Nu.

- Iată, vezi ? M-am îndoit numaidecît că ştii. Acolo se găseşte cetatea gărgăunilor.

Maia fu aproape să cadă dintre flori, atît de tare se înfricoşă. Se făcu galbenă ca ceara şi, tremurînd de spaimă, întrebă :

- Unde se află, precis, această cetate ?

- Vezi, colo, în rămuriş, pe trunchiul acela de salcie, un cuib de grauri părăsit ? Este atît de rău aşezat, încît de la început am avut îndoiala că va putea fi folosit vreodată de grauri. Cînd un asemenea cuib nu-şi are faţa spre răsărit, orice pasăre cuminte stă la îndoială dacă să se aşeze înăuntru sau ba. Însă gărgăunii şi-au făcut acolo sălaşul şi l-au întărit. Este cea mai mare aşezare a gărgăunilor din întreaga ţară. Şi-ar trebui, la urma urmelor, să ştii un lucru observat chiar de mine însumi, şi anume că aceşti tîlhari vă urmăresc pe voi, albinele, să vă distrugă.

Maia aproape că nu-l mai auzea. Desluşea acum limpede zidurile mohorîte ale cetăţii, pe fondul verde al frunzelor.

Şi răsuflarea i se opri.

- Trebuie să fug de-aici, cît mai repede cu putinţă - ţipă ea.

Dar, tot în acea clipă, răsună în spatele ei un rîs rău şi puternic. Şi, imediat, se simţi prinsă cu atîta brutalitate de ceafă, încît crezu că o să i se frîngă gîtul.

Niciodată în viaţa ei nu a mai putut apoi Maia să uite rîsul acesta.

Răsunase din umbră, plin de batjocură, avînd în el amestecat ceva ce aducea cu un înfiorător zăngănit de zale.

Ieronim o luă şi el îndată la goană, punîndu-şi în mişcare toate picioarele, şi îşi dete drumul printre crengi, în butoiul cu apă.

- Mă îndoiesc c-o să-ţi meargă prea bine - îi mai strigă el.

Însă cuvintele acestea n-au mai fost auzite de sărmana albinuţă.

Ea nu putea să facă nici o mişcare, atît de tare era încleştată. Vedea numai un braţ învelit în zale aurite. Apoi în faţă îi apăru şi un cap uriaş, cu nişte fălci îngrozitoare.

În primul moment îşi închipui că are de-a face doar cu o viespe foarte mare ; dar imediat îşi dădu seama că a căzut în ghearele unui gărgăune.

Dihania aceea vărgată în negru şi alb era cel puţin de patru ori mai mare decît ea.

Pînă la urmă însă glasul îi reveni şi începu să strige după ajutor cît o ţineau puterile.

- Potoleşte-te, ştrengăriţo - o sfătui gărgăunele cu o ironică prietenie, rînjind totodată răutăcios către

Maia. N-o să ţină mult... şi o să fim gata.

- Dă-mi drumul! ţipă Maia. Sau te împung în inimă!

- Chiar în inimă ? hohoti tîlharul. Înseamnă că eşti curajoasă. Numai că te pripeşti degeaba, micuţo !...

Pe Maia o cuprinse o furie grozavă.

Îşi încorda toate forţele. Se răsuci şi, scoţînd strigătul ei obişnuit de luptă, sonor şi ascuţit, îşi repezi acul direct în mijlocul pieptului duşmanului.

Dar se petrecu un lucru înspăimîntător. Acul se îndoi fără să-i poată străpunge pieptul. Căci acul ricoşase în platoşa duşmanului.

Ochii gărgăunelui scînteiau de ură.

- Aş putea să-ţi retez pe loc capul, micuţo, ca să te pedepsesc pentru neruşinarea ta - rosti el înverşunat. Şi aş fi făcut-o, dacă reginei mele nu i-ar plăcea mai mult să mănînce albine vii decît albine moarte. Iar un ostaş vrednic, cînd găseşte o bucăţică grăsuţă, aşa cum eşti tu, o duce neapărat reginei sale.

Şi el se ridică în văzduh cu Maia, zburînd de-a dreptul către cetatea tîlharilor.

"Nu ! Asta mi se pare totuşi prea mult - se gîndi biata albină. Nimeni n-ar putea să-ndure atîta!"

Şi îşi pierdu cunoştinţa.

După mai multă vreme, cînd îşi reveni din ameţeală, simţi în jurul său o căldură înăbuşitoare. Lumina se îngîna cu întunericul... În aer domnea un miros iute, pătrunzător, mai de nesuportat decît tot ce îndurase pînă atunci.

Încetul cu încetul mintea i se limpezi, dar o tristeţe apăsătoare îi cuprinse inima.

Ar fi vrut să plîngă şi nu putea.

- N-am fost încă mîncată! îşi zicea ea, tremurînd. Dar asta se poate petrece în fiecare clipă.

Prin pereţii închisorii sale răzbăteau desluşit glasuri. Ba mai observă că printr-o crăpătură îngustă pătrundea pînă la ea o rază de lumină.

Gărgăunii nu-şi construiesc pereţii din ceară, ca albinele, ci dintr-un material uscat, ce seamănă cu o hîrtie pufoasă şi murdară.

În dunga aceea slabă de lumină, ce pătrundea pînă în celula ei, izbuti să cerceteze locul din jurul său. Şi aproape că înţepeni de spaimă văzînd că peste tot zăceau numai cadavre.

Chiar la picioarele sale, lungit pe spate, era un mic gîndac de trandafir. Iar ceva mai încolo recunoscu rămăşiţele unui alt gîndac, mare, din spiţa aşa-numită a "alergătorilor". Acesta fusese rupt în două. Şi pretutindeni se mai vedeau aripioare sau resturi de albine sacrificate.

- Ah ! Tocmai mie trebuia să mi se-ntîmple una ca asta ! se jelui încetişor Maia.

Şi, tremurînd de frică, se ghemui în colţul cel mai ascuns al acestei cumplite încăperi, nemaiîndrăznind să facă nici o mişcare.

Atunci se auziră din nou, destul de tare, prin perete, glasurile gărgăunilor. Şi Maia, împinsă de deznădejde în faţa morţii, se tîrî pînă la crăpătura din perete şi se uită prin ea.

Dincolo zări o sală mare, plină cu gărgăuni, iluminată orbitor de o mulţime de licurici robi.

Pe un jilţ, în mijlocul supuşilor săi, se găsea regina. Părea să aibă loc un sfat important.

Iar Maia înţelegea fiecare cuvînt.

Dacă monştrii aceştia strălucitori nu i-ar fi provocat atîta groază, fără îndoială că i-ar fi admirat, nu numai pentru puterea, ci şi pentru frumuseţea lor.

Pentru prima oară îi vedea din apropiere pe tîlhari cum arătau.

Cu uimire, dar şi cu frică, se uită ea la bogatele armuri de aur, vrîstate cu dungi negre, ce le acopereau trupurile de sus şi pînă jos.

Impresia pe care ei i-o provocau era aidoma cu aceea pe care o are un copil cînd zăreşte pentru întîia oară un tigru.

Un străjer patrula de-a lungul zidurilor, îmboldindu-i pe licurici să lumineze cît mai bine sala.

Străjerul le dădea poruncile cu un glas ameninţător, însă scăzut, ca să nu tulbure sfatul. Şi, pe rînd, îi izbea cu o bîtă lungă, şuierîndu-le :

- Luminează mai cu putere, sau te sfîşii!

Se petreceau lucruri cumplite în cetatea gărgăunilor. Deodată Maia o auzi pe regina gărgăunilor glăsuind :

- Va să zică, rămîne stabilit. Mîine dimineaţă, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, războinicii se vor aduna. Şi vor ataca oraşul albinelor din parcul castelului. Stupul va fi jefuit şi se vor lua, pe cît posibil, mai mulţi robi. Acela care va izbuti să o ia prizonieră pe Elena a opta, regina albinelor, şi să mi-o aducă vie, va fi înălţat la rangul de cavaler. Fiţi îndrăzneţi şi aduceţi-mi o pradă cît mai bogată. Şi cu aceasta închid sfatul. Duceţi-vă şi

vă odihniţi !

Rostind acestea, ea se ridică şi, urmată de suită, părăsi sala.

Micuţa Maia fu gata-gata să izbucnească într-un plîns cu hohote.

- Poporul meu de albine ! suspină ea. Patria mea !

Îşi duse amîndouă mîinile la gură, apăsîndu-şi-o ca să nu ţipe. Deznădejdea ei ajunsese fără margini.

- Ah ! De-aş fi murit mai înainte de-a fi auzit acestea toate ! gemu ea. Nimeni nu va putea să le dea de veste alor mei. Şi ei vor fi loviţi prin somn şi nimiciţi. O, Doamne, Doamne, ce-aş putea să fac ca şi eu, şi întreg poporul albinelor să scăpăm din nenorocirea ce ne pîndeşte ?

În sală, licuricii, după ce îşi stinseseră felinarele, fuseseră mîncaţi.

Pe nesimţite, se strecură şi în închisoarea ei ceva din lumina slabă a amurgului. De afară i se păru că aude cîntecul nocturn al greierilor.

Niciodată nu trăise albina ceva mai îngrozitor decît clipele ce se scurgeau atît de greu aici, în tainiţa plină de cadavre.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Evadarea

Curînd însă deznădejdea micii albine începu să facă loc unei hotărîri curajoase.

Se simţea, ca şi cum abia atunci şi-ar fi reamintit că ea era, de fapt, o albină.

"Lîncezesc în temniţă, plîngînd şi jelindu-mă, ca şi cum n-aş fi în stare să chibzuiesc şi n-aş avea puterea să lupt, îi trecu prin minte fulgerător. Oh ! Puţină cinste mai fac poporului meu ameninţat şi reginei mele ! De vreme ce, oricum, va trebui să mor, să rămîn măcar cu fruntea sus, să mă arăt curajoasă, şi să nu las neîncercată nici o posibilitate pentru salvarea alor mei."

Şi dînd uitării tot timpul acela lung cît trăise despărţită de casă şi de ai săi, se simţi mai legată de ei decît oricînd. Iar noua răspundere, ce apăsa, pe neaşteptate, pe umerii săi, îi dădu puterea de a lua o mare decizie, ca şi curajul necesar.

"Dacă va fi dat ca ai mei să fie învinşi şi nimiciţi, vreau să le-mpărtăşese şi eu soarta - cugetă ea. Dar, mai înainte, sînt datoare să fac şi imposibilul ca să-i scap."

- Trăiască regina mea ! strigă.

- Linişte acolo înăuntru ! o repezi cineva, aspru, de afară.

Brrr ! Ce voce-nfricoşătoare !

Cu siguranţă că era străjerul, care îşi făcea rondul. Se părea că trecuse de miezul nopţii.

Cînd paşii străjerului încetară să se mai audă, Maia porni numaidecît la acţiune. Întîi începu să lărgească spărtura din peretele ce da spre sala de consiliu.

Nu i-a fost greu - deşi bineînţeles i-a trebuit mult timp - ca să smulgă bucăţică cu bucăţică din peretele poros şi să-şi poată face o ieşire suficient de largă.

În sfîrşit, izbuti să se strecoare dincolo.

O făcu cu multă atenţie şi cu inima bătîndu-i de teamă, ştiind că, de-ar fi fost cumva descoperită, faptul acesta ar fi costat-o viaţa. De undeva, din tainicile afunduri ale cetăţii, răsuna un sforăit sonor.

În sală stăpînea o lumină tulbure, albastră, ce pătrundea înăuntru dinspre intrare.

Maia îşi dete seama că aceasta nu era altceva decît lumina lunii. Şi păşi mai departe, în vîrful picioarelor, de-a lungul pereţilor, pe unde umbra era mai neagră şi o ascundea mai bine.

Din sală, spre ieşire, se făcea mai întîi un coridor lung şi îngust. Pe acolo pătrundea lumina cerească a nopţii.

Maia zări acum, undeva, foarte departe, în adîncul nemărginit al cerului, o stea scînteind, şi oftă din băieri:

- Oh ! Libertatea !

Coridorul fiind mai bine luminat, Maia înainta pas cu pas, furişîndu-se şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de poartă.

"Dacă acum îmi iau zborul - socoti ea - sînt îndată afară."

Inima i se zbătea în piept, de parc-ar fi fost gata să-i sară afară.

Deodată, în umbra porţii, zări pe un străjer sprijinindu-se de o coloană.

Simţi cum îi înţepenesc picioarele şi se opri pe loc. Orice speranţă i se spulberă.

Mai departe nu putea să treacă.

Ce avea de făcut ?

"Cel mai înţelept lucru ar fi să mă întorc !" se gîndi ea.

Însă vederea uriaşului din faţa porţii o ţintuise, ca vrăjită.

Acesta părea că priveşte, cu totul pierdut în gînduri, tabloul acelei nopţi luminate de lună. Bărbia şi-o

sprijinise în palmă. Capul îi era uşor înclinat.

Şi cum îi mai strălucea platoşa de aur sub razele lunii !

În ţinuta lui era ceva care o emoţiona pe Maia.

"Pare atît de trist! cugetă ea. Şi cît e de frumos ! Ce nobilă îi este ţinuta ! Şi cît de mîndru îi străluceşte armura, pe care nici ziua şi nici noaptea nu şi-o dezbracă, stînd mereu gata să lupte şi să moară..."

Albina uitase cu desăvîrşire că acela pe care-l admira era duşmanul său.

Ah ! De cîte ori nu păţise la fel, cînd inima ei, tresărind în faţa a ceea ce era frumos, o făcuse să uite de primejdii.

Pe cînd gîndea astfel, din coiful tîlharului izbucni o fulgerare aurie de lumină. Pesemne că acesta făcuse o mişcare cu capul.

- Acum s-a sfîrşit!... îşi şopti mica Maia.

- Ia vino mai aproape, micuţo ! îi porunci străjerul foarte liniştit.

- Cum ? exclamă Maia. Dumneata mă văzuseşi ?

- Desigur, copilaşule. Încă de la-nceput. Ţi-ai făcut drum prin perete, apoi, frumuşel, ţinîndu-te mereu în umbră, te-ai strecurat pîn-aici. După aceea m-ai zărit pe mine. Şi ţi s-a topit curajul. Aşa e ?

- Întocmai - răspunse Maia, tremurînd de teamă din tot corpul. Ai dreptate...

Aşadar, străjerul o supraveghease toată vremea.

Îşi aduse aminte cu acest prilej că mai auzise şi altă dată cît de agere sînt simţurile acestor tîlhari.

- Şi ce cauţi aici ? o întrebă el cu bunăvoinţă.

Iar albina observă că străjerul continua să aibă o înfăţişare mîhnită. Părea că se frămîntă pentru nişte lucruri depărtate. Şi, în schimb, toate cele ce se petreceau atunci acolo, n-aveau pentru el importanţa pe care le-o dădea Maia.

- Aş vrea să ies - îi răspunse ea. Şi să ştii că nu mi-am pierdut curajul. Am rămas numai o clipă impresionată de frumuseţea, de puterea şi de strălucirea aurie a armurii dumitale. Acum însă ne vom lupta amîndoi!

Străjerul, mirat, se aplecă puţin spre Maia, şi o privi, zîmbind.

Zîmbetul acesta nu era de loc răutăcios.

Şi albina avu o senzaţie pe care nu o mai avusese încă nici-odată în viaţă.

I se păru că surîsul tînărului războinic îi mişcă inima într-un chip de neînţeles.

- Micuţo - îi rosti el aproape prietenos - nu, nu ne vom lupta. Voi sînteţi un soi de făpturi viteze, dar noi sîntern mai puternici. Cu atît mai puţin ar fi în stare să lupte o singură albină cu un gărgăune. Însă, dacă pofteşti, te las cu plăcere să rămîi puţin aici, cu mine, şi să mai stăm de vorbă. Însă scurt de tot, fiindcă îndată va trebui să-i trezesc pe oşteni, şi tu să te întorci în închisoare.

Aerul acesta îngăduitor şi prietenos al gărgăunelui o dezarma pe Maia mai mult decît ar fi putut-o face mînia sau chiar ura lui. Şi ceea ce simţea ea atunci era aproape un fel de admiraţie.

Se uita cu nişte ochi mari şi trişti la duşmanul său. Şi fiindcă nu se putea împotrivi poruncilor inimii sale, îi glăsui:

- Pînă acum n-am auzit decît numai lucruri urîte despre gărgăuni. Dumneata însă nu pari să fii rău. Nu pot să-mi închipui că eşti rău.

Războinicul se uită la Maia liniştit.

- Pretutindeni se găsesc şi buni, şi răi - răspunse el serios. Dar noi sîntem duşmanii voştri. Nu uita. Şi aşa vom rămîne pe totdeauna.

- Şi este oare nevoie ca un duşman să fie întotdeauna rău ? întrebă Maia. Mai adineauri, cînd cătai în noapte, uitasem cu desăvîrşire că eşti crud şi că mi-eşti vrăjmaş. Mi s-a părut că erai copleşit de mîhnire. Şi totdeauna am avut credinţa că cineva apăsat de tristeţe nu poate fi rău.

Şi fiindcă străjerul tăcea, Maia continuă cu şi mai mare îndrăzneală :

- Eşti puternic. Dacă vrei, mă poţi zvîrli din nou în închisoare, unde va trebui să mor. Dar, tot dacă vrei, îţi stă-n putinţă să-mi redai libertatea.

Atunci războinicul se ridică. Zalele îi zăngăniră uşor. Şi braţul său înălţat spre cer îi sclipi în lumina pălindă a lunii, ce se strecura printre porţi.

Se apropia oare dimineaţa ?

- Ai perfectă dreptate - recunoscu el. Această putere o am. Însă ea mi-a fost încredinţată de gărgăuni şi de regina lor. Ordinul sună ca nici o albină să nu mai iasă vie din cetatea noastră, o dată ce-a fost adusă în ea. Voi rămîne credincios gărgăunilor. Şi, după un răstimp de tăcere, urmă încet, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine : Am simţit prea din plin cîtă durere poate aduce necredinţa, după ce am fost părăsit de Şnuc...

Mica Maia era impresionată şi nu ştia ce să răspundă. Pentru că şi pe ea o însufleţeau aceleaşi simţăminte de dragoste pentru ai săi, de credinţă pentru poporul din care făcea parte. Şi îşi dădea seama că nu mai era altă cale de urmat decît sau viclenia, sau forţa. Fiecare îşi făcea în felul său datoria, şi totuşi rămîneau unul faţă de celălalt străini şi duşmani. Dar... oare n-a pomenit adineauri războinicul un nume ? N-a amintit el de necredinţa cu care se purtase o oarecare Şnuc faţă de el ? Şi pe Şnuc aceasta nu o cunoştea ? Nu era ea oare încîntătoarea libelulă întîlnită pe ţarmul lacului, la nuferi ?

Tremura de emoţie. Poate că aici se afla vreun mijloc de salvare pentru ea ; deşi nu-şi dădea încă seama cum.

Prevăzătoare, glăsui:

- Cine este Şnuc, dacă-mi dai voie să te-ntreb ?

- Asta nu te priveşte, micuţo ! răspunse străjerul. Ea, pentru mine, e pierdută şi nu o voi mai regăsi în veci.

- Eu o cunosc pe Şnuc - zise Maia, străduindu-se să facă pe nepăsătoarea. Face parte din neamul libelulelor şi, pe cît se pare, este cea mai fermecătoare dintre ele.

După ce rosti cuvintele acestea, Maia îl văzu pe războinic schimbîndu-se cu desăvîrşire.

Părea că nu mai vrea să ştie de nimic altceva. Se repezi furtunos la Maia, şi-i strigă :

- Cum ? O cunoşti pe Şnuc ? Spune-mi imediat unde se găseşte ?

- Nu - zise Maia foarte liniştită şi cu glas hotărît, deşi inima ei tresaltă de bucurie.

- Îţi muşc capul, dacă nu vorbeşti - ţipă din nou străjerul, apropiindu-se de ea.

- N-ai decît s-o faci! Dar n-o voi trăda pe drăgălaşa libelulă, de care mă leagă o strînsă prietenie. Pentru că în orice caz te gîndeşti s-o iei prizonieră.

Războinicul răsufla greu.

Şi, fiindcă afară se şi iveau zorile, Maia putu să vadă că fruntea lui începuse să pălească tot mai mult şi ochii să i se umple de nemulţumire şi de teamă.

- Ah - rosti el tulburat - a venit timpul să-i trezesc pe luptători! Nu, nu, micuţă albină ! Nu vreau să-i fac lui Şnuc nici un rău. O iubesc pe Şnuc mai mult decît însăşi viaţa mea. Spune-mi unde o pot regăsi ?

- Şi eu îmi iubesc viaţa - îi răspunse Maia, înţeleaptă, socotindu-şi în minte fiece cuvînt.

- Dacă-mi vei mărturisi unde s-ascunde libelula Şnuc - glăsui străjerul, şi Maia observă că el se exprima cu greu şi tremura din tot corpul - am să te eliberez. Ai să poţi zbura unde pofteşti.

- Şi te vei ţine de cuvînt ?

- Îţi dau cuvîntul meu de tîlhar ! rosti străjerul mîndru.

De tulburată ce era, Maia abia putea să mai deschidă gura.

Nu era oare fiecare minut atît de preţios, dacă voia să-i vestească pe ai săi la timp despre atacul ce se pregătea ?

- Bine - zise ea. Te cred. Atunci asculta ! Ştii teii cei bătrîni din parcul castelului ? Dincolo de ei se află nişte poiene. Urmează un lac mare. La capătul dinspre miazăzi al lacului, în locul unde se varsă un pîrîu, cresc la suprafaţa apei, în soare, nişte nuferi. Alături, în păpuriş, sălăşluieşte Şnuc. O poţi găsi acolo în fiece zi la amiază, după ce soarele s-a ridicat sus de tot pe cer.

Războinicul îşi apăsă amîndouă mîinile pe fruntea palidă.

Părea că luptă din greu cu sine însuşi.

- Ai dreptate - rosti el încet, oftînd, dar în aşa fel că nu puteai să-ţi dai seama dacă de bucurie sau de durere. Mi-a spus odată ea că ar vrea să se ducă acolo unde se găsesc florile cele albe şi plutitoare. Acestea trebuie să fie florile de nufăr de care mi-ai povestit tu. Şi acum poţi să-ţi iei zborul.

Şi, într-adevăr, străjerul se dădu la o parte din poartă. Afară se făcea din ce în ce mai multă lumină.

- Un tîlhar îşi ţine cuvîntul! mai spuse el.

Ce-i drept, el nu ştia cîte auzise Maia în acea noapte, în cetate. Şi în sine socotise astfel :

"Ce mai contează o albinuţă ? N-or să ne ajungă toate celelalte ?"

- Rămîi sănătos ! îi strigă Maia, şi zbură cît putea de iute, fără să-i adreseze însă nici cel mai mic cuvînt de mulţumire.

Deşi e adevărat că pentru aşa ceva nici nu mai era timp.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Întoarcerea acasă

Albina îşi încorda toate forţele, toată voinţa şi toată energia pe care le mai avea.

Şi, ţîşnind ca din puşcă, îşi luă zborul de-a dreptul către pădure, prin văzduhul azuriu al dimineţii.

Albinele pot, de altminteri, să zboare cu mult mai repede decît aproape toate celelalte gîze.

Iar acolo în pădure era locul cel mai apropiat, unde putea să se ascundă, unde era în siguranţă, în cazul cînd gărgăunele s-ar fi căit de faptul că o lăsase să evadeze, şi ar fi dorit să-i ia urma.

Din copaci se scurgeau picături mari de rouă, pe frunzele veştede risipite pe jos, prin pădure.

Era atît de răcoare, încît aripile albinei erau gata-gata să amorţească.

De-a lungul şi de-a latul cîmpiilor, lunecau pînzele subţiri ale ceţurilor. În ce priveşte însă rumeneala zorilor, nu se vedea încă nici o urmă. Tăcerea stăpînea tot locul.

Se părea că soarele uitase că există pămîntul, şi toate vieţuitoarele căzuseră într-un somn de moarte.

Şi-atunci Maia se ridică sus, sus de tot, în văzduh.

O îmboldea o singură năzuinţă :

Trebuia, pe cît de repede-i îngăduiau puterile şi mintea, să-şi regăsească stupul, poporul ei, patria ameninţată. Şi trebuia să-i vestească despre înfricoşătorul atac pe care tîlharii îl plănuiseră, pentru ca albinele să aibă timpul să se pregătească de luptă.

Oh ! poporul albinelor este puternic. Albinele sînt în stare să se războiască şi cu cei mai înverşunaţi duşmani, cu condiţia să aibă vreme să se înarmeze şi să-şi ia măsurile necesare de apărare. Şi, bineînţeles, nu pot face acest lucru cînd sînt luate prin surprindere şi atacate mai înainte de a se trezi.

Iar dacă regina şi poporul albinelor vor fi loviţi prin somn, se va produce un măcel îngrozitor. Vor fi luaţi robi. Şi biruinţa gărgăunilor va fi neîndoielnică.

Şi acum - cînd mica Maia socotea în minte cîtă putere au albinele, cît sînt de neînfricate în faţa morţii, cîtă credinţă îi poartă reginei lor - simţea crescînd în ea o ură fără margini faţă de duşmani, o hotărîre neclintită de a se jertfi dacă va fi nevoie, ca şi un curaj plin de avînt, izvorît din marea ei dragoste pentru ai săi.

Nu-i venea însă de loc uşor să se orienteze prin împrejurimi. Asta din pricină că se dezvăţase cam de mult să-şi însemne locurile pe unde trecea - aşa cum obişnuiau celelalte albine, care se întorceau mereu din zboruri depărtate, aducînd la stup proviziile de miere.

Şi parcă niciodată nu se ridicase atît de sus, în văzduh, ca atunci. Frigul o străbătea. Şi abia mai izbutea să distingă limpede fiece lucru de pe pămînt.

"După ce să mă călăuzesc ? se frămînta ea. N-am nici un punct de orientare, şi nu voi fi în stare să le aduc alor mei ajutorul necesar. Ah ! Acum era cea mai bună ocazie ca să-ndrept totul, suspină, prinsă de teamă. Ce trebuie să fac ?"

Şi iată că simţi ceva, un fel de forţă misterioasă, căreia nu-i putea rezista, mînînd-o într-o anumită direcţie.

"Ce poate să fie oare acest ceva, care mă împinge şi mă atrage în acelaşi timp ? Desigur că trebuie să fie numai dorul de casă. El mă călăuzeşte într-acolo", se gîndi ea. Şi, lăsîndu-se în seama acestui simţămînt, zbură cît putea de iute, mereu înainte.

Şi deodată izbucni în strigăte de bucurie. Fiindcă în depărtare licăreau ca nişte bolţi cenuşii, în lumina zorilor, coroanele impunătoare ale teilor din parcul castelului.

Acum ştia încotro să se îndrepte. Si, cît ai clipi, se coborî din zbor pînă aproape de pămînt.

Pe cîmpiile din preajmă, horbotele de ceaţă sclipitoare se grămădeau din ce în ce mai dese. Şi ea îşi aminti de zînele florilor, care piereau acolo de o moarte timpurie, dar fericite şi încrezătoare în binele ce-l aduceau. Gîndul acesta făcu să i se umple inima de noi speranţe şi orice teamă îi dispăru.

N-aveau ai săi decît s-o dispreţuiască pentru că fugise de acasă. Putea regina s-o pedepsească. Numai să scape mulţimea albinelor de groaznica nenorocire ce se apropia.

Acolo, lîngă zidul cel lung de piatră, se şi vede strălucind cununa verde-albăstrie a bradului, ce apără aşezarea albinelor de vînturile dinspre apus. Şi alături se zăresc, în lumină, atît de cunoscutul urdiniş de unde albinele îşi iau zborul, ca şi porţile roşii, albastre şi verzi ale stupului.

Inima-i bătea atît de vijelios, încît se temu c-o să-şi piardă răsufletul. Însă se stăpîni, şi zbură de-a

dreptul către poarta cea roşie, pe unde se putea ajunge mai grabnic la mulţimea albinelor şi la regina lor.

Cînd se coborî însă pe scîndurica urdinişului, în faţa porţii, cei doi străjeri ce se găseau acolo o împiedicară să intre şi o înşfăcară numaidecît.

La început - aşa cum era aproape fără răsuflare - Maia nu putu să scoată nici un cuvînt, şi străjerii se arătau gata-gata să o răpună. Căci albinelor le este interzis, sub ameninţarea cu moartea, să pătrundă într-o aşezare străină fără învoirea reginei.

- Înapoi! îi porunci unul dintre străjeri, îmbrîncind-o cu asprime. Cum îndrăzneşti ? Dacă nu pleci imediat de-aici, s-a zis cu dumneata. Apoi, întorcîndu-se către cel de-al doilea străjer îl întrebă: Ai mai văzut vreodată aşa ceva ? Şi încă înainte de a se crăpa de ziuă ?

Atunci Maia rosti cuvîntul prin care se recunoşteau între ele albinele din stupul în care şi ea se născuse. Şi străjerii îi dădură îndată drumul.

- Ce înseamnă asta ? se mirară ei. Tu eşti una de-a noastră şi noi nu te cunoaştem ?

- Lăsaţi-mă la regină ! gemu mica Maia. Dar imediat, cît mai degrabă. Ne paşte o mare nenorocire.

Paznicii şovăiau încă, neînţelegînd despre ce putea fi vorba.

- N-avem voie s-o trezim pe regină înainte de răsăritul soarelui - rosti unul dintre ei.

Atunci Maia ţipă atît de tare şi atît de îndurerată cum cei doi străjeri nu mai auziseră nicicînd pe vreo altă albină ţipînd.

- Dacă veţi continua să zăboviţi, s-ar putea ca regina să nu se mai trezească niciodată. Moartea aleargă pe urmele mele. Şi adăugă aspră şi poruncitoare : Duceţi-mă în faţa reginei!

Iar străjerii, înspăimîntaţi pînă în măduva oaselor şi adînc impresionaţi, o ascultară. O luară laolaltă la fugă, prin ulicioarele şi gănguleţele călduţe, pe care Maia le recunoştea de cum le zărea. Şi - cu toate că abia îşi mai stăpînea starea de agitaţie în care se găsea - inima îi tremura totuşi de duioşie în faţa bucuriei de a se şti din nou acasă.

- Sînt acasă ! îşi şopti ea, aproape fără glas.

În sala de primire a reginei fu aproape gata să-şi piardă cunoştinţa. Unul dintre străjeri o susţinu. În timp ce celălalt se grăbea spre încăperile reginei ca să o anunţe de întîmplarea aceasta neobişnuită.

Amîndoi îşi dăduseră, în sfîrşit, seama că era vorba de ceva cu totul deosebit. Şi de aceea străjerul alerga cît îl ţineau picioarele.

Albinele care lucrau la prepararea cerii se şi treziseră cele dintîi, şi, curioase, îşi arătau ici şi colo căpşoarele pe coridoare, încercînd să afle ce se petrecea. Căci vestea despre sosirea Maiei se răspîndise cît ai clipi.

Din încăperile reginei ieşiră apoi doi ofiţeri, pe care Maia de asemenea îi recunoscu imediat.

Aceştia, foarte gravi şi tăcuţi, neluînd-o de loc în seamă pe Maia, se postară la uşa pe unde trebuia să se ivească regina.

Regina se arătă fără suita sa obişnuită, însoţită doar de două slujitoare şi de aghiotantul său personal. Văzînd-o pe Maia, se îndreptă, repede, spre ea.

Observînd că mica albină se află pradă unei agitaţii puternice, chipul ei îşi îndulci puţin trăsăturile severe şi solemne, pe care le avea de obicei.

- Mi-aduci o ştire importantă ? o întrebă ea cu calm. Şi cine eşti ?

Maia, pentru o clipă, amuţi. Şi abia cu greu izbuti pînă la urmă să-şi smulgă din gură cuvîntul:

- Gărgăunii !

Regina, deşi pălise, îşi ţinu firea, şi asta o linişti puţin pe Maia.

- Preaputernică regină - îi strigă ea - iartă-mă că nu respect regulile pe care le impun rangul şi măreţia ta. Am să-ţi spun mai tîrziu şi ce am făcut, şi că-mi regret faptele din adîncul inimii. Însă, în noaptea asta am evadat, ca printr-o minune, din temniţa gărgăunilor. Şi cel din urmă lucru pe care l-am aflat de la ei este acela că, în zorii acestei zile, ne vor ataca şi ne vor jefui stupul.

Aproape că nici nu se poate descrie spaima ce cuprinse, la auzul acestor cuvinte ale Maiei, pe toţi cei de faţă.

Cele două slujitoare ale reginei începură să se vaiete cu glas tare. Iar ofiţerii grămădiţi la intrare, palizi şi ei, se şi pregătiră să-şi ia zborul şi să sune alarma.

Aghiotantul strigă :

- Nenorocire !

Şi se roti în jurul lui însuşi, deoarece voise să se uite în acelaşi timp în toate părţile.

O privelişte cu totul excepţională o oferea însă felul liniştit şi demn cum primise regina această cutremurătoare ştire.

Ea îşi îndreptă puţin ţinuta. Şi înfăţişarea sa căpătă ceva care-i impresiona pe cei din jur şi, totodată, le insuflă curaj.

Mica Maia se simţi vibrînd de mîndrie, fiindcă niciodată nu văzuse ceva atît de măreţ.

Şi regina le făcu semn ofiţerilor sa vină lîngă ea. Cu glas puternic şi poruncitor ea rosti repede cîteva fraze. Dintre acestea, Maia desluşi, în încheiere, următoarele cuvinte :

- Vă acord un minut pentru aducerea la îndeplinire a ordinelor mele. Orice întîrziere o veţi plăti cu capul.

Numai că amîndoi ofiţerii nu păreau să aibă cîtuşi de puţin nevoie să fie îmboldiţi. Porniră ca o furtună, încît era o plăcere să-i priveşti.

- O, regina mea ! exclamă mica Maia.

Şi regina se întoarse pentru o clipă spre Maia. Iar albina mai putu să vadă, radiind de bunătate şi plin de dragoste, chipul aceleia care le conducea pe albine.

- Îţi mulţumesc ! îi vorbi ea Maiei. Ţie îţi datorăm salvarea noastră, a tuturora. Şi orice s-ar fi-ntîmplat în trecut, ţi-ai îndreptat

înmiit greşelile. Acum, du-te, inimioara mea, şi odihneşte-te. Nu arăţi de loc bine, şi mîinile îţi tremură.

- Aş vrea să mor pentru tine - murmură Maia, bîlbîindu-se.

Iar regina îi răspunse :

- Nu avea nici o grijă pentru noi. Printre miile şi miile de albine ce sălăşluiesc în stupul nostru nu se află nici măcar una care să nu fie gata să-şi dea, fără precupeţire, viaţa, pentru binele celorlalte. Poţi să te culci şi să dormi liniştită.

Ea se plecă spre Maia şi o sărută pe frunte. Făcu apoi un semn slujitoarelor sale, poruncindu-le să se îngrijească de odihna Maiei.

Şi mica albină, cu o adîncă mulţumire în suflet, se lăsă fără împotrivire să fie condusă de ele spre locul de odihnă.

I se părea că niciodată de atunci înainte viaţa nu mai putea să-i dăruiască ceva atît de minunat.

Ascultă, dar ca prin vis, strigătele ascuţite şi pătrunzătoare de alarmă.

Zări pe sfetnici grămădindu-se în goană spre încăperile reginei.

Apoi auzi un zumzet ameninţător, ce răsuna pînă cine ştie unde şi zgudui parcă stupul întreg.

- Sînt oştenii !... Oştenii noştri !... şuşoteau în preajma ei slujitoarele.

Din cămăruţa liniştită, unde i se aşternuse pentru odihnă, mai putu să audă - trecînd chiar prin faţa uşii sale - trupele salvatoare în pas de marş.

O voce limpede le dădea comenzile. Vocea aceasta răsuna voioasă şi plină de încredere în victorie.

Somnul o fură. Dar prin primul său vis tot mai auzi, venind parcă de undeva, de foarte departe, vechiul cîntec ostăşesc al albinelor :

Soare de-aur, soare drag,

Fii-ne cu priinţă.

Ajută-ne-n vălmăşag,

Dă-ne biruinţa!

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Bătălia dintre albine şi gărgăuni

În aşezarea albinelor domnea acum o extraordinară agitaţie. Nici măcar în zilele cînd avuseseră loc cunoscutele tulburări nu fusese o fierbere atît de mare. Stupul clocotea.

Nu se găsea o singură albină care să nu fi luat parte la indignarea generală, să nu fi simţit, în sufletul ei, o aprigă mînie şi să nu fi ars de dorinţa de a lupta din răsputeri împotriva duşmanilor de moarte, de totdeauna.

Cu toate acestea, nu se petrecu nimic care putea să nască încurcături sau să tulbure ordinea. Şi era de-a dreptul uimitor cît de repede putuseră să se adune oştenii, cît de bine ştiuse fiecare ce îndatoriri avea şi cum putea să fie mai folositor.

În orice caz, venise clipa hotărîtoare.

Voluntarii, care trebuiau să lupte primii în apărare la porţi ieşiră în faţă, răspunzînd în acest fel apelului reginei.

Ca nişte punctişoare zburătoare, se întoarseră repede din misiunea lor cercetaşii. Aceştia anunţară că gărgăunii veneau.

Peste tot şi toate se lăsă acum îngrozitoarea linişte a aşteptării.

Gravi, stăpîni pe ei înşişi, mîndri şi gata de luptă, şedeau la intrare cei dintîi luptători, în trei rînduri strînse.

Nici unul nu vorbea.

De jur împrejur domnea o linişte de mormînt.

Numai de undeva, din interiorul stupului, răsunau comenzile date cu glas înăbuşit de către ofiţerii, care puneau în ordine trupele de rezervă.

Pentru cine nu ştia ce se petrecea înăuntru, stupul părea adormit. Numai cine cerceta atent putea să vadă că la porţi lucrau cu febrilitate, însă pe nesimţite, vreo douăsprezece albine dintre preparatoarele de ceară. Acestea, potrivit ordinelor primite, strîmtau cu ceară intrarea.

Numai în cîteva minute, acolo se şi ridicară doi pereţi groşi de ceară, pe care nici cei mai puternici gărgăuni nu ar fi fost în stare să-i dărîme, fără să piardă o mulţime de timp.

Urdinişul se micşorase în felul acesta pînă aproape la jumătate.

Regina se afla într-un loc înalt, de unde putea să observe tot mersul bătăliei.

Aghiotanţii ei se grăbeau, ducînd poruncile, zburînd de colo, colo.

În sfîrşit se înapoie încă un cercetaş. Al treilea. Acesta căzu, cu desăvîrşire istovit, la picioarele reginei.

- Eu sînt ultimul care mă-ntorc, anunţă el, făcînd un mare efort să vorbească. Ceilalţi au fost ucişi.

- Şi gărgăunii pînă unde au ajuns ? îl întrebă regina.

- Pînă în dreptul teilor ! zise el, şi îngrozit de moarte îngăimă : Ascultaţi ! Ascultaţi ! Văzduhul vîjîie de aripile monştrilor.

De fapt, nu se auzea nimic. Dar el, de pe urma spaimei prin care trecuse, mai avea încă impresia că este urmărit.

- Şi cîţi sînt ? îl întrebă regina cu asprime. Răspunde fără să faci gălăgie.

- Am numărat peste patruzeci! şopti aducătorul de ştiri.

Şi, cu toate că regina se temu în sine de puterea duşmanului, rosti tare şi sigură de sine :

- Nici unul dintre ei n-o să-şi mai revadă casa !

Cuvintele reginei avură asupra oştenilor şi ofiţerilor efectul unei cutremurătoare preziceri cu privire la soarta ce-i aştepta pe vrăjmaşi. Şi curajul tuturor crescu.

Dar cînd, de afară, prin aerul liniştit al dimineţii, răsună la început uşor, apoi din ce în ce mai tare, un zbîrnîit ameninţător, cînd intrarea în stup se întunecă şi, mai ales, cînd se auziră desluşit, din apropiere, strigătele înfiorătoare ale acestor tîlhari şi ucigaşi - cei mai cruzi din cîţi există în lumea insectelor - chipurile micilor, dar vitezelor albine păliră, ca şi cum peste ele s-ar fi revărsat deodată o lumină tulbure.

Ele se priviră una pe alta în ochii unde moartea se şi ivise, şi aşteptau. Şi cele ce se găseau în primele rînduri ştiură că nu va mai trece nici un minut şi vor trebui sa-şi dea viaţa.

Atunci, de sus, răsună, sigur de sine, glasul liniştit şi clar al reginei.

- Lăsaţi-i pe tîlhari să pătrundă unul cîte unul, pînă ce veţi auzi porunca mea. După aceea, primele rînduri de oşteni, cîte o sută deodată, să se avînte asupra invadatorilor. Iar rîndurile de la urmă să-i înconjoare şi să le taie retragerea. În chipul acesta, va fi fărîmiţată puterea de luptă a vrăjmaşilor. Voi, cei din primele rînduri, nu uitaţi că de puterea, rezistenţa şi curajul ce le veţi dovedi depinde salvarea întregii obşti. Şi fiţi încredinţaţi că, în penumbra din interiorul stupului, duşmanii n-or să bage numaidecît de seamă cît de bine sînteţi înarmaţi, şi vor pătrunde fără teamă...

Ea îşi întrerupse deodată cuvîntarea, căci în poartă se şi ivise capul celui dintîi tîlhar.

Antenele îi zvîcneau, pipăind cu atenţie drumul. Fălcile aici i se-ncleştau, aici i se descleştau, făcînd parcă să-ţi îngheţe sîngele prin vine. Şi încet, se vîrî în urma capului şi corpul uriaş, vărgat, prevăzut cu aripi puternice.

Armura licări în lumina ce se strecura prin deschizătură.

Prin rîndurile albinelor trecu un fel de fior. Dar nici o şoaptă nu se auzi.

Gărgăunele se retrase puţin, şi-l ascultară cum raporta :

- Toţi cei din stup dorm. Intrarea este însă pe jumătate astupată. Şi nu se vede nici un străjer. Nu ştiu dacă lucrul acesta este un semn bun sau unul rău.

- Este un semn bun ! hotărî cineva de afară. Înainte !...

În momentul acela se repeziră împreună două dihănii uriaşe.

Alţii îmbrăcaţi şi ei în zale, vărgaţi, cu trupurile scînteietoare, se îmbulziră fără zgomot, pe urmele lor. Era cumplit să-i priveşti.

Şi iată că opt dintre tîlhari pătrunseră în stup. Iar ordinul reginei întîrzia să răsune.

Încremenise ea oare de spaimă, de nu i se auzea vocea ?

Dar tîlharii încă nu băgaseră de seamă că în umbra zidurilor, pe dreapta şi pe stînga, înghesuiţi unii într-alţii, dar gata de moarte, se aflau şirurile sclipitoare de albine-oşteni.

În clipa aceea răsună puternic ordinul aşteptat:

- În numele dreptăţii veşnice şi-n numele reginei, porniţi la luptă pentru apărarea cetăţii noastre.

Atunci izbucni un vuiet. Acesta umplu văzduhul şi zgudui sălaşul albinelor, aşa cum nu o făcuse nicicînd vreun alt strigăt de război.

Se părea că stupul se va sfărîma în bucăţi sub zgomotul acesta năprasnic. Şi acolo unde numai cu puţin înainte se văzuseră gărgăuni izolaţi înaintînd, se rostogoleau acum nişte grămezi zumzăitoare de gheme încîlcite şi întunecate de albine.

Unul dintre tinerii ofiţeri ai albinelor nici nu avusese răbdare să aştepte sfîrşitul comenzii.

Stătuse tot timpul, vibrînd de dorinţa de a lupta, gata să pornească la asalt. Cînd auzi răsunînd întîiul cuvînt al ordinului de luptă, se şi avîntă de-a dreptul spre cel mai apropiat gărgăune, picîndu-i acestuia în gheare. Dar acul lui fin şi ascuţit găsi în acelaşi timp drumul ce ducea, între cap şi platoşa de pe piept, spre gîtlejul duşmanului.

El îl zări pe gărgăune chircindu-se cu un răcnet turbat, transformîndu-se pentru o secundă într-un fel de bilă galbenă-neagră, lucitoare. Pe urmă şi teribilul ac al tîlharului îi străbătu platoşa tînărului ofiţer, şi i se înfipse în inimă. Însă murind, acesta mai apucă să vadă pe vrăjmaşul său lovit de moarte şi înecîndu-se sub valul albinelor.

Moartea vitejească a ofiţerului stîrni în inimile tuturor dorinţa aprigă de a fi şi ei, la fel, în stare de cea mai înaltă jertfă. Şi atacul albinelor deveni atît de vijelios, încît gărgăunii dădură înfricoşaţi înapoi.

Numai că gărgăunii sînt un neam de tîlhari deprinşi din totdeauna cu greutăţile războiului. Iar jaful şi crima le-au devenit de multă vreme o scîrbavnică meserie.

Şi chiar dacă primul asalt al albinelor îi făcuse să dea înapoi şi să se împrăştie, acesta nu-i păgubise prea mult, aşa cum se păruse la început. Şi asta fiindcă acele albinelor nu puteau pătrunde prin armurile uriaşilor. Iar puterea şi mărimea pe care o aveau le dădea gărgăunilor o superioritate de care ei erau pe deplin conştienţi.

Strigătele lor de război, aspre şi sonore, capabile să vîre groaza în oricine, copleşeau chemările la luptă ale albinelor.

Se ştie doar că pînă şi oamenii ţin seama de zbîrnîitul ameninţător al gărgăunilor, şi preferă să-i ocolească decît să-i înfrunte nepregătiţi.

Gărgăunii invadatori, care tocmai pătrunseseră în stup, înţeleseseră repede că prima lor grijă trebuie să fie aceea de a înainta, ca nu cumva să închidă ei înşişi intrarea pentru cei de afară.

Şi-aşa se prăvăliră mai departe ghemele de războinici, pe ulicioarele întunecoase, ca şi pe coridoare.

Ce bine gîndit fusese ordinul dat de regină ! Căci abia se făcu puţin loc în jurul intrării şi albinele-oşteni din ultimele rînduri se năpustiră să o apere.

Aceasta era o veche şi încercată metodă de luptă, cu urmări catastrofale pentru duşmani.

Pentru că, după ce un gărgăune ostenea bine luptîndu-se la poartă, albinele - prefăcîndu-se că ele însele au obosit - se retrăgeau. Şi-i dădeau voie tîlharului să intre. Însă numai un singur gărgăune izbutea să se strecoare în stup. Îndată ce încerca şi al doilea, în faţa lui se repezea la poartă, în aparenţă neapărată, un nor des de oşteni proaspeţi. Iar cel ce apucase să pătrundă, sleit de lupta dată la intrare, vedea fulgerător ţîşnindu-i înainte şiruri şi mai noi de oşteni, în zale strălucitoare. Aceştia erau dintre cei care nu-şi mişcaseră pînă atunci nici măcar un deget în luptă.

Şi, de cele mai multe ori, duşmanul cădea răpus de la primul atac dat de forţa aceasta superioară numericeşte.

Strigătele de război se amestecau însă, de la o vreme, şi cu gemetele muribunzilor, cu chemările în ajutor ale răniţilor, ca şi cu vaierul acela sălbatic şi sfîşietor ce răsună în orice bătălie, şi care este plin de spaima morţii şi de durerea despărţirii.

Cumplitele ace ale gărgăunilor făcuseră un prăpăd nemaipomenit printre albine. La rîndul lor, ghemotoacele rostogolitoare de războinici ai stupului lăsau în urma lor un val întreg de cadavre.

Gărgăunii prinşi în capcană observaseră în cele din urmă că retragerea le fusese tăiată şi că nici unul dintre ei nu mai putea să iasă la lumină.

Din pricina aceasta, se luptau cu toată furia disperării.

Dar, încet, încet, gărgăunii începură să cadă unul după celălalt. Pentru că mai intervenise ceva prevăzut dinainte de albine.

Căci - chiar dacă albinele n-ar fi izbutit să doboare atît de repede puterea uriaşilor - veninul din acele invadatorilor începea să se isprăvească şi înţepăturile lor nu mai erau mortale.

Albinele rănite ştiau acum că rănile li se vor vindeca. Aceasta le dădea o nouă încredere în victorie. Iar durerea pentru cei răpuşi le aţîţa mînia şi le înzecea forţele în luptă.

Şi iată că zgomotele se potoliră.

Chemările sonore ale gărgăunilor dinafară stupului nu mai puteau fi auzite de soţii lor, ce se găseau înăuntru.

- Am fost învinşi! strigă căpetenia gărgăunilor, turbat de mînie, chemîndu-şi înapoi războinicii din faţa porţii.

Numărul acestora scăzuse la jumătate.

Şi pînă la ei, afară, răsuna vuietul albinelor întărîtate.

- Aici a fost o trădare ! glăsui iarăşi căpetenia. Albinele se vede că au fost pregătite de luptă.

Se adunaseră cu toţii în ramurile bradului verde-albăstrui.

Cerul se făcea din ce în ce mai luminos. Şi purpuriul răsăritului de soare aurea vîrfurile teilor.

Ciripitul păsărelelor devenea tot mai puternic. Şi roua cădea.

Sleiţi şi încă tremurînd de încordarea luptei, războinicii şedeau în jurul căpeteniei lor, în timp ce în sufletul său, acesta se frămînta. Şi nu ştia dacă trebuia să-şi mai asculte dorinţa sa de jaf, sau să

urmeze glasul înţelepciunii.

Nu. Vedea bine. Era inutil. Toţi ai săi erau în primejdie de moarte. Şi, clocotind de ură, ca şi din pricina ambiţiei sale rănite, se hotărî să trimită o solie albinelor, cu gîndul de a-i salva pe războinicii care mai rămăseseră în viaţă - cum credea el - în stup.

Se gîndi în acest scop la cel mai destoinic dintre ofiţerii gărgăunilor, şi îl strigă pe nume.

O linişte apăsătoare fu răspunsul.

Acesta se număra printre cei rămaşi la albine.

Atunci, repede, îngrijorat, alese pe altul.

Însă o teamă de moarte pentru soarta tuturor oştenilor săi ce nu se mai întorseseră îl străbătu din cap pînă în picioare.

Vuietul stupului răsuna tot mai puternic, pînă la mari depărtări.

- Grăbeşte-te ! îi strigă el, înmînîndu-i trimisului mesajul de pace, o petală albă de iasomie. Altminteri au să se ivească şi oamenii. Şi sîntem pierduţi. Făgăduieşte-le că vom pleca şi le vom cruţa stupul pe veci, dacă ne dau înapoi prizonierii.

Solul porni val-vîrtej, fîlfîind prin faţa porţilor stupului petala cea albă şi se coborî pe scîndurica urdinişului.

Regina albinelor fu numaidecît înştiinţată de venirea solului cu misiune de a duce tratative. Ea porunci să i se adune sfetnicii. Iar cînd i se comunică mesajul, dete următorul răspuns :

- Noi, albinele, sîntem gata să înapoiem pe cei căzuţi, dacă vreţi să vi-i luaţi. Prizonieri nu avem. Ai voştri, toţi cîţi au pătruns în stup, şi-au pierdut zilele. În ce priveşte promisiunea de a nu ne mai ataca, nu vă credem. De altminteri, n-aveţi decît să reveniţi cînd poftiţi. Niciodată n-o să vă meargă mai bine decît azi. Şi, dacă şi acum doriţi să continuăm războiul, sîntem gata să luptăm pînă la cea din urmă albină.

Căpetenia gărgăunilor, auzind acest răspuns, se îngălbeni de ciudă şi pumnii i se încleştară. În sufletul său se da o luptă crîncenă,

I-ar fi plăcut nespus de mult să dea ascultare dorinţei războinicilor, care răcneau, cerînd răzbunare. Însă buna judecată birui.

- O să ne înapoiem altă dată ! scrîşni. Cum a fost însă cu putinţă să ni se-ntîmple aşa ceva ? Nu sîntem noi oare mai puternici şi mai bine înarmaţi decît albinele ? În orice luptă de pînă astăzi am biruit, spre slava noastră. Cum voi putea să mă arăt, după o asemenea înfrîngere, înaintea reginei ? Şi, tremurînd de furie, repetă : Care ar putea să fie pricina acestei înfrîngeri ? La mijloc nu poate fi totuşi decît o trădare.

Atunci, un gărgăune bătrîn, ce era un sfetnic de seamă al reginei, glăsui :

- Neîndoios că noi sîntem mai tari şi mai bine înarmaţi, dar albinele sînt mai unite şi mai credincioase obştei lor. În aceasta constă marea lor forţă, pe care nimeni nu o poate birui. Nici una nu-şi trădează poporul din care face parte. Fiecare se gîndeşte înainte de orice la binele tuturor.

Căpetenia însă nu-l mai asculta.

- Va veni şi ziua cînd mă voi răzbuna ! scrîşni el din nou. Nu mă interesează înţelepciunea acestor mici făpturi. Eu sînt tîlhar şi vreau să mor tîlhar. Dar a mai lupta aici ar fi o nebunie. La ce ne-ar folosi să nimicim întregul stup al albinelor, şi-n schimb să nu ne mai vedem nici unul casa ? Şi, întorcîndu-se spre sol, îi porunci : Cere-le să ne dea morţii. Plecăm...

Ultimele sale cuvinte fură urmate de o tăcere grea. Trimisul îşi luă zborul.

- Trebuie să ne aşteptăm la o nouă uneltire, deşi nu-mi vine să cred că gărgăunii mai au acum prea multă poftă de luptă - glăsui regina albinelor, aflînd hotărîrea luată de duşman.

Şi porunci apoi ca două noi detaşamente de oşteni să străjuiască intrarea. Iar albinele care prepară ceara, cele purtătoare de poveri şi chiar unii dintre oşteni să scoată afară din stup cadavrele duşmanilor.

Porunca se împlini.

Din grămezile de morţi, se traseră încet, unul după altul, cadavrele tîlharilor şi fură aruncate afară.

Într-o linişte mohorîtă, banda de gărgăuni aştepta pe crengile bradului verde-albăstrui, uitîndu-se cum se prăvăleau la pămînt trupurile celor răpuşi.

Priveliştea aceasta - desfăşurată în lumina din ce în ce mai vie a soarelui - era mai mult decît zguduitoare.

Douăzeci şi unu de gărgăuni căzuţi în luptă se grămădiră în iarbă, sub stupul salvat.

Nici un strop de miere şi nici un prizonier nu ajunseseră în ghearele duşmanului.

Gărgăunii îşi ridicară pe cei morţi şi zburară.

Bătălia se terminase. Poporul albinelor era învingător.

Dar cîte jertfe costase această biruinţă ?

Pretutindeni, prin pieţele slab luminate, pe ulicioare, prin ganguri, ca şi în cămăruţele unde sînt crescuţi urmaşii sau se strînge mierea, zăceau încă eroii căzuţi.

Şi în această frumoasă dimineaţă de vară, plină de soare şi de flori, se începu în stup o activitate dintre cele mai dureroase.

Albinele ucise trebuiau să fie şi ele scoase, iar răniţii oblojiţi şi lecuiţi.

Dar înainte de amiază reîncepu şi munca obişnuită în stup.

Fiindcă albinele nici nu-şi sărbătoresc victoriile, dar nici nu-i jelesc prea multă vreme pe cei morţi.

Fiecare dintre ele îşi trăieşte în şine, în tăcere, şi bucuriile şi durerile, căutînd să-şi împlinească, în schimb, cît mai bine munca şi celelalte îndatoriri ce-i revin.

Într-adevăr, poporul acesta al albinelor este un popor cu totul deosebit!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Prietena reginei

Mica Maia se trezi din somnul greu în care căzuse de cum izbucni zgomotul bătăliei.

Îndată sări din aşternut şi vru să se repeadă afară ca să ia parte la apărarea stupului. Dar îşi dădu imediat seama că puterile îi erau încă sleite şi nu era bună de nici un ajutor.

Un grup de luptători ajunseseră, rostogolindu-se, pînă-n preajma ei.

În mijlocul grupului, un gărgăune tînăr, puternic - ofiţer, pe cît i se păru Maiei, după însemnele pe care le purta - se apăra singur împotriva unui copleşitor număr de albine.

Ghemotocul se rostogolea încet, încet, tot mai aproape de ea. Şi Maia văzu cu durere cum o albină după alta rămîneau în urmă, zbătîndu-se în ghearele morţii.

Dar şi uriaşul lupta tot mai greu. De braţele, de picioarele şi de antenele sale spînzurau ciorchini de oşteni, care mai degrabă se lăsau ei înşişi ucişi decît să-i dea drumul.

Iată că albinele izbutiră să-l împungă cu acele lor, printre inelele platoşei de pe piept. Şi Maia îl văzu, sfîrşit de puteri, prăvălindu-se.

Tîlharul îşi primise moartea fără să se vaiete, luptînd pînă în ultima clipă.

Nu se rugase de nimeni pentru iertare, şi nici vreun blestem nu-i ieşise de pe buze.

Abia căzu el, şi albinele o luară la goană înapoi spre porţi, ca să se azvîrle din nou în luptă.

Inima micuţei Maia, văzînd această luptă, bătuse repede, înfierbîntată.

Cu paşi uşori, se furişă pînă la muribund.

Acesta zăcea în penumbra cămăruţei, cu fălcile încleştate şi chircit, deşi tot mai respira.

Maia putu să numere pe trupul lui vreo douăzeci de înţepături, cele mai multe din ele fiind în faţă, printre inele, căci platoşa lui de aur nu izbutiseră să i-o străpungă.

Şi, fiindcă Maia se încredinţase că el încă mai trăia, fugi repede şi aduse puţină apă şi miere, ca să-i uşureze ultimele clipe.

Dar războinicul îşi scutură capul şi îi făcu semn cu mîna să-l lase în pace.

- Ceea ce-mi doresc îmi iau singur - rosti el mîndru. De daruri n-am nevoie.

- Oh ! zise albina. Mă gîndeam doar că... poate ţi-e sete... Atunci tînărul războinic îi surise Maiei, şi rosti cu un fel de solemnitate ciudată, şi aproape fără nici o tristeţe :

- Eu trebuie să mor !

Maia nu ştiu ce să-i mai răspundă.

I se părea că înţelege pentru întîia oară ce înseamnă a trebui să mori.

Iar moartea îi păru acum, cînd altul îi cădea în gheare, mult mai aproape de sine decît în ziua cînd ea însăşi o aştepta în plasa păianjenului.

- Dacă aş putea să te ajut în vreun fel! spuse ea, simţind că-i vine să plîngă.

Muribundul însă nu-i răspunse.

Îşi mai deschise doar o dată ochii; mai respiră din adînc ; dar amîndouă aceste lucruri le făcu pentru cea din urmă oară. Şi o jumătate de ceas mai tîrziu fu şi el aruncat afară din stup, în iarbă, laolaltă cu ceilalţi duşmani răpuşi.

În clipa aceea sosi o albină şi o chemă în faţa reginei.

Intrînd în sala de primire, Maia găsi întreaga curte adunată.

Picioarele îi tremurau, şi abia cuteza să-şi înalţe privirile în prezenţa conducătoarei albinelor şi a atîtor înalţi sfetnici ai săi.

Dintre ofiţerii care alcătuiau sfatul militar al reginei lipseau cîţiva, aceia ce dăduseră dovadă de cea mai mare vitejie în luptă.

Atmosfera în sală era, din pricina aceasta, deosebit de sărbătorească, dar şi excepţional de gravă.

Pe frunţile tuturor strălucea ceva, un fel de măreţie, ca şi cum însăşi conştiinţa victoriei şi a noii glorii

dobîndite ar fi azvîrlit asupra lor o lumină tainică.

Şi atunci regina se ridică. Păşi singură prin mijlocul supuşilor săi, pînă lîngă mica Maia şi o îmbrăţişa.

Ah ! La aşa ceva chiar că nu s-ar fi aşteptat. Fără doar şi poate că nu.

Şi bucuria ei fu aşa de mare, că o podidiră lacrimile.

Prin rîndurile celor de faţă se stîrni o vie agitaţie. Căci nu era nimeni printre ei care să nu fi luat parte la bucuria micuţei Maia. Şi fiecare îi era recunoscător, din inimă, pentru fapta ei hotărîtă şi îndrăzneaţă, de a le fi vestit cît putuse de repede primejdia care-i pîndea.

După aceea fu silită să povestească. Cu toţii doreau să afle cum ajunsese ea să cunoască planurile gărgăunilor şi cum izbutise să se salveze din temniţa aceea groaznică, de unde nu mai ieşise încă nici o altă albină.

Şi ea istorisi, de la început pînă la sfîrşit, tot ce era mai important şi mai plin de tîlc din cele pe care le văzuse şi le trăise. Despre Şnuc cea cu aripile scînteietoare, despre lăcuste, despre păianjenul Tecla, despre Puc, ca şi despre ajutorul inimos primit din partea lui Kurt.

Cînd aminti însă despre zîne şi oameni, se făcu o asemeriea linişte în sală, că se putea auzi, prin pereţi, tocmai din cealaltă parte a stupului, cum lucrau albinele la frămîntatul cerii.

- Ia te uită ! se bucură regina. Cine şi-ar fi putut închipui că zînele sînt chiar aşa de bune ?

Şi buzele i se destinseră într-un zîmbet plin de căldură adresat cuiva nevăzut - aşa cum surîd şi oamenii cînd tînjesc după ceva minunat.

Şi toţi sfetnicii săi zîmbiră în acelaşi fel. Pentru o clipă se făcu linişte deplină.

Numai pe undeva, prin fundul sălii, răsună un plîns stăpînit.

Rrobabil cineva de acolo se gîndea încă la vreun prieten drag căzut în luptă.

Cînd Maia îşi urmă apoi povestirea, amintind de gărgăuni, ochii tuturor se făcură mari, tăcuţi şi întunecaţi. Fiecare se puse în situaţia prin care, cu atît de puţin timp în urmă, trecuse una de-a lor. Şi un freamăt uşor, ca o răsuflare fierbinte, străbătu rîndurile.

- Înfiorător ! exclamă regina. Groaznic...

Şi sfetnicii rostiră în şoaptă şi ei ceva asemănător.

- Şi aşa, în cele din urmă, m-am înapoiat - isprăvi Maia. Şi vă rog, din tot sufletul, să mă iertaţi.

Oh ! Se înţelege de la sine că nimeni n-a mai mustrat-o pe Maia pentru fuga ei din stup.

Regina a cuprins-o cu braţul pe după gît, şi i-a spus cu bunătate :

- Tu n-ai uitat, de fapt, nici locul unde te-ai născut şi nici pe aceia din mijlocul cărora te tragi. Şi-n inimă le-ai rămas credincioasă. Iată de ce şi noi îţi vom arăta încrederea pe care o meriţi. Pe viitor vei rămîne alături de mine şi mă vei ajuta la conducerea stupului. Socotesc că atît experienţa ta de viaţă, cît şi toate cele pe care le-ai învăţat în timpul cat ai fost plecată îşi vor găsi în acest fel cea mai bună întrebuinţare, spre folosul tuturor şi binele stupului nostru.

Această hotărîre a reginei a fost primită cu aplauze însufleţite de către cei de faţă.

Şi astfel a şi rămas.

În chipul acesta se termină şi povestirea noastră despre aventurile micuţei albine Maia.

S-a mai auzit că străduinţele ei de mai tîrziu au fost cu adevărat numai spre binele şi propăşirea stupului. Că, datorită acestui fapt, şi-a cîştigat mare vază, şi a fost iubită de poporul albinelor.

Doar uneori, în anumite seri liniştite, se ducea să mai stea de vorbă, cîte un cesuleţ, în cămăruţa tihnită, unde încă mai vieţuia Casandra, mîncîndu-şi mierea ce i se cuvenea şi îmbătrînind.

Şi acolo povestea tinerelor albine - cărora le făcea plăcere s-o tragă de limbă - toate aceste aventuri pe care le-aţi trăit şi voi, laolaltă cu ea.

SFÎRŞIT

Scanat şi corectat de p1710, aprilie, 2010.